

زَبور

زَبورئے ائولی کتاب

زَبور ۱—۴۱

پہرِیزکار و بدکارانی راہ

بَہتاور ہما اِنت ①

کہ بدکارانی شئور و سَلاہئے
سرا نرئوت،

گنہکارانی رہسرا نہ اوشتیت و

ریشکند کنوکانی دیوانا
نَندیت،

ہما کہ واہگی گؤن ہُداوندئے ②
تالیما اِنت و

رۆچ و شپ آییئے تالیمئے سرا
پِکَر کنت.

آهما درچکئے پئیمَا انت (۳)

که رُمبۆکِین جۆسریئے کِرَا
کِشگ بوتگ و

مۆسمئے سرا نیبگ دنت و

تاکی نگیمَرنت،

هرچے هم که کنت کامیاب
بیت.

بله بدکار چُش نه آنت، (۴)

آهما پُگ و پَلارانی پئیمَا انت
که گواتِش رۆپیت و بارت.

گُرَا بزان که بدکاران، په دادرسیا (۵)

اۆشتگئے واک و توان نیست و

گنہکار پھریزکارانی دیوانا هور
بوٲ نكننت.

٦ كه هُداوند پھریزکارانی راهئے
نگھپان اِنٲ،

بله بدکارانی راه تباھی و
بیگواھی اِنٲ.

هُدائے بادشاہ کئیت، پادانی کئیت

١ آ دگه کئوم په چه شورش کنت و

راج چیا مٲت و ناھودگیں
پندل سازنت؟

٢ جھانئے بادشاہ تئیار بنت و ھاکم
یکجاہ مٲچ،

هُداوند و آییئے مَسیهئے هلاپا
اوشتنت:

۳ ”بیایٔ تان آسانی ساد و بندان
بُریٔن و زمزیلانیش بسندیٔن.“

۴ هُداوند که آسمانا بادشاهی کنت
کندیت و

آیان مَسکرا کنت.

۵ آ وهدا وتی هِژمئِ تها گُون آیان
هَبَر کنت،

وتی گزبئِ تها آیان تُرسیٔنیت:

۶ ”من وتی بادشاه، وتی پاک و
گچینیٔن کوّ، سَهیونئِ سرا
نداریٔنتگ.“

۷ نون هُداوندئِ هُکما درشانَ کنان
که منا گوشتی:

”تئو منی بچّ ائِ، مروچی من

ترا پیدا کرتگ.

۸ چہ من بلوٹ تان کئومان تئی
میراس بکنان و

زمینئے چارین کُنڈانی راجان
تئی سئوگات.

۹ گون آسنین آسائے آیان پروش
دئیئے و

کونزگانی پیما هورت هورتش
کنئے.

۱۰ پمیشکا، او بادشاہان! اگلمند بیئت.

آنچش او جہانئے ھاکمان! ادب
بزوریت.

۱۱ پہ ترس، هداوندئے هزمتا بکنیت و

پہ درهگ پادانی کپیت.

١٢ چڱا بچڪيٽ چو مبيت ڪه زهر
بگيٽ و

شما راهئ نيم ڳار و بيگواه
بيٽ،

چيا ڪه آ اناگت برانز گيٽ.

بهتاور هما انت ڪه آييئ مئيار و
باهوٽ بنت.

او هداوند! پاد آ

داوودئ زبور، هما وهدا ڪه چه وتي چڪ آبشالوما
جهگا ات.

١ او هداوند! مني دژمن چنڪدر باز
انت.

بازينئ مني هلاپا پاد آيگا انت.

٢ بازینے منی بارئوا گوشتگا انت:

”هَدا اِشیا نَرکِینیت.“ اؤشت...

٣ بله تئو او هُداوند! وت منی چاگردا
اِسپرائے،

منی شان و شئوکت ائے،
منا سرپراز کئے.

٤ هُداوندن گؤن بُرزیں تئوارے
پریات کرت و

آییا چه وتی پاک و گچینیین
کوها منا پَسَّو دات.
اؤشت...

٥ من آسودگ وپتان و پاد آتکان،

چیا که هُداوند منی پُشت و
پناه ات.

٦ چہ لڳانی لڳا نترسان کہ چہ هر
نیمگا منا انگرش کرتگ.

٧ او هداوند! یاد آ.

او منی هدا! منا برگین.

تئو ائے کہ منی دژمنانی دیما
شهمات جنئے و

بدکارانی دپ و دنتانان
پروشئے.

٨ رڳینۆک هداوند انت، تئی برکت
تئی کئوما برسات! اوشت...

دیما په ما رژناگ کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گۆن زهی و سیمی
سازان. داوودئے زبور.

۱) او منی دادرسیڼ هُدا! پَسَّو بدئے
وهدے پریات کُنان.

سځی و سؤریانی وهدا منی
دست و بانزلت پچ کرتنت.

منا مِهر و رهمت بکش و
دوایانن گوښ دار.

۲) او مردمان! تان کدینا منی اِزت
گمشرپ کنگ بیت؟

تان چنتا ناهودگیا دؤست
داریت و دروگئے پدا
گردیت؟ اوشت...

۳) بزانیٔت که هُداوندا هُدادؤست په
وت زرتگ و چتا کرتگ آنت.

وهدے هُداوندا تئوار کُنان، آ
اشکنت.

ہِژمئے تھا گناہ مکنیت۔

۴

ایشیئے بدلا، وپسگئے وهدا،
وتی دلا اے بارئوا پگر کنیت
و آرام گریّت۔ اوشت...

برهکّین کُربانیگ پیشکش کنیت و
هداوندئے سرا تئوکل۔

۵

بازیئے گوشتیت: ”کئے انت پہ ما
نیکی بکنت؟“

۶

او هداوندا! وتی دیما پہ ما
رژناگ کن۔

تئو منی دل چہ شادانیا سرریچ
کرتگ،

۷

چہ آیانی هما وهدئے شادانیا
گیشتَر کہ دان و گلّه و
تازگیّن شرابش باز بنت۔

۸ آرامیا دراج کشان و واب ہم کیان،

چیا کہ تہنا تئو، او ہداوند، منا
ایمنیئے تہا نندیئے.

منا راستین راہا بر

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گون نلی سازان.
داوودئے زبور.

۱ او ہداوند! منی گپان گوش بدار،

منی نالگان دلگوش کن.

۲ او منی بادشاہین ہدا! منی پریاتا
بشکن،

چیا کہ تئی گورا دوا کنان.

۳ او ہداوند! بامگواہان تئو منی
تئوارا اشکنئے،

بامگواهان، گۆن دَربندی وتی
واهگان پیئش کنان و
وداریگ بان.

تئو چُشیئ هُداے نهائے که چه بدیا (۴)
دِلوش ببئے،

بدی گۆن تئو جَلَّت نکنت.

پُرکبر و گروناک تئیی دِیما اوشتات (۵)
نکنت و

چه سَجّهیئ بدکاران نِپرت
کنئے.

دروگبندان بیگواه کنئے، (۶)

هَداوند چه هُونیگ و
پرییکاران نِپرت نکنت.

بله من چه تئیی مِهراتئیی لوگا (۷)

چه تئیی تُرسا تئیی
پرستشگاها کۆنڈانَ کپان.

او هُداوندا! په منی دژمنانی سئوَبَا، ۸

گۆن وتی اَدَل و اِنساپا منا
رهشوونی بدئے و

وتی راها په من ساپ و تچک
بکن.

چپا که راستی آیانی زبانا نیست و ۹

دل و دَرُونَش تباھی اِنْت و
بَس.

گُت و گلوایش پُراهیِن گبرے و

وتی زبانا په چاپلوسی کار
بندنت.

۱۰) او هُدا! اِشان مئياربار هساب كن،

بَلّ كه وتى شئورانى تها
ببُڏنت.

آيانى بازين ناپرمانيانى سئوبا،
چه وت دورش كن،

چيا كه تئىي هلاپا شورشش
كرتگ.

۱۱) بله آ سَجّهين كه تئىي باهوٽ و
مئيار بنت، شادمانى بكننت،

دايما ساز و زيمل بجننت.

آيان وتى ساهگئى چيرا
نگهپانى بكن،

تان هرگس كه تئىي نامئى
دوستدار انت گون تئىي
ناما شادان بيت.

۱۲) اَلّما، تئو، او هُداوند، پهریزکاران
برکت دئیے و

آیان گۆن وتی مِهَر و رهِمتا
اِسپرئے پیما نگهپان بئے!

او هُدا! منا برکین

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گۆن زهی و سیمی
سازان. ”شمینیتئے“ تَرزئے سرا. داوودئے زبور.

۱) او هُداوند! منا گۆن وتی هِژما هگل
مدئے و

گۆن وتی گزبا نِهَر.

۲) هُداوند! منی سرا رهم کن چیا که
گیمَرَتگان.

او هُداوند! منا ذِراه بکن چیا
که جسم و جائن پَریشان

اِنت.

۳ ارواهُن سَكَّ بِيڪرار و جلاجوڻش

اِنت.

او هُداوندا! تان کڏين؟ تان
کڏين؟

۴ هُداوندا! وتي ديڙا گوڻ من ترين و
مني ساها برڪين،

وتي مِهري سؤبا منا نجات
بدئي.

۵ چيا كه مُردگ ترا يات كرت نڪنت،

ڪئي اِنت كه چه مُردگاني جهان
تئي شُگرا بگيپت؟

۶ چه نالگان دَم برتگان،

هر شپ گندلان چه گريوگا

مِینان و

تَهتا گۆن ارسان تر کنان.

چمُن چه بازیڤ اَندوْهان نِزۆر (۷)
بوتگانت و

چه بازیڤ دژمنان تهار.

او سَجّهیڤ بدکاران! چه من دور (۸)
بیّت،

چیا که هُداوندا منی گریوْگانی
تئوار اِشکتگانت.

هُداوندا منی پریات گوْش (۹)
داشتگانت،

هُداوند منی دوايا مَئیت.

منی سَجّهیڤ دژمن شرمندگ و (۱۰)
سَک پریشان بَنت،

آ دِیما چہرَ دئِنت و پَشل و
شرمندگ بنت.

تئی میار و باھوٹ بان

داوودئے شیگایون. داوودا اے زبور بنیامینئے گبیلہئے
کوش نامین مردمیئے ہبرانی سئوبا پہ ہداوندا
درشان کرتگ.

۱) او ہداوند، منی ہدا! تئی باھوٹ
و میار بان.

منا چہ آ سجھینان کہ منی رندا
کپتگ انت برگین.

۲) اگن نہ، آ منا شیرانی پیما درنت،

چنڈ چنڈ کنت و منا رگینو کے
نبت.

۳) او ہداوند، منی ہدا! اگن من

چُشپِن کارے کرتگ و

دسٹن گناھیّا میّن اِنّت،

اگنّ پہ دۆستیّا بدی اُن کرتگ، (۴)

یا کہ دژمنے بیّمئارا پُلتگ،

پَلّ کہ دژمن منی پدا بیئیت و (۵)

آییئے دست پہ من برسیت،

منی زندا پادمال بکنت و

منا هاکانی تھا بوایینیت.
اوشت...

او هُداوند! گوّن وتی هژما جاه (۶)

بجن و

منی دژمنانی گزبئے دیما پاد آ!

آگاه بئے، او منی ھدا!

تئو ائے کہ دادرسیئے جارت
جتگ!

٧ ٲلّ کہ کئومانی رُمب تئیی گُورا
یکجاء بنت،

چہ بُرزا اِشانی سرا ھاکی
بکن!

٨ ٲلّ کہ ھداوند پہ کئومان شئور و
ھکم بئُریت.

او ھداوند! گؤن منی راستی و
تچکیا،

وتی دادرسیا منی
پھرئزکاریانی سرا بکن.

٩ او آدلین ھدا کہ دل و درونان
زانئے!

بدکارانی شریانِ هلاس کن و
پهریزکاران په دل مَهرِ بدار.

۱۰ منی اسپر هُدا اِنت

که نیکدلان رَکینیت.

۱۱ هُدا آدِلین دادرسے،

هُداے که هر رُوحِ هِژم گیت.

۱۲ اگن انسان پشومانِ مَبیت،

وتی زهما تیژ کنت و

وتی کمانا کَشیت و تئیار کنت.

۱۳ آییا کُشوکیَن سِلاه تئیار کرتگ و

وتی تیران آچشِین کنت.

١٤ آ مردما بچار که چه شَر و شُورا
آپسِ انت و

چه پتنها لاپِئِر، آ دروگ زئیت.

١٥ گَلِ کوچیت و جُهَل کنت و

هما چاتا کپیت که وت
کوَتکگی.

١٦ آییئے پتنه وتی سرا کپیت و

پَساتی هم سرا لگیت.

١٧ هُداوندا په آییئے اَدل و اِنساپا شُگر
گران،

بُرزین اَرشئے هُداوندئے ناما
نازینان.

پُرشوکتِ انت تئی نام

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”گیتیتے“ ترزے
سرا. داوودے زبور.

۱) او هداوند، مئے هداوندا!

چنکدر پُرشوکت انت تئی
نام جهانے چارین گندان.

تئو وتی شان و مزی آسمانانی
سربرا شنگ و تالان کرتگ.

۲) په وت ستا و سنا، چک و
شیرمچین نُنکانی دیا هم داتگ

که تئی دژمنانی سؤبا ترا
ستا بکننت،

تانکه دژمن و بیرگیران چپ و
بیئتوار بکنئے.

۳) وهده تئی آسمانانی نیمگا چاران

کہ تئی لنگکانی اِزم و ہنر
آنت

ماہ و اِستارانی نیِمگا،

کہ تئو برجاہ داشتگ آنت،

انسان چیے کہ تئو آییئے گموار (۴)
بیئے و

بنی آدم کئے اِنت کہ آییئے
دلگوّشا بدارئے؟

بلہ اَنگت تئو چہ پریشتگان بسّ (۵)
گمّکے کمتر کرت و

مزنی و اِزّتئے تاج سرا دات.

وتی دستئے سجّھین کارانی سرا (۶)
هاکم کرت و

هر چیز آییئے پادانی چیرا

اِشت.

سَجَّهَيْن رَمَك وِ گَوْرَم (۷)

گیا بان و سہرایی جانور

آسمائے بالی مُرگ و (۸)

دریائے ماہیگ و

ہر چے کہ چہ زِرئے راہا
گوزیت.

او ہداوند، مئے ہداوند! (۹)

چنکدر پُرشئوکت اِنْت تئیی نام
جہانئے چارین کُنڈان.

آدِلین ہدا

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”مئوت لبینئے“ ترزئے
سرا. داوودئے زبور.

١ ترا، او هُداوند، چه دئے جُهلانکیان
شُگرِ گِران،

تئی سَجّهین اَجَبین کاران
درشانِ کنان.

٢ تئی گُورا گل و شادمانیِ کنان.

او بُرزین اَرشئے هُدا! تئی ناما
نازینان.

٣ وهده منی دژمن پدِ کِنزنت،

چه تئی دِیما لَکُشت و تِباه و
هلاکِ بنت.

٤ چیا که تئو منی هکّ و اِنساپ په
شَرّی داشتگ،

وتی تَهتا نِشتگئے و په اِنساپ

دادرسی کرتگ.

۵ گئومِت هَکَل داتگانَت،

بدکار تباه و برباد کرتگانَت و

آیانی نام اَبَد تان اَبَد گار و
بیگواه کرتگ.

۶ دژمن، دایمی وئیرانگانی تها گار و
گمَسار بوتگانَت،

آیانی شهرانی ریشگ و ونڈالِت
چه بُنا گشتگانَت،

تنتنا آیانی یات هم گار و زئوال
بوتگ.

۷ بله هُداوند تان اَبَد بادشاهی کنت،

آییا وتی شئور و دادرسیئے
تَهت پایدار کرتگ.

⑧ آ وت جهانا گۆن ادلا دادرسی کنت،

کئومانی سرا گۆن انسایا شئور
بریت.

⑨ هداوند په زلم دیستگینان، برزین
کلاتے

کلاتے برزین، مان سگین
ساهتان.

⑩ آ که تئی ناما زانت تئی سرا
تئوکل کنت

چیا که تئو، او هداوند، وتی
هؤناکین لوؤوک یله
نکرتگان.

⑪ هداوندا، که تهتی سهیونا انت،
بنازینیت،

ڪئوماني نياما آييئ ڪرتگين
ڪاران جار جنيت.

ٻيا ڪه آ ڪه هوڻاني بيڙگير انت،
اِشان يات ڪنت

زلم ديستگيناني پرياتان
نشموشيت.

او هداوند! مني سرا رهم ڪن،

هما آزاران ڪه ڇه دڙمناني
دستا منا رسنت بچار،

تئو ڪه ڇه مرڪئ دروازگان منا
سرپراز ڪئئ،

تانڪه تئي سجھين ستا و
تئوسپيان

سهيونئ جنڪئ دروازگاني
دئما برجاه داران و

شادمانی بکنان که تئو منا
رَگِیَنتَگ.

کئوم، وتی هما کوۆتکگین کَلّا (۱۵)
کِیتگانت،

آیانی پاد هما داما بند گیتگ و
پَسْتگانت که وتِش چیر
کرتگات.

هَداوندا وتا گوۆن وتی اَدل و اِنسایا (۱۶)
پَجاریَنتگ،

بدکار چه وتی کرتگین کاران
وت داما کِپنت.

زِگر... اوۆشت...

بدکار مُردگانی جهانایا پَر ترنت، (۱۷)

آ سَجْهین کئوم که هَداایا
شموۆشت.

١٨) بله هاجتمند هروهد شموښگ نښت

و

زلم ديستگيناني اُميت تان ابد
برباد نښت.

١٩) او هداوند! پاد آ و مئيل که انسان
بالادست بښت،

پل که تئبي درگاها کئوماني
شور و حکم بُرگ بښت.

٢٠) او هداوند! ترسش جسم و جانا
پرښ

تان کئوم بزانت که انسان انت و
بس. اوشت...

چيا و تا چير دئيه؟

۱) او هُداوندا! په چے دور اوشتاتگئے؟

چیا وتا سگین ساھتان چیر
دئیے؟

۲) بدکار گون کبر نِزورینان شکار
کنت،

بل که وتی پندلانی داما گریټار
بیټ.

۳) چیا که بدکارا وتی دلے واھگانی
سرا پھر انت،

لالچ کنوکان برکت دنت و
هُداوندا بد و رد گوشت.

۴) بدکار مان وتی کبر و گروناکیا
گوشت: ”هَدا در گیتک نکنت“،

آییے سجھین پگر و هیال اش

اِنت که ”هُدائے نیست“.

۵ وِتی راها مُدام کامیاب و سوځیڼ
اِنت،

تئی شئور و دادرسی چه
آییئے چما دور اِنت،

وِتی سَجّهیڼ دژمنان ریشکند
کنت.

۶ وِتی دلا گوشتیت: ”هچبر چه وِتی
جاها سُریڼگ و جُمبیڼگ نَبان

نسلانی نسل چه کزا و بلاهان
دور بان.“

۷ دپ و زبانی چه نالت و پریب و
سِتما پُر اِنت،

آییئے زبانی چیرا پتنه و
شِرکاریا گُدام بستگ.

۸ میټگ و آبادیانی کمینا نندیت،

چیر و پناهیَن جاهاَن بیگناهاَن
کُشیت،

چیرکایی بیوسانی شکار کنگئ
شوہازا انت.

۹ شیرئے پیما وتی کمینا ودار کنت،

ودار کنت و نزور و ناتوانان
وتی پنجگا کاریت،

پنجگا کاریت و داما دئور دنت.

۱۰ آیئے شکار، لگتمال و زار و وار

بنت،

آیئے دستا گار و گمسار بنت.

۱۱ وتی دلا گوشتیت: ”هُدایا شُمشتگ

دیمی پۆشینتگ و هچبر
نگندیت.

۱۲) او هداوند! پاد آ. او هدا! وتی دستا
شهار.

بزگینان مشمۆش.

۱۳) بدکار په چه هدا یا بد و رد
گوشیت؟

چیا وتی دلا گوشیت:

”هدا در گیتک نکنت“؟

۱۴) بله آلبت تئو گندئ. سکی و
سوریان گندئ،

تان کار و اهتیارا وتی دستا
بدارئ.

بزگ و بیچارگ و تا تئی

سپردگ کنت،

چورئوانی مَدَت کنوک تئو ائے.

شِرّ و بدکارانی باسکا بیروّش، (۱۵)

آیانی شرارتئے حسابا بگر،

هما کارانی حسابا هم که آییا
گۆشتگ: ”هَدا در گیتک
نکنت“.

هَداوند ابد تان ابد بادشاه اِنْت، (۱۶)

کئوم چه آییئے سرڊگارا گار و
گَمسار بِنْت.

او هَداوند! تئو بزگانی واهگان (۱۷)
گۆش دارئے،

آیان دلبڊی دئیئے و هبرانش
اِشکنئے.

چوَرئو و سِتم دِستگِیَنانی (۱۸)
دادرسیا کنئے

تانکہ اے ھاکیئن انسان دگہ برے
تُرس و دِهشت میړِننت.

هُداوند وتی پاکین پرستشگاها انت
په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

من هُداوندئے میار و باهوٹ آن، (۱)

گُڑا شما منا چه پئِما گوَشِیت:

”مُرگے ببئے و وتی کوّھا بال
کن.

چیا که هئو، بدکار کمانا گَشنت و (۲)

تیرش زها داتگ،

کہ مان تھاروکیا نیكدلان
بجنت.

اگن بُنرد تباہ کنگ بینت، ۳

گڑا پھریزکار چے کرت کنت؟“

هُداوند وتی پاکین پرستشگاها ۴
انت،

هُداوندئے تھت آسمانا انت.

چمّی گندگا انت،

دیدگی انسانئے چُگانَ آزماییت.

هُداوند پھریزکار و بدکاران ۵
چگاسیت،

آییئے روہ چہ ہمایان نپرت
کنت کہ شرّ و شدّتش
دوست بیت.

٦ بدکارانی سرا آنگر و گوگرت
گوارینیت،

آیانی جام و پیالھئے بہر،
سوچاک و لوارین گوات
انت.

٧ ہداوند آدل انت،

آیا آدل و انسپ دوست بیت،
نیکدل آییئے دیما گندنت.

ہدادوستے پشت نکیتگ

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”شمینیتئے“ ترزئے
سرا. داوودئے زبور.

١ او ہداوند! برگین، چیا کہ ہج
ہدادوستے پشت نکیتگ و

وپادار چہ مردمانی نیاما گار و
بیگواه بوتگ آنت.

۲ ہرگس گؤن ہمساہگا دروگ
بندیت،

چاپلوسیئن دیش پہ پریب ہبر
کنت.

۳ ہداوند ہر چاپلوسیئن دیا پروشات
و

ہر بٹاک جنوکیئن زبانا بُرات.

۴ گوشنت: ”ما گؤن وتی زبانا
کامیاب و سوہیئن بیئن،

مئے دپ و لُنٹ ہم گؤن ما
آنت، میئے واجہ و مستر کئے
آنت؟“

۵ هُداوندَ گوشت: ”چه نِزورِین
مردمانی لگتمالی و

هاجتمندانی نالگانی سئوبا
نون جاهَ جنان.

من اِشان هما پئِما اِیمنی
بَکشان که اِشانی ارمان
انت.“

۶ هُداوندئِ هبر اسیل و بے ائیب
انت،

نُگرهئِ پئِما که چه کورها در
آتکگ و

هپت رندا پاک و سَلَه کنگ
بوتگ.

۷ او هُداوند! تئو اِشان نگهپانی کنئِ،

تئو اے دابیئن مردمانی نیاما
إشانی پُشت و پناهَ بئے.

٨ بدکار هر نیمگا ترّ و تابَ کنت،

آ وهدی که مردم پلِیتیا اِزّت
دئینت.

او هُداوند! تان کدین؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

١ او هُداوند! تان کدین؟ باریئن منا
تان اَبَد شموُشئے؟

تان کدین وتی دیما چه من
پناهَ کنئے و پوُشیئے؟

٢ تان کدین منی پگر و اندیشگ منا
آزار بدئینت،

هر رۆچ دَلن گمىگ؟

تان كدېن دژمن منى سرا
بالادست بېيت؟

او هُداوندا! منى هُدا! منى چارگا (۳)
بكن و پَسَّو دئە!

چمَّان رژنا كن، اگن نه، مركئە
وابا وپسان.

چۆ مېيت دژمن بگۆشيت: ”من (۴)
آييئە سرا سۆيېن بوتگان“،

بدواه شادان بېيت كه من
لرزان.

بله تئىي مھرئە سرا تئوكل كنان، (۵)

دَلن گل و بال بېت كه تئو منا
رَكَيْتْگ.

۶ ھداوندا نازیٺان،

که مُدام منی سرا مهربان بوتگ.

نادانِ گوشتیت: ”ھڏاے نیست“

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ نادان وتی دلا گوشتیت:

”ھڏاے نیست.“

اے پلِیت اَنت و کارِش سلّ و
گنده،

نیک کارے نیست.

۲ ھداوند چه آسمانا بنی آدما چارِیت

تان بگندیت بارِین داناے هست

که ھڏائے شوھاذا اِنْت.

سجھینان وتی راہ گار داتگ، ۳

ھوریگا پلِیت بوتگ آنت،

نیک کارے نیست،

یکے ھم نیست.

بدکار ھچبر سرید نبت؟ ۴

اے منی کئوما آنچش ورنٔ کہ
مردم نغن ورنٔ و

ھداوندا ھچ تئوار نکنت.

بلہ اوڊا وتی ترسے تھا بُڏنت، ۵

چیا کہ ھدا گون پھریزکارانی
نسل و پدريچا انت.

شما ستم دیستگینانی شئوربندیان ۶
ریشکند کنیت،

بله هُدا اِشانی پناہگاہ اِنت.

گسے چہ سَھیونا بیایات و اِسرائیلا
برکّینات. ۷

وہدے هُداوند وشبہتیا پہ وتی
کئوما پَر ترّینیت،

آکوب گل و بال بیت و اِسرائیل
شادہی کنت.

کئے تئی پاکین کوّھا جہمند بیت

داوودئے زبور.

او هُداوند! کئے تئی تمبوا مہمان
بیت؟ ۱

کئے تئی پاکین کوّھا جہمند
بیت؟

ہما کہ بے ائیب گام بجنت، ۲

آدل و انسایا برجاه داریت و

پہ دلستکی راستینا بگوشت،

ہما کہ گوّن وتی زبانا گسیئے ۳

باپشتا ہبرے مگوشت،

پہ ہمساهگا بدی مکت و

ہمراہان ایّر مجنت،

ہما کہ بدکار آییئے چمان ہکیر و ۴

بے ارزش بینت،

ہدائرسان اِزّت و ہرمت بدنت

و

وتی لبزئے سرا وپا بکنت، ثرے

زَلر و زیان بگندیت،

۵ هما که وتی زرا په سوت مدنت و

بیگناهیئے هلاپا رشوت مگیت،

آ که ایشان برجاه داریت هچبر
نلرزیت.

منا یله نکنئے

داوودئے شیر.

۱ او هُدا! منا په شری بدار،

که تئی مئیار و باهوٹ
بوتگان.

۲ گون هُداوندا گوشتن: ”تئو ائے
منی هُداوند،

آبید چه تئو په من هچ شری
نیست.“

آپاک و پلگارتگین کہ زمینا آنت، ۳

ہما شَرِپمند آنت کہ منی
سجھین شادمانی ہمایانی
سؤبا اِنت۔

آ کہ دگہ ہدائیئے رندا تچنت، آیانی ۴
گم و اندوہ سک باز بیت،

آیانی ہونین گربانیگانی
رسمان گوَن نبان و

نامانیش وتی زبانان نیاران۔

او ہداوند! تئو منی گیشٹگین ۵
بہرونڈ و جام ائے،

تئو منی بہرا شریئے سرا
دارئے۔

منی ہد و سیمسر، دلتبین جاگہان ۶

گیشینگ بوتگ آنت،

منا دلکشین میراسے دستا
کپتگ.

۷ من ہداوندا نازیٲان کہ منا شئور و
سَلاہ دنت،

دلن شپ پاسان ہم منا راہ
سوچ دنت.

۸ من مُدام ہداوند وتی دیم پہ دیم
دستگ،

آ منی راستین پھناتا انت،
چہ ہمے سئوبا من نلرزان.

۹ پمیشکا، دلن وش و زبان شادان
انت.

جسم و جائن مان اُمیتئے کلاتا

آرام گیت.

١٠ چیا که تئو منا مُردگانی جھانا یلہ
نکنئے و

وتی دۆستدارا سَرگ و پوسگا
نئیلئے.

١١ تئو منا زِندئے راها سوچ دئیئے و

وتی بارگاها منا چه شادمانیا
سرریچ کنئے.

تئی راستین گشا، وشی ابدمان
انت.

تئی بانزلانی چیرا

داودئے ذوا.

١ او هداوند! منی برهگین پریاتان

بِشکن و

نالگاڻن گوڙش دار،

دوايائڻن بِشکن،

که چه بيڙياڻن دپ و لُٺان درَ
کايَنت.

چه تئيي بارگاها منا دادرسي و (۲)
آزاتي سربات،

چمٽ راستيَنا بگندانت.

تئو مني دل آزمائش کرتگ و (۳)
شپ پاسان مني چارگا آتکڱي،

منا چکاستگت و هچ در
نگيتگ،

آهڏن کرتگ که دپ گناه مکت.

مردمانی کار هر چے که بیت،

۴

بله من چه تئیی لُنْثانی گالا

وتا چه زالمانی راها دور
داشتگ.

منی پادانی پد تئیی راها نکش

۵

آنت،

پادُن نلرزتگ آنت.

او هُدا! ترا لوْٹان، چیا که تئو منا

۶

پَسَّو دئیے،

گۆش دار و هبرائن بِشکن.

وتی مِهْرئے اَجَبْتیا پِیش بدار!

۷

تئو همایان رکینئے

که چه وتی دژمنان تئیی گُورا

مئيار و باھوٽ بنت.

⑧ منا چو وٽي چما بسمبال و

وٽي بانزلاني ساھگا چير بدئي،

⑨ چه آ بدڪاران كه منا گار و گمسار

ڪنت و

چه هما جئورين دژمنان كه منا
انگريش ڪرتگ.

⑩ آ وٽي سنگين دٻان مهر ڪنت و

آياني زبان پريڪر و گروناڪين
هبر ڪنت.

⑪ مني پيش گيتگانٽ و همي انون
منا انگريش ڪرتگ،

چمش په من دوتڪگ تان زمينا
دئورن بدئينٽ.

۱۲ آ شیرِیئے پیما اُنت کہ پہ شکارا
شُدِیگِ اُنت،

ورنایِن شیرِیئے پیما کہ کمینا
نِشتِگ،

۱۳ او هُداوندا! جاہ جَن، اِشانی دیما در
آ و زمینا بجِنش،

گُون وتی زَهما منا چہ بدکاران
برَکِیَن.

۱۴ هُداوندا! منا چہ اے پیمیَن
مردمانی دستا آزات کن،

چہ اے دنیائے مردمان کہ
نسیبِش تھنا ہمے دنیا اُنت
و بس،

کہ لاپانِش چہ وتی هزانگا سیَرَ
کنئے،

چُگَش باز بَنَت و

آيانی پَشت کِيتگين چيز په
چُگانِش رَسیت.

١٥) بله من په پهریزکاری تئی دِیما
گندان،

آگاه که بان، چه تئی گندگا سیر
بان.

هْداوند منی تلار اِنْت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. هْداوندئ هزمتکار
داوودئ زبور. داوودا اے زبور هما وهدا په هْداوندا
پر بست که هْداوندا چه سَجْهین دژمنان و چه
شاوولئے دستا رَکینَت. داوودا چُش گوشت:

١) او هْداوند، او منی زور و واک! ترا
باز دؤست داران.

۲ ھداوند منی تلارِ انت، منی کلات و
منی رَگینۆکِ انت،

منی ھدا منی تلارِ انت و
ھمایئے پُشتا باھوٹ و
مئیارَ بان.

آ منی اسپرِ انت، منی زۆراکین
رَگینۆک و منی سنگر.

۳ ھداوندا کہ ستا و سنائے لاهکِ انت
تئوارَ کنان و

چه وتی دژمنانَ رگان.

۴ مرکئے ساد و بندان منا پتاتگات و

تباھی و زئوالیئے ھار و
ھیرۆپان منا ئرسینتگات.

۵ مُردگانی جھانئے ساد و بندان

پتاتگ اتان و

گۆن مرکئے داما، دیم په دیم
اتان.

۶ وتی پریشانیا نی تها هداوندن
تئوار جت و

کُمک لوښگئے پریاثن وتی
هدائے گورا بُرز کرت.

آییا چه وتی پرستشگاها منی
تئوار اشکت و

منی کُمک لوښگئے پریات آییئے
گۆشان رست.

۷ نون زمین چنڈت و جُمب و جوّشا
لگت،

کوّهانی بیّه و بُنیات هم
لرزنت،

چیا کہ آ هِژم گپتگآت.

۸ چہ آییئے پوئزا دوت در آتک و

سوژناکین آسے چہ دپا،

تپتگین آنگر زبائک جنگا اتنت.

۹ آسمانی ایر آورت و جہل آتک،

سیاہین جمبر آییئے پادانی
چیرا آت.

۱۰ گرّوبییئے بانزلانی سرا نشتگآت و

گواتئے بانزلانی سرا بال آت.

۱۱ تھاروکی وتی پوشاکی کرت و

جمبرانی گبار و سیاہین
هئوری وتی چاگردئے کاپار
کرتنت.

۱۲ رُژن و دَرپشناکی چه آييا ديما ات
و جمبر چست بئيگا اتنت،

تپتگين سِنگ و آچشِين اَنگر در
کپتننت.

۱۳ هُداوندا چه آسمانا گرندِت و

بُرزين اَرشئ هُدايا چه تپتگين
سِنگ و آچشِين اَنگران وتي
تئوار سر دات.

۱۴ آييا وتي تير شانتنت و دژمن شنگ
و شانگ کرتنت،

گروُکی دئور دات و سرگردانی
کرتنت.

۱۵ دريائے آپراه گندگ بوتنت و

دنيائے بُنيات پدَر،

چه تئیی نِهَر و هگلان

چه تئیی پۆنزئێ ترندین گواتا،
او هُداوندا!

آییا چه بُرزادا دست شهارت و منا
گیتی،

چه زیادهیین آیا منا در آورتی و

چه زۆراوریین دژمنا رَکِینت،

چه آیان که نیرتش منی سرا
پرۆشتگآت،

چیا که چه من زۆراکتر اتنت.

سگی و سۆریانی روچا، منی دِیما
در آتکنت،

بله هُداوند منی پُشت و پناه
آت.

آییا منا پُراه و ایمنین جاگھے آورت (۱۹)

و

منا رَکِینتی، چیا کہ چہ من باز
وَش و رزا اَت.

هُداوندا پہ منی پهریزکاریا گوَن (۲۰)
من نیکی کرتگ،

منی دستانی پاکِیئے مُز
بَکشاتگ،

چیا کہ من هُداوندئے راه یلہ (۲۱)
نداتگ و

چہ هُدایا دِیم پہ بدیا نشتگان.

آییئے پرمان مُدام منی چمانی دِیما (۲۲)
بوتگانَت و

آییئے هُکم چہ وت دور

نداشتگ آنت.

آییئے دیما تمان و بے ائیب بوتگان (۲۳)

و

وتا چه گناھا دور داشتگ.

هداوندنا منی پهریزکاریانی مَز (۲۴)
داتگ،

آییا منی دستانی پاکی
دیستگ.

تئو گۆن وپاداران وپادارائے و (۲۵)

گۆن تچکینان تچک.

گۆن پاکینان پاکائے و (۲۶)

بله گۆن رپک کاران چالاک.

چیا کہ تئو بیِکبران رَگینئے، (۲۷)

بله پُرکبر و گروناکان چم جَهَل
کنئے.

او هُداوندین هُدا! تئو منی چراگا
رژناگ کنئے. (۲۸)

هما اِنْتَ که منی تهاروکیان
روشن کنت.

گوَن تئیی مَدَتا لشکریئے سرا اُرش
و هَمَلَه بران و (۲۹)

گوَن هُدائے کُمکا اِنْتَ که چه
بُرزین دیوالان کُپ کُنان.

هئو! هُدائے راه تمان و کاملین
راهے، (۳۰)

هُدائے هبر بے ائیب اَنْتَ،

پہ ہرگسا کہ آئیئے گورا پناہ
زوریت، اسپرے.

۳۱) ہداوندا ابید، کئے ہدا انت و

ہدایا ابید، کئے تیار؟

۳۲) اے ہدا انت کہ منا زور و واگ دنت

و

منی راہا تمان و بے ائیب کنت.

۳۳) منی پادان آسکانی پیما تیژ کنت

و

منا برزیانی اوشتگا لاہکی
دنت.

۳۴) منی دستان پہ جنگا آزمودگ
کنت،

تان باسگن برنجین کمانا

بلپینیت و چوٹ بکنت.

تئو وتی سوپین بئیگئے اسپرا منا
بکشئے و

راستین دستِ منی پشت و
پناہ انت،

تئی نرم دلی و بیکبری منا
مزنی دنت.

تئو منی پادانی چیرئے راہا پراہ
کنئے

تانکہ پادن ملرنت.

دژمنانی رندا کپان و

منی دست پہ آیان رسیت،

تان هلاک مبنٹ، پر نتران.

۳۸) اَنچش زمینا جنان کہ پاد آیگئے
مؤہ و واکش مہیت،

منی پادانی چیرا کپنت.

۳۹) تئو پہ جنگا منا زور و واگ بکشئے
و

دژمنان منی پادانی چیرا دئور
دئیئے.

۴۰) منی پادان دژمنانی گردئے سرا ایڑ
کنئے و

من وتی دژمنان گار و گمسار
کنان.

۴۱) پہ گمکا پریات کننت بلہ رگینو کے
نیست،

چہ ہداوندا گمک لوٹنت، بلہ

پَسَّو نَدَنَت.

۴۲ من آیان هاگ کنان و گواتا دئیان،

دَمک و کوچھانی گِلئے پیما
چنڈان.

۴۳ تئو منا چه مردمانی جنگ و
چۆیان رَکینئے و

کئومانی سردار کئے،
هما مردم منی هزمتا کنت که
مِنش پجَاه نئیاران.

۴۴ تان منی تئوارا اِشکنت، پرمان
برنت،

دَرآمد منی دیما وتی سرا جَهَل
کنت.

۴۵ آ دِلترَک بنت،

لرزان و دُرھان چہ وتی کلاتانَ
تچنت.

۴۶ ہداوند زندگِ اِنْت. پھ منی تَلارِین
ہدایا نازیَنک.

منی رَکِینۆکِین ہدایا شان و
شؤکت بات.

۴۷ ہدا اِنْت کہ منی بیْرا گِیت،

کئوم و راجان منی چیردستیا
نادِینیت و

۴۸ منا چہ دژمنانَ رَکِینیت.

هئو! تئو منی دژمنانی دِیما منا
سرپراز کئئے و

چہ زالمِین مردمانَ چُئِینئے.

۴۹ او ہداوند! پمیشکا ترا کئومانی

نیاما ستا کنان و

تئی ناما نازینان.

۵۰ آ وتی بادشاها مزنیَن سوَب و
پیروزی بکشیت و

وتی روگن پر مُشتگیِنا مِهَر کنت،

بزان داوود و آییئے نسل و پدریچا
تان ابد.

هُداوندئے شَریتِ تمان و بے ائیبِ انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ آسمان هُداوندئے شان و مزنیَا پدر
کنت،

بُرزینِ ارشِ آییئے دستئے
کاران.

۲ اے رُوح پہ آ رُوحا ہبر رُوان کنت

و

اے شپ پہ آشپا زانت و
ہکمت درشان کنت،

۳ نہ ہبرے و نہ گالے،

آیانی تئوار اشکنگ نبیت.

۴ پدا ہم آوازش سَرجمین زمینا
شنگ و تالان بیت و

ہبرش تان جہانئے گڈی مرز و
سیمسران رست.

پہ رُوحا، ہدایا آسمانا تمبوع
بستگ،

۵ رُوح سالونکیئے پیما چہ وتی
کلہبندا در کئیت و

چو که پهلوانے شادان مئیدان
کنت.

٦ چہ آسمانے یک گوریا در کئیت و

تان آدگه گورا چهر وارت،

هچ چیزه چہ آییئے هرُم و
گرمیا چیر نه انت.

٧ هُداوندئے شَریتِ تمان و بے ائیب
انت و

جسم و جانا بوَد کاریت.

هُداوندئے هُکم پُراهِتبارِ انت و

گمزانِتان دانا و اگلمند کنت.

٨ هُداوندئے رهبنده راستِ انت و

دلا شادان کنت.

هُداوندئے پرمان پاک اَنت و
چَمّان رُژناگ کنت.

هُداوندئے تُرس پاک اِنت و (۹)

تان اَبَد پایدار.

هُداوندئے پرمان برهکّ اَنت و
سَرجمیا اَدل،

چِه تلاها دلکِشتر، تَنتنا چِه اَسیلین (۱۰)
زَرّ هم،

چِه شَهدا شیرکنتر، تَنتنا چِه
بِیَنگئے کُدامئے هر تَرَمپا
وَشتر.

تئی هزمتکارا چِه آیان ڈاه و (۱۱)
هُشدارَ رسیت و

گۆن آیانی دارگا مزنیں مڑے.

کئے اِنْت آ کہ وتی رَديان بزانْت و
سرید بییت؟

منا چہ وتی نزانْتِگِین گناھان
پاک و سَلَّہ کن.

وتی ہزمتکارا چہ گروناک و
پُرکِبرِین کار و کِردان بدار،

مئیل کہ منی سرا بالادست
بِینت.

ہما وھدا تمان و بے ائیب بان و
چہ ہر مزنیں گناھا پاک.

او ہُداوند! منی دپئے ہبر و دلئے
یگر و ہئیال

تئی دلا بنندانت،

تئو که منی تلار و پُشت و پناه
ائے.

او هُداوند! بادشاها سۆب و پیروزی بدئے
په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زُبور.

هُداوند ترا سگی و سۆریانی روچا
پَسْئو بدئیات،

آکوبئے هُدائے نام ترا نگهپان
بات.

چه وتی پاکین جاگها په تئو کُمک
برسیئات و

چه سهیونا ترا مَدَت کنات.

تئی سَجّهین گُربانیگان وتی یاتا
بدارات،

تئی سوچگی گربانیگانی
مَنۆک بات. اوشت...

تئی دلئے واهگان برجاه دارات و ۴

تئی سجھین شئوربندیان
کامیاب کنات.

تئی سوږ و پیروژیا گون ۵
شادمانی کوگار بکنین و

وتی بئیرکا تئی نامئے سرا
برزاد بچندینین.

هداوند تئی سجھین دزبندیان
پوره و سرجم بکنات.

نون زانئن که هداوند وتی روگن ۶
پر مُشتگینا رگینیت و

چه وتی پاکین آسمانا آییَا
پَسَّو دنت،

گۆن وتی راستیڻ دستے
رَکَیڻو کَیڻ واک و تاگتا.

لَهتَیڻ وتی اسپ و اَرَّابھانی سرا (۷)
پَهَرَ کنت،

بله ما وتی هُداوندیڻ هُدائے
نامئے سرا پَهَرَ کَیڻ.

آ سرَیڻ پرؤش بنت و کَپنت، (۸)
بله ما پاد کایڻ و مُهَرَ اوشتیڻ.

او هُداوند! بادشاها سوڀ و (۹)
پیروزی بدئے.

تئوار که کَیڻ، مئے پَسَّوا بدئے.

هُدائے داتگیڻ سوڀئے شُگريا

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

۱) او هُداوند! بادشاه چه تئیی زوُرا
شادمانی کنت و

چه تئیی رَگینگا انت که اینچک
گل و بال انت.

۲) تئو آییئے دلئے مراد بَکشاتگ انت و

آییئے لُنْثانی واهگت چه آییَا
دور نداشتگ انت. اوشت...

۳) چیا که گوَن بازیَن برکتانی دئیگا
په آییئے وِش آتکا در آتکگئے و

تاجے چه اَسیلین تلاها سرا
دات.

۴) آییَا چه تئو زِند لوُت و تئو
بَکشات،

روچانی ذِراجی، اَبد تان اَبد.

٥ چہ تئی بکشاتگین کامرانیان،
آییئے شان و مڑاہ مزن انت،

آییارا شوکت و مزنی داتگ.

٦ پہ راستی ابدمانین برکت بکشاتگ
و

وتی بگلا گل و شادانت کرتگ.

٧ چیا کہ بادشاہ ہداوندئے سرا
تئوکل کنت و

برزین ارشئے ہداوندئے مہرا
نلرزیت.

٨ تئی دست، سجھین دژمنان در
گیجیت،

تئی راستین دست پہ آیان کہ
چہ تئو نپرت کنت رسیت.

آ وھدی کہ زاهر بئے ۹

آیان پُراچشین ترونیئے پیما
کنئے.

ھداوند وتی ھژمئے تھا آیان
ایر بارت و

آییئے آچش آیان وارت.

آیانی پدریچا چہ زمینا گار و ۱۰
بیگواہ کنئے،

چک و نبیرگانِش چہ مردمانی
نیاما.

ھرچنت کہ تئی ھلایا پلِیتین ۱۱
شئوربندی بکننت و

بدین ریک و پندل بسازنت بلہ
سوِیین نبت،

چیا کہ تئو آیان تاجینئے، (۱۲)

وہدے کہ وتی کمانا دیم پہ
آیان ترینئے.

او ہداوند! گۆن وتی زۆر و توانا (۱۳)
آنچش مزن شان باتئے.

تئی واک و کدرتا ستا کنین و
نازینین.

تئو چیا منا تہنا اشت؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.
”سہرگاہی آسکئے“ ترزئے سرا.

او منی ہدا، او منی ہدا! تئو چیا (۱)
منا تہنا اشت؟

پہ چے چہ منی رگینگا دور
ائے،

چه منی آه و پریاتان سکّ جتا
ائے.

۲ او منی هُدا! سجّھین روّچا پریات
کنان و تئو پَسّوے ندئیے،

سجّھین شپا هم، بله آرام
نگران.

۳ آنگت هم تئو پاک و پلگار ائے،

بنی اسرائیل ترا نازینیت که
تئو په بادشاهی نِشتگئے.

۴ مئے پتان تئیی سرا تئوکل کرت،

تئیی سرا تئوکلش کرت و تئو
رگینتنت.

۵ تئیی درگاها پریاتش کرت و
رگتنت،

تئی سِرا تئوکلش کرت و پَشل
و شرمندگ نبوتنت.

٦ زانا، من انسانے نه آن، کرمے آن؟

مردمانی دِیما سُبکَّ آن و
کئومئے چما بے اِزّت.

٧ هرگس که منا گندیت کلاگ و
ریشکند کنت.

دِیا چوٹ کنت، سِرا سُریننت
و گوشت:

٨ ”اَنگت وتی اوُست و اُمیتا په
هُدایا بند،

بِل آ ترا برکینیت،

برکینیت اگن ترا دوُست
داریت.“

٩) بله تئو منا چه ماتئے لاپا در آورت

9

ماتئے سیئگا آسودگی دات.

١٠) چه پیدایشا تئیی بَدّا دئور دئیگ
بوتان،

چه ماتئے لاپا منی هدا بوتگئے.

١١) چه من دور مبئے،

چیا که سگی و سؤری نزیک
انت و

گسے په کُمکا نیست.

١٢) بازیں نرین گوکیّا منی چپ و
چاگرد گپتگ،

باشانئے سرڈگارئے زؤراورین
گوکان منا انگر کرتگ،

۱۳

وتی پُراهیڼ دپش په من پُریتگ،

گړوک و ډرؤکيڼ شیرانی پیما.

۱۴

چو که آيا ريچگ و تالان بوتگان

سجّهيڼ هډن چه بندان در
آتکگ انت.

دلن چو که مؤما آپ انت و
سینگا سوچیت.

۱۵

زور و تاگتن کونزگی چنډے که
هشک بوتگ و

زبانن نگا لچتگ،

منا مرکئے هاکا واپینتگت.

۱۶

کچکان منی چپ و چاگرد گیتگ،

شر و بدکارانی رُمبا انگر آن،

منى دست و پادش ئنگ ئنگ
کرتگانٔ،

۱۷) وتی سجھین هڏان شمار کرت
کنان.

آیان وتی ٹیلگ پہ من سک
کرتگانٔ،

۱۸) منی پُچان وتی نیاما بهر کنت و
جامگئے سرا پال جنت.

۱۹) بله تئو، او هداوند! دور مبئے.

او منی زور و تئوکل! پہ منی
گمکا اشتاپ کن.

۲۰) منی ارواها چه زهم و شمشیرا
برکین و

منى زندگیا چه گچکانی زلم و

زؤراکيا.

٢١) منا چه شیر و مزارانی دیا نجات
بدئے،

که تئو منا چه وهشیین
کاییگرانی کانئان رگینتگ.

٢٢) تئی ناما په وتی براتان جار جنان
و

مُچیئے نیاما ترا نازیئان.

٢٣) شما، او هداثرسان! آیا بنازیئیت.

او آکوبئے سجھین چک و
او بادگان! آیا ازت و شان
بدئییت.

او اسرائیلے پدریچان! آییئے
هئیتا بچاریت.

چیا که آیا چه ستم دیستگینئے (۲۴)
بِزگیا پُشت نکرِتگ و

دیمی چه آیا نترِینتگ.

پریاتی که کرتگ آیا
اِشکتگ آنت.

مزنین دیوانا منی ستا و سنا په تئو (۲۵)
اِنت،

وتی کئولان همایانی دیما
سَرجمَ کنان که هُداثرس
آنت.

بیِکبر و دَرَبیش وراگ ورنِت و سیِرَ (۲۶)
بنت و

آ که هُدایا شوهازَ کنت آیا
نازیننت.

شمئے دل تان ابد زندگ بات.

زمینئے چارین گنڈ آیا یات کنت

و

دیم پہ ہداوندا پر ترنت،

سجھین کئومانی ہاندان و کٹم
آییئے بارگاھا سرا جھل
کنت.

چیا کہ بادشاہی ہداوندئیگ انت

و

ہما انت کہ کئومانی سرا
ہاکمی کنت.

زمینئے سجھین زؤراور وراگ

ورنت و آییئے دیما کپنت،

ہاکیین انسان کؤنڈان کپیت،

ہما کہ وتا، وت زندگ داشت
نکنت.

آیوڪين نسل آييئ هزمتا بنت، ۳۰

ديمي پدريچ هداوندئ بارئوا
سهيگ ڪنگ بنت و

په آيان ڪه انگت ودي نبوتگانٽ ۳۱

آييئ اڌل و انساياءَ جارِ جنت.

گوشنت: ”آهما آت ڪه اءِ ڪاري
ڪرت.“

هداوند مني شيانڪ انت

داوودئ زبور.

هداوند مني شيانڪ انت، ۱

هچ چيزئ مهتاجِ نبان.

منا سرسبزئ چَراگاهانَ واپينيت و ۲

پہ آرامین آیان سر کنت.

۳ منی ارواها تازگ کنت و

پہ وتی نامئیگی پهریزکاریئے
راهان منا دیما بارت.

۴ اگن چہ مرکئے تھارتین شیپ و
درگان ہم بگوزان

چہ هچ بیم و بلاها نترسان،
چیا که تنو گون من گون ائے،
تئی لٹ و اسا منا تسلا
بکشیت.

۵ دژمنانی چمانی دیما پرزونگے پہ
من یچ کنئے،

پہ شرپ دئیگا منی سرگا ٹیل
جنئے و

منی جاما مُدام پُر کُنان ائے.

۶) اَلّما، مِهر و نِیکی زِندئے سَجّھِین
رُوچان منی پد و رندا اَنت و

هُداوندئے کلاتا جھمندَ بان، تان
آبد.

مَزن شانیَن بادشاہ

داوودئے زَبور.

۱) زمین و آییئے سَجّھِین ہستی
هُداوندئِگ اَنت،

جہان و سَجّھِین مَہلوک.

۲) چیا کہ ہُداوندا آییئے بنیات مان
دریایا نادِیئت و

آپانی سرا اوشتاریئت.

کئے چہ ہداوندئے کوھا بُرزاد شت ۳
کنت؟

کئے آییئے پاکین جاگھا
اوشتات کنت؟

ہما کہ دلی ساپ و دستی پاک ۴
انت،

ہما کہ وتی ارواھا دیم پہ
ناھودگیا نترینیت و

دروگین سوگند نئوارت.

آ چہ ہداوندا برکت گیت و ۵

چہ وتی رگینوکین ہدایا، ادل
و انساپ.

ہمے پیما انت، آ مردم کہ آکوبئے ۶
ہدائے شوھاذا انت،

هما كه په آيۍ دۍما هُډوناك
آنت. اوشت...

او دروازگان! وتی سرا بُرز بداریت. (۷)

او كوهنۍ در و دپیگان! وتا په
شاهگانی پچ كنیت،

تانكه مزی و شائے بادشاه
بگوزیت.

مزی و شائے اے بادشاه كۍ (۸)
إنت؟

پرواك و زؤراورۍن هُډاوند،
هُډاوند كه جنكا دلیر إنت.

او دروازگان! وتی سرا بُرز بداریت! (۹)

او كوهنۍ در و دپیگان! وتا په
شاهگانی پچ كنیت،

تانکہ مزنی و شائے بادشاہ
بگوزیت.

۱۰) مزنی و شائے اے بادشاہ کئے
انت؟

لشکرانی هداوند

هما انت مزنی و شائے بادشاہ.
اؤشت...

راها منا پیش بدار

داوودئے زبور.

۱) او هداوند! من په دل و جان دیم
په تئو کایان.

۲) او منی هدا! تئی سرا تئوکل کنان،

مئیل که پشل و شرمندگ بیان

دژمن منی سرا بالادست بښت.

جی هئو! آ که تئی سرا اوّست و
امیّت کنت،

هچبر سرجهل بښت.

آ که بے سئوبا بیوپایی کنت
سرجهل و شرمندگ بښت.

او هداوند! راها منا پیش دار و

وتی کشکا منا تالیم دئے.

دیم په وتی راستیا منا رهشون بئے
و سبک بدئے،

چیا که تئو منی رگینوکین هدا
ائے و

سجھین رۆچا تئیی اِنتزار و
ودارا آن.

۶ او هُداوند! وتی رهمت و مِهرایات
کن،

چیا که آچه ازلا هست اَنت.

۷ منی ورنایئے ناپرمانی و گناهان
یات مکن،

وتی مِهرئے کساسا منایات کن

که تئو نیّک ائے، او هُداوند!

۸ هُداوند نیّک و راست اَنت،

پمیشکا گُنهکاران راها سوّج
دنت.

۹ بیّکبر و دریّشین مردمان راستیئے
راها رهشؤنی دنت،

و وتی کشکا آیان پیّش داریت.

۱۰) هما که هُداوندئے اهد و پئیمانئے
سرا اوشتنت،

آییئے سجّهین راه په آیان چه
مهر و وپایا سرریچ انت.

۱۱) او هُداوند! په وتی نامئیگی منی
گناه و میاران بیکش،
چیا که مزن انت.

۱۲) کئے انت هما که په دل هُداثرس
بیت؟

هُداوند آیا هما راستین راها
سوچ دنت که باید انت
گچینی بکنت.

۱۳) آ وتی روچان په سیّری و هزگاری

گوازیٺیت و

آییئے چُکّ و اوّبادگ زمینئے
میراس بروکّ بنت.

۱۴) هُداوند وتی دلئے راز و رَمزان گۆن
هداثرسان درشان کنت،

وتی اُهد و پئیمانا په آیان
پَجاریٺیت.

۱۵) منی چَمّ مُدام دِیَم په هُداوندا اَنت،

چیا که هما اِنت که منی پادان
چه داما آزاَت کنت.

۱۶) وتی دِیما گۆن من بکن و منا رَهِمت
بِکَش،

چیا که من بیگس و سِتم دیستگِیَنے
آن.

۱۷

منی دلئے سَگی و سۆری باز آنت،

منا چه پریشانیا برکین.

۱۸

منی رنج و سگیان بچار و

سجّهین گناهانن بیکش.

۱۹

منی دژمنان بچار که چینچک باز

آنت و

چه من چۆن په گهر نیرت
کننت.

۲۰

منی زندا بپهریز و برکین،

مئیل که شرمندگ بیان،

چیا که تئی باهوٹ و مئیار
آن.

٢١) تچكى و راستى منى نگهپان بات،

چيا كه منى اُميت تئو ائى.

٢٢) او هُدا! اِسرائيلا چه سَجّهين سگى
و سؤريان بَرگين.

او هُداوند! وتى دستان بِيگناهيئى تها شُودان
داوودئى زُبور.

١) او هُداوند! گناهيئى بُهتاما چه منى
سرا بَنگلين،

چيا كه وتى بِيْمئيارئى تها
گامُن جتگ و

بى لرزگى هُداوندئى سرا
تئوكلُن كرتگ.

٢) هُداوند! منا بچگاس و آزمائش

کن،

منی دل و هئِیالا چه چکاسا
بگوازیڼ.

۳ چیا که تئی میهر مُدام منی چمّانی
دیما اِنْت و

تئی وپاداریئے ساهاگا گام
جنان.

۴ نه گۆن پریبکاران همدیوانَ بان و

نه دوئل و دوپۆستین مردمانی
همراه.

۵ چه بدکارانی همراهیا نپرتَ کنان و

گۆن رَدکاران همدیوانَ نبان.

۶ او هُداوند! وتی دستان بیگناهیئے
تها شوْدان و

تئی گُربانجاھئے سرا چھر
وران،

٧ تان وتی شُگرزاریئے تئوارا بُرز
کنان و

تئی سَجھیں اَجَبین کارانی
کِسھا بیاران.

٨ او هُداوند! منا تئی لوگ سَک
دُوست اِنْت،

تئی شان و شئوکتئے جاگه.

٩ منی ساها گُنهکارانی هُوریگا مگر و

زندا گُون هُونیگان،

١٠ که گندهین پندلش دستا اِنْت و

راستین دستش چه رشوتا
سرریچ.

١١) بله من وتی بیْمئاریئے تها گامَ
جنان،

منا برکّین و منی سرا رهم کن.

١٢) پادُن تچک و سایین جاگهے اِیر
اِنت،

مزنین دیوانان هُداوندا نازیّنان.

هُداوند منی رُژن و رَکّینۆک اِنت

داوودئے زبور.

١) هُداوند منی رُژن و رَکّینۆک اِنت،

چه کئیا بترسان؟

هُداوند منی زندئے کلات اِنت،

چه کئیا بیمے بیت؟

۲ وھدے بدکار ھملہ کنت کہ منی
جسم و جانا بد رنت و ایر بیرنت،

وھدے دژمن و بدواہ منی سرا
اُرش کنت،

آوت ٹگل ورننت و کپنت.

۳ پل کہ لشکرے منی چاگردا وتی
گدانان مک بکنت،

انگت منی دل نلرزیت،

اگن جنگے ھم منی سرا بکپیت،
انگت دلجم آن.

۴ چہ ھداوندا یک چیزے لوٹتگن و

ھمشیئے پد و رندا بان،

کہ وتی زندئے سجھین روچان

هُداوندئے لؤگا جهمند بېان،

تانکه هُداوندئے زيباييا بگندان

و

پرستشگاها چه هماييا

رهشؤنى بلؤٚٚان.

چيا که سگى و سؤريانى رؤچا

۵

منا وتى ساهاگا داريت،

وتى تمبوئے تنها چيژ دنت و

تلاريئے سرا بُرزا اوشتاريئت.

نون دژمنانى انگرّا

۶

سرپراز بان و

گؤن شادمانيانى كوگارا آييئے

تمبوئے تنها كُربانيگ كنان،

هُداوندا په سئوت و ساز
نازيّنان.

۷ او هُداوندا! وهده پريات كنان منى
تئوارا بَشكن،

منى سرا رهم كن و پَسئو بدئى.

۸ تئو گوشتگ: ”منى چهرگئى
شوهازا ببئى.“

دل گوشتيت: ”هُداوندا! تئى
چهرگئى شوهازا آن.“

۹ دئما چه من چير مدئى،

وتى هزمتكارا گون هژم پر
مترين،

تئو كه منى مدتكار بوتگئى.

او منى رگينوكين هُدا!

منا دئور مدئے و یله مکن.

۱۰) اگن مات و پت هم منا یله بکننت،

هْداوند وت منا زوریت و دست
گیپت.

۱۱) او هْداوند! وتی راها منا سوْج دئے،

دژمنانی سوْبا منا راست و
تچکین راها رهشون بئے.

۱۲) په دژمنانی واهگا منا یله مکن،

چیا که دروْگین شاهد منی
هلاپا پاد آتکگ آنت

که جنگ و چوْپئے آسا دمنت.

۱۳) دلجم آن که هْداوندئے نیکیا

زندگیَنانی زمینا گندان.

١٤ هُداوندئے ودارا بئے،

زۆرمند بئے و دلا دَدَّ كن.

هئو! هُداوندئے ودارا بئے.

پریات

داوودئے زَبور.

١ او هُداوند، او منی تلارا! ترا تئوار
كنان،

چه من نادلگۆش مَبئے.

اگن تئو بَیتئوار ببئے،

همایانی پئیما بان که گلّ و کبرا
کَپنت.

٢ منی پریات و زاریئے تئوارا گۆش

دار،

وهدے چہ تئو مَدَتَ لَوُثَّان و

وتی دستان دیم پہ تئی
پاکین بارگاہا بُرَزَ کَنان.

منا بدکارانی همراهیا گِرَّان مکن و (۳)
مگش،

هما کہ رَدِین کارَ کنت و

گُونِ همساہگان چہ سُهَل و سَلاہا
ہبرا اَنَت،

بلہ دلش چہ شَرِّ و شَوْرَا پَرِّ
اِنَت.

کرتگیں کارانی مُزَّاش بدئے، (۴)

همسَنگ گُونِ آیانی بدِین
کاران،

دستے کرتگینانی مُزّایش بدّے،

آیانی کارانی گدّا.

پمیشکا کہ ہداوندے کارانی (۵)
پرواہا نکنت،

آییئے دزھنرے کارانی ہاترا
ندارنت،

آِشان تباہ کنت و

ہچبر پہ رُست و رُدوما
نئیلیت.

ہداوندا ستا بات، (۶)

چیا کہ منی پریات و زاریئے
تئواری اشکتگ.

ہداوند منی زور و اسپر انت، (۷)

دلن آییئے سرا تئوکل کنت و
مدثن رستگ.

دل چه شادمانیا سرریچ انت و

گۆن وتی سئوت و نازیئکان
آییئے شگرا گران.

هڊاوند وتی مردمانی زور و توان
انت،

په روگن پر مُشتگیئا رگگئے
کلاتے.

وتی مردمان برگیئن و وتی کئوما
برکت بدئے،

آیانی شپانک بئے و تان ابد وتی
کوڤگا بجلش.

هڊاوندئے تئوار زورمند انت

داوودئے زبور.

۱) او آسمانیان! هُداوندا ستا کنیت،

هُداوندئے شان و کدرتا ستا
کنیت.

۲) هُداوندئے نامئے شان و شئوکتا ستا
کنیت،

هُداوندا مان آییئے پاک و
پَلگاریں دَرپشناکیا ستا
کنیت.

۳) هُداوندئے تئوار آپانی سربُرا إنت،

شان و شئوکتئے هُدا گرندیت،

هُداوند پُرزورین آپانی سربُرا
گرندیت.

۴) هُداوندئے تئوار زورمند إنت،

هُداوندئے تئوار دَرپشناک إنت.

۵ ھداوندئے تئوار گزان پرؤشیت،

ھداوند لُبنائے گزان پرؤشیت.

۶ آ لُبنانا گوَسکیئے پئِما جاہ

سرّینیت،

سیریونا جَلَبِین گوَکیئے پئِما.

۷ ھداوندئے تئوار گرند و گروَکیِن

آچش رئوان کنت.

۸ ھداوندئے تئوار گیابانا لرزینیت،

ھداوند کادِشئے گیابانا

لرزینیت.

۹ ھداوندئے تئوار آپسین آسکان

گیَجینیت و

جنگلا بے لمب و تاک کنت.

آئیئے پرستشگاہا سَجَّهین
گوانکَ جننت: ”سئوکت و
شان!“

⑩ هُداوند هار و توپائے سربرا، وتی
تھتے سرا نِشتگ،

هُداوند تان اَبَد وتی بادشاہی
تھتے سرا نِشتگ.

⑪ هُداوند وتی کئوما واک و کدرت
بیکشات،

هُداوند وتی کئوما گۆن سُهَل و
ایمنی برکت بدئیات.

مؤتکئے بدل ناچ و سُهبت

داوودئے زبور. په مزین پرستشگاہئے وِیکا سئوتے.

① او هُداوند! ترا شان و سئوکت

دئیان،

چیا که تئو منا چه جُهلانکیان
چست کرت و

نه اِشتِت دژمن منی سرا
شادهی بکننت.

او هُداوند، منی هُدا! تئی گُورا په
کُمکا پریاثن کرت و

تئو منا چه ناجوژیا ذراه کرت،

منی آرواه چه مُردگانی جهاننا در
آورت و

چه آیانی نیاما که گل و کبر
بوتنت زندگ کرت.

او هُداوندئ دؤستداران! په
هُداوندا نازیئک بجنیئت،

آییئے پاک و پلگاریں نامئے
شُگرا بگریّت.

چیا کہ ہِڑمی دمانے و ۵

مہر و رھمتی اُمرئے ذُراجیا.

بیت کہ سَجّھیں شپے پہ گریوگ
بگوزیت،

بلہ بامگواہا شادھی وتی
چھرگا زاہر کنت.

من وتی آسودگیئے وھدا گوشت: ۶

”ھچبر لرزینگ نبان.“

او ھداوند! تئو منا چہ وتی مہر و ۷
رھمتا

مُھرین کوّھیئے پیما
اؤشتارینتگات،

بله وهدے وتی دیمت چہ من ترینت،
ٹرسٹن.

۸ او ہداوند! ترا تئوارن جت،

تئی گورا زاری و پریاٹن بُرز
کرت:

۹ ”منی مرکا چہ سوٹے مان و

کبرئے تھا منی ایڑ رئوگا
چوئین پایدگے؟

زانا، ہاک ترا ستا دنت؟

جار جنت کہ تئو وپادار ائے؟

۱۰ او ہداوند! بَشکن و منی سرا
مہربان بئے.

ہداوند! منی مَدَت کنوک

بئے۔“

⑪ تئو منی موٽڪ ناچ و سُهتے کرت،

سوگی گد و پوڙاک در کرت و

منا گون شادمانیا پوڙینت،

⑫ تانکه منی ارواه ترا ستا بدنت و
بیئتوار مبيت.

او هداوند، منی هدا! تان ابد تئی
شگرا گران.

تئی میار و باهوٽ بان

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

① او هداوند! تئی میار و باهوٽ
بوتگان،

هچبر مئیل که شرمندگ بیان،

وتی آدل و انسایئے تھا منا
نجات بدئے.

وتی دلگوشا گۆن من بدار و (۲)

منا زوت برکین.

په من پناهئے تلارے بئے و

په منی رگینگا مھرین کلاتے.

په راستی منی تلار و کلات ائے، (۳)

په وتی نامئیگی منا راه سوچ
دئیئے و رهشونی کنئے.

منا چه آ داما در بیار که په من چیر (۴)
و آندیم انت،

چیا که منی پناه تئو ائے.

۵ وتی روہ و ساہا تئی دستا دئیان.

او ہداوند، او وپادارین ہدا!
تئو منا رگینئے.

۶ ترا چہ آیان نیرت انت کہ
دلگویش گون بے آرزشین بتان انت،
بلہ من تئی سرا تئوکل کنان،
او ہداوند!

۷ تئی مہرا گل بان و شادہی کنان،
چیا کہ تئو منی سیہ روچی
دیستگ انت و

منی ارواہئے سگیانی نیمگا
ہئیال گور کرتگ.

۸ منا دژمنانی دستا ندئیئے و

منی پادان پراہ و شایگانین

جاگھے ایڙ کنئے.

۹ او هُداوند! منی سرا رهم کن

چیا که پریشان آن،

چمن چہ گم و اندوھان نزور
بوتگانَت،

جسم و ارواہ هم.

۱۰ چیا که زندن گمان وارتگ و

أمر نالگان،

چہ منی گناھا، تاگتے پہ من پشت
نکپتگ و

هَدَّ و بندن پوسان اَنَت.

۱۱ دژمنانی سئوبا سُبک و کلاگی

بوتگان،

هاس په همساهگان،

پچارووک چه من ترسان انت و

هرگس منا کوچه و دَمکان
گندیت، تچیت.

مُردگانی وړا چه یاتا شتگان و (۱۲)

پرشتگین کونزگیئے پیما
بوتگان.

چیا که بازیښیئے بهتاماڼ اِشکنګا (۱۳)
آن،

تُرس و دهشت چه هر گورا،

گوڼ یکدگرا پندل جوړیننت و

په منی کُشگا مندر و رپک
سازنت.

١٤) بله او هُداوندا! من تئیی سرا تئوکل
کنان و

گوشان که ”تئو منی هُدا ائے.“

١٥) منی وهد و دمان تئیی دستا آنت،

منا چه دژمنان برکئین،

چه همایان که منی رندا
کپتگ آنت.

١٦) دئما په وتی هزمتکارا دَریشان کن،

گۆن وتی مِهرَا منا برکئین.

١٧) هُداوندا! مئیل که شرمندگ ببان،

چیا که ترا تئوارن پر جتگ،

بِل که شَرور سرجهل و شرمندگ
ببنت و

مُردگانی جھانا بیئتوار.

درؤگبندیں لُنش چپ باتنت، (۱۸)

کہ گُون کِبر و اِیر جَنگ
پہریزکارانی ہلایا پہ
گروناکی ہبر کنت.

تئی نیکی چنکدر باز انت، (۱۹)

کہ پہ ہڈاٹرساں اَمبارت کرتگ
و

بَنی آدمانی چمّانی دیما پہ
ہمایان پورہ و سَرجم کرتگ

کہ تئی باھوٹ بنت.

اِشان وتی بارگاہئے پناہا (۲۰)

چہ مردمانی پندلان چیر و
اندیم دارئے و

وتی ساہگا چہ بُہتام جنوکیں
زبانان دور.

۲۱) ہداوندا ستا بات،

چیا کہ وتی آجَبین مہرا ہمے
وہدا پہ من پدر کنت

کہ من دئورہ بوتگین شہریئے
پیما انگر آن.

۲۲) من چہ وتی تُرسا گوشت:

”چہ تئی چما بستگ و دور
کیتگان.“

انگت تئو منی پریات و زاریا اشکنئے،

وہدے من پہ مدتا ترا تئوار
کنان.

۲۳) او ہداوندئے سجہین دوستداران!

آییا دؤست بداریّت،

هُداوند وتی وپادارانى نگهپانیا
کنت،

بله گروناکینان باز سزا دنت.

او سَجّهینان که هُداوندئى ودارا
ايت! ۲۴

پُرزور ببيت و دلا دَد کنيّت.

بَهتاور هما انت که گناهی بکشگ بوتگ انت

داوودئى شئيرى گوشتانک.

بَهتاور هما انت که هُداوند چه
آييئى ناشريان سر گوستگ و ۱

گناهی بکشگ بوتگ انت.

٢ بَہتاوَر ہما اِنْتَ کہ ہُداوند آییئے
گناہا ہچبر ہسابَ نئیاریت و

آییئے ارواہا پریئے مان نیست.

٣ وھدے چپ و بیئتوار اتان

ہڈ و بندن پوسان اتنت،

چہ سجھین رُچئے زاری و
پریاتان.

٤ چیا کہ رُچ و شپ تئی دست
منی سرا سنگین ات،

سجھین تاگتن ہشگا ات، چو
کہ گرماگئے تپتئے چیرا
بان. اوشت...

٥ گڑا وتی گناہن تئی درگاھا مَنّت و

وتی ناپرمانیانن چیر ندات.

گۆشْتُن: ”وتی گناه و
سرگشیان هُداوندئے گۆرا
مَنان“ و

تئو منی گناهئے مئیارباری
بکشت. اوشت...

پمیشکا، تان وهد و مۆه انت،

۶

هر هُدادۆست تئیی گۆرا دوا
بکنت،

وهده هارین آپ چست بنت،

هچ پئیمایه آییاسر بوت
نکنت.

تئو منی چیر بئیکئے جاگه ائے،

۷

چه سگی و تنگیان منا ایمن
دارئے و

گوڻ آزاتيئے سئوت و زيملان
گورامباز ڪنئے. اوشت...

۸ ھداوند گوشيٽ: ”ترا هما راها
سوڄ دئيان ڪه بايد انت برئوئے،

ترا شئور و سلاه دئيان و

ترا چاران بان.

۹ ناسرپدين اسپ يا گچرئے پئما
مبئے،

ڪه تهنا گوڻ لگام و مهارا رام
ڪنگ بيت،

اگن نه، تئبي نزيڪا نئيئيت.

۱۰ بدڪارئے رنج و آزاب باز انت،

بله ھداوندئے مهر همائيئے چپ
و چاگردا گيپت

کہ ہداوندئے سرا تئوکل کنت.

۱۱) او پھریزکاران! ہداوندئے بارگاھا
شادھی کنیت و شادان بییت.

او سجھین نیكدلان! شادھیئے
گوانکا بُرز کنیت.

ہداوندا اَدل و راستی دؤست بیت

۱) او پھریزکاران! ہداوندئے بارگاھا
پہ شادھی کوگار کنیت،

نیكدلان، ہداوندئے ستا کنگ
زیب دنت.

۲) ہداوندا گؤن چنگ بنا زینیت،

گؤن دہ تارین چنگا پہ آیا ساز
بجنیت.

۳ پہ آئیا، نوکین سئوتے بیاریت،

گوں و شپنجگی سیماں
بلرزینیت و پہ شادھی
گوانک جنیت.

۴ چیا کہ هُداے هبر تچک و راست
انت و

آئیے سجھین کار گوں
ویاداریا.

۵ آئیا اَدل و راستی دؤست بیت،

زمین چہ آئیے مہرا پُر انت.

۶ گوں هُداوندے گال و هبرا آسمان
اڈ بوتگ انت و

آیانی سجھین لشکر، گوں آئیے
دیئے دما.

دریائے آپان مچ و ھاکوٹ کنت و ۷

جھلیان مان آمبارا.

سجھین زمین چہ ھداوندا ۸

بترسیت،

جھانئے سجھین مردم آیا اِزت
بدئینت.

چیا کہ آیا گوشت و ھما چیز پئیم ۹

بوت،

پرمانی دات و برجاه دارگ
بوت.

ھداوند، کئومانی شئوربندیان پچ ۱۰

رئچیت و

راجانی کارسازیان کرؤجیت.

١١) بله هُداوندئِ شئور و سلاه اَبدمان
اَنت،

آييئِ دلئِ شئوربندی په
سجّهيَن نسل و پدريچان.

١٢) بهتاور هما کئوم اَنت که هُداوند
آييئِ هُدا اَنت،

هما مردم که آيا په وتی
ميراسا گچيَن کرتگ اَنت.

١٣) هُداوند چه آسمانا جهلاد چاريت و
سجّهيَن بني اَدمان گنديت،

١٤) چه وتی بادشاهی تهتا

زمينئِ سجّهيَن جهمندان
چاريت،

آ کہ اے سَجَّهِنَانِی دلی جوڑ کرتگ (۱۵)

و

آیانی هر کار و کردا زانت.

بادشاها، وتی لشکرئے مزنی نجات (۱۶)

ندنت و

سرمچارا، وتی باسک و
پنجگانی زور.

په سوږيڼ بئيگا، اسپئے سرا اُميټ (۱۷)
بندگ ناھودگ انت،

تُرے زوراور بيت بله رَکيټ
نکنت.

هئو! هُداوندئے چم گون همایان (۱۸)
انت که چه آييا تُرسنت،

گون همایان که اوست و

اُمیّتِش آییئے مہرِ اِنّت،

١٩ تانکہ آیانی ارواہا چہ مرکا

برکینیت و

مان ڈگالا زندگِش بداریت.

٢٠ مئے ارواہ ہداوندئے ودارا اِنّت،

ہما مئے کُمک و اِسپر اِنّت.

٢١ مئے دل آییئے بارگاھا شادمانی

کنت،

چیا کہ مئے تئوکل ہمایئے

پاکین نامئے سرا اِنّت.

٢٢ او ہداوند! تئی مہر مئے سرا

ساہیل بات،

ہما دابا کہ اُمیّتِن پہ تئو بستگ.

هُداوندئە نیکیا بچشیت

داوودئە زبور. هما وهدا که آیا اَبِیْمَلِکئە کِرا و تا
گنۆکانی پئیماکرت، چه اوڊا در کنگ بوت و وتی راها
شت.

① دایما هُداوندا نازینان

آییئە ستا و سنا مُدام منی دیا
إنت.

② منی آرواه هُداوندئە سرا پهر کنت،

بیکبرین مردم بَشکنت و
شادهی بکنت.

③ گۆن من هۆریگا هُداوندا مزنی
بدئییت،

بیایت که هئواریا آییئە ناما
نازینین.

۴ هُداوندُن شوَهاز کُرت و منا پَسئوی
دات،

چه منی سَجَّهین تُرسان منا
آزاتی کُرت.

۵ آ که چمَش گوَن آییا اِنَت دَرپشان
اَنَت،

آیانی دیم هچبر شرمسار
نَبیت.

۶ اے مَسکینا تئوار پَر جَت،

هُداوندا آییئ تئوار اِشکت و
چه سَجَّهین سَگیان رَکِیئتیی.

۷ هُداوندئ پَریشَتگ هُداثرسانی
چپ و چاگردا پَل بَندیت و
آیان نجات دنت.

٨ بچشیت و بچاریت که هُداوند نیّک
انت،

بَهِتاوَر هَما انت که آییئِ مئیار
و باهوُت بیت.

٩ او هُداوندئِ پَلگارتگیّنان! چه
هُداوندا بترسیّت،

چیا که هُداثرسان هچ کَمیّے
نیّست.

١٠ ورنایِن شیر مهتاج و شدیگ بنت،

بله هُداوندئِ شوْهاز کنوْکان
چه نیّکیا هچ کَمیّے نیّست.

١١ او چُگان! بیایّت و چه من بِشکنیّت،

من شمارا سَبک دئیان که
هُداوندا چوْن بَمَنیّت.

چہ شما کئے پہ زندا ھدوناک انت و ۱۲

وشین روچانی گندگئے لوٹوک؟

وتی زبانا چہ بدیا دور بدار و ۱۳

لنٹان چہ دروگا.

چہ بدیا پر تر و نیکی کن، ۱۴

سُھل و ایمنیئے شوہازا بیئے و
ھمشیئے رندا بکپ.

ھداوندئے چم گون پھریزکاران انت ۱۵

و

گوُشی ھم پہ آیانی پریاتان
یچ.

ھداوندئے دیم بدکارانی ھلایا انت، ۱۶

تان آيانی ياتا چه جهانا بئريت
و گمसार بکنت.

۱۷ وهدے پهریزکار پریات کنت،
هْداوند اِشکنت و

آيان چه سجّهین سگیان
رگینیت.

۱۸ هْداوند گوَن پُرشته دِلان نَزیک اِنْت
و

دُرشته روهان رگینیت.

۱۹ پهریزکارا بازیَن سگی و سوَری
رَسیت،

بله هْداوند آييا چه سجّهین
سگیان رگینیت.

۲۰ آییئے سجّهین هْدان مُهر داریت،

چه آیان یگے ہم پرۆشگ
نبیت.

بدی بدکارا گُشیت و ۲۱

هما که چه پهریزکارا نپرت
کنت، مئیاربار بیت.

هَداوند وتی هزمتکارانی زَندا ۲۲
رَگینیت،

هرگس که آییئے باهوٓٓٓ بیت،
مئیاربار نبیت.

او هَداوند! په منی هگا جنگ کن

داوودئے زَبور.

او هَداوند! گۆن همایان بمڑ که ۱
گۆن من مَرنت و

گۆن ھامیان جنگ کن کہ گۆن
من جنگ کنت.

۲ وتی گسان و مزنیڤن اسپران بزور و

منی مَدَتَا جاہ بجن.

۳ پہ آیان کہ منی رندا کیتگ آنت

وتی نئیژھا چست کن و آیانی
راھا بند.

منی ارواھا بگوش:

”تئی رَکّینۆک من آن!“

۴ آ کہ منی زِندئے تباھیئے رندا آنت،

رسوا و شرمندگ باتنت.

آ کہ پہ منی تاوانا پندَل جوڑیننت،

پُشتا بکنزات و پَشل باتنت.

چُش کہ یُگ و یلار گواتئے دِیما، ۵

هُداوندئے پریشَتگ آیان
بتاچیَنات.

راهِش تہاروُک و لَکُشانک بات و ۶

هُداوندئے پریشَتگ آیانی پدا
بکیات،

چیا کہ مُیت و ناہکا پہ من دامِش ۷
چیر گیتکگ و

پہ منی ارواها کلش کوُتکگ.

اَناکت تباہی اش چکا کیات و ۸

وتی چیر گیتکگین داما
کیاتنت،

کپات و گار و گُمسار باتنت.

۹ گڑا منی ارواہ ہُداوندئے بارگاھا
شادھی کنت و

پہ وتی رگگا لڑت بارت.

۱۰ آ وھدا ہر بند و بوگن گوانک جنت:

”او ہُداوند! تئی مَت کئے
انت؟

تئو نیزگارا چہ زؤراورتریئا رگیئئے و

نزؤر و ہاجتمندا چہ پُل و پانچ
کنؤکا.

۱۱ بدواہ و بیڑھمیں شاہد جاہ جنت

و

ہما میاران منا لڈنت کہ چہ
آیان سہیگ نہ آن.

نیکيئے بدلا گۆن من بدی کنت و ۱۲

منی ارواه گمیگ و پُرسیگ
انت.

بله وهدے آ نادره اتنت، ۱۳

من سوگی گد و پۆشاک گورا
کرت و

جسم و جان گۆن رۆچگ دارگا
رنجینت.

وهدے منی دوا بیپسئو منتنت

گریوان بوتان، ۱۴

هما دابا که په دۆست یا براتیّا
گمیگ بنت،

سر جَهل و مۆتک آران بوتان،

هما دابا كه په ماتا زارَ جنت.

١٥) بله وهدے ټگلن وارت پست و لگور
گون مزین شادهیے مچ بوتنت،

منی هلاپا وهدے من سهیگ
نه اتان،

آ منا دران اتنت و بسش نكرت.

١٦) چو هُدا ناباوران، آیان وتی مسکرا
گیش کنان کرت و

په من دنتانیش درشت.

١٧) او هُداوند! تان کدین نندے و
چارے؟

منی ارواها چه آیانی ستما
برکین،

منی یگین زندا چه شیرانی

دیا.

گڑا مزین دیوانا تئی شگرا گران، (۱۸)

مردمانی مزین مچیا ترا ستا
کنان.

مئیل که پریکارین دژمن (۱۹)

منی سرا شادهی کنت،
مئیل هما که مپت و ناهگا چه من
بیزار انت

چمک و پونزک بکنت.

چیا که په سهل و ایمنی هبر (۲۰)
نکنت،

په آ مردمان که ملکا آرام و
بیجاک نشتگان

پُرمکریں ہبر پئیم کنت.

دپا پہ من یچ ریچنت و گوشت: (۲۱)

”ہہ، ہہ، ہہ!“

گؤن وتی چمانِ دیستگ!“

او ہداوند! تئو اے دیستگ، چپ و (۲۲)

بیئتوار مبئے.

ہداوند! چہ من دور مبئے.

آگاہ بئے و پہ منی دادرسیا جاہ (۲۳)

بجن.

او منی ہدا، او منی ہداوند! پہ

منی ہگا.

او منی ہداوندین ہدا! پہ وتی (۲۴)

آدئیگی گناہئے بھتاما چہ من ٹگلین،

مئیل آ منی سرا شادھی

بکننت.

۲۵

مئیل وتی دلا بگوشت: ”هه، هه، هه،
هه! په وتی آرمانا رستین.“

مئیل بگوشت: ”لنکھے کرت و
ایرن برت.“

۲۶

هرگس که منی مُسبِتانی سرا
شادهی کنت

شرمندگ و سرجهل بات،

آ که وتا چه من بُرزتر کنت

گوَن شرم و بیشرپی پوَشینگ
باتنت.

۲۷

آ که واهگش منی بیْمیاری انت

شادمان باتنت و شادهیئے
گوانکا بُرز کناتنت،

مُدام بگوشتانت: ”هُداوند مزنِ اِنْت

که چه وتی هزمتکارئے
سلامتیا گل بیت.“

گُرا زبائن سَجَّهین رُوچا تئی اَدلا (۲۸)
گوانک جنت،

تئی ستا و سنایا.

هُدائے مِهر چنکدر پُرآرزش اِنْت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. هُداوندئے هزمتکار
داوودئے زبور.

گناه، بدکارا مان آییئے دلئے (۱)
جُهلانکيا گوانک جنت،

آییئے چَمّان هُداثرسی نیست.

چیا که آ وتی جندئے دلا همینچک (۲)

وتی تئوسپیا کنت،

که وتی گناها نزانَت و چه آییَا
نِپرت کَرَت نکنت.

دپئے هبری بدی و پریبِ اِنَت، ۳

چه اگلمندی و نیک کاریا دستی
شُشتگ.

تنتنا وتی گندل و بسترا پندَل ۴
سازیت،

گنَهکاریئے راهی گیتگ و
بدیا یله نکنت.

او هُداوند! تئیی مِهَر اَرشا رَسیت و ۵

وِپاداری تان جَمبران.

تئیی اَدل و راستی بُرزتَرین ۶

کۆھانی دُئولا اِنْت و

اِنساپ، مزنیّن جُھلانکیانی.

او هُداوندا! تئو ائے که انسان و
هئوانئے رَکینۆک ائے.

او هُدا! تئیی مِهَر چنکدر پُرارزش
اِنْت،

بنی آدم تئیی بانزُلانی ساهاگا
پناهَ گیت.

آ چَه تئیی بارگاهئے سرریچین
نیامتان سیّر بنت و

چَه وتی لَزتانی کئورا آیان
سیّراپ کئئے.

چیا که زَندمانئے سرچمگ تئو ائے

و

چه تئیی نورا إنت که نورَ
گندیڻ.

۱۰) په وتی دؤستداران وتی مِهرامُدام
برجاه دار و

آدل و راستیا په نیكدلان.

۱۱) پُرکبرانی پاد منی سرا ایږمبات،

بدکارانی دست منا سرگردان
مکنات.

۱۲) بچار بدکار چه پئیماکیتگانَت،

هاکا سرشکون و پاد آتک نکنت.

رَدکارانی سرا هَسَد مکن

داوودئے زبور.

١ بدکارانی سئوَبَا جَوّشِ مَجَن و

رَدکارانی سَرا هَسَدِّ مَکَن.

٢ چیا کہ اے کاهئے پیما زوٹ

گیمرنت و

سبزگانی پیما هُشکَ تَرَنَت.

٣ هُدائے سَرا تئوکل کن و نیکیئے

راہا گر،

وتی مُلکا جهمند بئے و

وپاداریئے رَندگیر.

٤ چہ هُداوندا شادمان بئے

کہ آتئی دئے مرادا پورہ
کنت.

۵ وتی زندمانئے راہا ہُداوندئے
سپردگ کن و

آییئے سرا تئوکل،
کہ کارساز ہما انت.

۶ آتئی بیئمئاریا نورئے پیما رُوشن
کنت و

دادرسیا چو بامگواہئے رُژناییا
ذریشان.

۷ ہُداوندئے بارگاھا آرام بئے و

گۆن اوپارے آییئے ودارا.

آیانی سئوبا جۆش مجن کہ وتی
راہا کامران انت و

آیانی سئوبا ہم کہ پلیتین
پندلان کار بندنت.

۸ چہ ہڑما دور بئے و گزبا یلہ کن۔

جوّش مجن کہ ترا دیّم پہ
بدکاریا بارت۔

۹ چیا کہ بدکار گڈگ بنت،

بلہ آ کہ ہداوندئے ودارا آنت
مُلکا میراس برنت۔

۱۰ گمّکے وهدا رند بدکارِ نمائیت،

شما آییا سکّ باز شوہاز کنیت
بلہ نگندیّتی۔

۱۱ نرم دل مُلکا میراس برنت و

چہ وشّین سُهّل و ایمنیا
شادکامی کننت۔

۱۲ بدکار پھرِیزکارئے ہلاپا پندل

سازیت و

پہ آیا دنتان درُشیت،

بلہ ہداوند بدکارئے سرا کندیت، (۱۳)

چیا کہ زانت آییئے روچ کئیت.

بدکار وتی زہما چہ نیاما در کنت
و کمانا گشت، (۱۴)

تان نزور و هاجتمندان چیر
بتریننت و

نیکدلان تیگانی دیا بدئینت.

بلہ آیانی زهم، وتی جندئے دلا
ندیت و (۱۵)

کمانش پُرشنت.

پهریزکارئے گمّین هستی (۱۶)

چہ بازیٰن بدکارانی ہستیا گھتر
اِنت.

۱۷ چیا کہ بدکارانی باسکئے زوَر
پَرُشیت،

بلہ ہُداوند پھریزکارانی مَدَت
کنوُک اِنت.

۱۸ ہُداوند بیگناہانی روچانی نگہیان
اِنت و

میراِسش نمیرانَ بیت.

۱۹ بلاہ و مسیبتانی و ہدا بزگ و
شرمندگ نبنت و

کھتی و ڈگالئے روچان سیّر و
آباد بنت.

۲۰ بلہ بدکار گارَ بنت،

هُداوندئے دژمن چَرا گاهئے
سبز گانی پئِما گار.

هئو! زیانَ بنت، دوئئے پئِما
زیان.

بدکار وامَ کنت و پدا ندنت، (۲۱)

بله پهریزکار په دَسپَچی
بَکشیت.

اَلّما، آیان که هُداوند برکتَ دنت (۲۲)
مُلکا میراسَ برنت،

بله آیان که نالتَ کنت، گار و
بیگواهَ بنت.

هُداوند هماییئے گامان مَهرَ کنت (۲۳)

که هُداوندئے راها شادهی
کنت.

٢٤ ٲرے بٲگلیت؁ زمینا نکپیت؁

چیا کہ ہداوند آییئے نگھپان
انت.

٢٥ ورنّا آتان و نون پیر آن؁

بلہ چُشین پھریزکارے ندیستن
کہ ہداوندا یلہ کرتگ

یا کہ چُگی پہ نانیا گدا
بوتگ انت.

٢٦ مُدام دَسپچ انت و پہ آسانی وام
دنت؁

چُگی برکت کارنت.

٢٧ چہ بدیا دیما چھر دئے و نیکی کن؁

گرا تان ابد مُلکا جھمند بئے.

چیا که هُداوندا اَدَل دۆست اِنت و ۲۸

وتی دۆستداران یلَه نکنت.

هُداوند تان اَبَد پهریزکارانی پُشت و
پناه اِنت،

بله بدکارانی نَسْل گُذَّگ بیت.

پهریزکار مُلکا میراس برنت و ۲۹

تان اَبَد همؤدا جهمنند بنت.

پهریزکارئے دپ هکمت تالان کنت ۳۰

و

زبانی اَدَل.

هُداوندئے شَرِیت آییئے دلا اِنت و ۳۱

پادی نلگُشت.

٣٢ بدڪار، په پهرڙڪارا ڪمين ڪنت و

آييئ ڪوڙئ رندا انت.

٣٣ بله هُداوند آيا بدڪارئ زورئ تها

نپرئنت و

وهده هڪديوانا برگ بيت، په

مئيارباريا نئيلىتى.

٣٤ هُداوندئ ودارا بئ و همائيئ راها

بوشت،

كه ترا په ملڪئ ميراس برگا

سرپراز ڪنت،

وت گندئ كه بدڪار چُون گُڏگ

بنت.

٣٥ بدڪار و بپرهمين مرده ديستن كه

سرسبزئ درچكيئ پئما وتي

جاها شاداب آت،

٣٦ بله نمٲت و زوٲٲ مُرت،

هرچٲ شوهاژن كرت، گٲدگ
نبوٲ.

٣٧ بٲ ائيبيٲن مردا بگند و نيكدلا بچار،

چيا كه سُهلا و ايمنيٲ شوهاز
كنوكا آكبٲٲ هسٲ،

٣٨ بله سجَّهين سرکش گار و گُمسار
بٲٲ،

بدكار گُڏگ بٲٲ و آيان آكبٲٲ
نيٲسٲ.

٣٩ پھريزكاراني رَگينوڪ هُداوند اٲٲ و

سَگيٲٲ وهدا آياني كلات.

۴۰ ھُداوند آیان مَدَت دنت و رَکینیت،

چه بدکارانی دستا رَکینیت و
نجات دنت،

چیا که آییئے مئیار و باھوٹ آنت.

او ھُداوند! منا یله مکن

داوودئے زبور. دَربندیئے.

۱ او ھُداوند! منا گۆن وتی ھِژما ھَکَل
مدئے و

گۆن وتی گزبا نِهَرّ.

۲ چیا که تئیی تیران منی جان
سُپتگ و

تئیی دستئے زور منی سرا
کپتگ.

۳ چہ تئی گزبا منی جسم و جانا
ہچ ذراہیے پشت نکیتگ و

چہ گناہا، مان ہڈان ہم
سلامتیے.

۴ منی مئیاری چہ سرا سر
گوستگ،

گرانین باریئے پیما چہ تاگتا
گیش انت.

۵ چہ منی اہمکیا

ٹپن بو گیتگ و بژناک انت.

۶ پورہ کُمپ و دوتل آن،

سجھین روچا ماتم کنانا
گردان.

٧ سرینا سوچناکین دردے تئورینگا
انت و

جسما ذراهیے نیست.

٨ من آجز آن و درُشگ بوتگان،

چه دلے آشوپا نالان.

٩ او هداوند! منی سجّهین ارمان
تئی دیما انت،

آهسرد و گینسارتن چه تئو
چیر نه انت.

١٠ دلن مان سیئگا کپ کپا انت،

واک و توانن در شتگ،

چمانی رژنایی هم گار انت.

دۆست و ھمبُلُن ئپانی سئوبا چە
من وتا کرے دارنت و

نزیکیں ھم دور اوشتاتگ انت.

آ کہ منی کوئے رندا انت، دام
چیز کنت،

بدواہ منی گمسار کنگئے ھبرا
کنت و

سجھین روچا پندل سازنت.

بلہ من کرئے پیما آن کہ نہ اشکنت
و

گنگئے پیما کہ بیتوار انت.

پہ راستی من انچین مردمیئے
ڈئولا آن کہ نہ اشکنت و

دپا پَسَّوے نیستی.

۱۵) او هُداوند! په تئییگی انت که
ودارا آن.

او هُداوند، منی هُدا! اے تئو
اے که پَسَّو دئیے.

۱۶) چیا که گوشتن: ”وهدے پادن
لرزیت،

هما مردمان منی سرا شادهی
کنگا مئیل

که وتا چه من مستر زاننت.“

۱۷) چیا که کیگی آن و

منی درد مُدام گُون من گُون
انت.

۱۸) وتی مئیارباریا مَّنان و

چه وتی گناها سکّ پدرد آن.

سرزور و سلامت آنت، آ که منی
دژمن آنت،

بازیئے بے سؤبا چه من نپرت
کنت.

آ که نیکیئے بدلا گوئن من بدی
کننت،

منی دژمن و بُهتام جنووک آنت،
چیا که من نیکیئے رندا آن.

او هُداوند! منا یله مکن.

او منی هُدا! چه من دور مبئے.

او هُداوند، منی رَگینووک!

په منی مَدَتَا اشتاپ کن.

منی روچانی هساب چی انت؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. په یدوتونا. داوودئ
زبور.

① گۆشتن که ”پهریز کنان

تان گۆن وتی زبانا گناه مکنان.

تان وهدے بدکارے منی کِرا انت

وتی دپا لگام کنان.“

② چپ و بیتئوار بوتان، تنتنا شرین

هبرے هم نکرثن،

بله درد و اندوھن گیشتر بوتنت.

③ دلن مان درونا جوّش جنگا

انت.

وهدے گیشتر پگرَن کرت، آسا شماله
کشت،

گڑا زبائن پچ بوت.

”او هداوند! منی آکبتا پدر کن،

منی روچانی هساب چی انت،

بل تان بزنان که چوَن زوَت
گوزنت.

تئو منی زند بچیلئے گدا کرتگ،

منی زندمانئے سال، تئیی چما
هچ نه انت.

سدک آن که انسانئے زند یک ساھے
گیش نه انت. “ اوشت...

بیشک انسان چو ساھگیا چکریت،

بیشک که آمیت و ناھودگا تچ
و تاگ کنت،

مُچّ و اَمبارَ کنت، بله نزانَت که
کئیا رَسنت.

۷ ”بله نون او هُداوند! من چِه چیزِئِ
ودارا آن؟

اُمیئن تئی سرا اِنَت.

۸ منا چِه سَجّهیَن ناپرمانیان چُئیَن و
اَهَمکانی گَلاگی مکن.

۹ بیئتوار آن و دیا پَج نَکنان،

چیا که اے تئو کرتگ.

۱۰ وتی زربتا چِه منی سرا دور کن،

که چِه تئی شَهَماتا تُستگ و
کپتگان.

١١) تئو په هگل انسانا چه گناها آدب
دئئو و

آييئو دوستيان هما پئما كنئو
كه رميز و ورؤگ كنت.

سدك آن كه انسانئو زند ساه و دمئو
گيش نه انت. اوشت...

١٢) ”او هداوند! مني دوايا بشكن و

په كمكا مني پرياتئو نيما
دلگوش كن،

ارسائن مشموش و بيتتوار
مبئو.

چيا كه تئو گورا مهمانيئو پئما آن،

درامدئو، وتي پت و پيريناني
دئولا.

۱۳ وتی گزبا چه من دور کن،

تان چه جهانئے یله کنگا پیسر پدا
گل بیان.

هَداوندا نوکین سئوتے منی دپا دات

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ گون سبرے په هَداوندا ودارن
کرت،

دیمی گون من ترینت و منی
پریاتی اشکت.

۲ منا چه جُهلانکین گَلِّیا در آورتی،

چه گل و گنداپا،

منی پادی تلاریئے سرا
اؤشتارینت و

گامی مہر کرتنت.

نۆکیڻ سئوتے منی دپا داتی، (۳)

مئے ھدائے ستا و سنائے شئیر.

بازیڻے گندیت و منیت و

ھداوندئے سرا تئوکل کنت.

بہتاور ھما انت کہ ھداوندئے سرا (۴)
تئوکل کنت و

دئما گۆن پُرکبریڻان نکت،

گۆن ھمایان کہ دروگین
ھدایانی رَندگیریا گمراہ
انت.

او ھداوند، او منی ھدا! (۵)

تئو پہ ما بازیڻ اَجَبین کار و

شئورے کرتگ،

هچگس تئیی مٲٲ بوٲ نکنت.

اگن بلوٲٲان تئیی کارانی بارئوا جار
بجنان و هبر بکنان،

همینچک باز آنت که چه هسابا
در آنت.

ترا په هئیرات و کُربانیگا هاجتے
نیست،

بله منی گوشت پچ کرتگ،

سوچگی کُربانیگ و گناهانی
کُربانیگت نلوٲٲتگ.

گُرا گوشتُن: ”من آتکگ و تئیار آن،

منی بارئوا کتابئے تومارا
نبیسگ بوٲتگ.

۸ او منی هُدا! اَرمانن تئی لۆٹ و
واهگئے سَرجم کنگ اِنت،

تئی شَریت منی دلا اِنت۔“

۹ رَکّینگ و نجاتئے وشّین هالن
مزنّین دیوانا جار جتگ۔

او هُداوند! هما ڈئولا که تئو
زانئے من وتی دپ لگام
نعتگ۔

۱۰ تئی رَکّینۆکّین مَدَثن وتی دلا چیر
نداتگ،

تئی وپاداری و نجاتبکشیئے
بارئوا هبرُن کرتگ و

چه مزنّین دیوانا تئی مهر و
وپاآن نیؤشیّنتگ۔

۱۱) او هُداوند! منا چه وتی رهمتا زبهر
مکن،

تئی مهر و وپا تان ابد منا
ایمن بدارات.

۱۲) چیا که بیّهسایین سگیان منا انگر
کرتگ،

مئیارباریان منا گیتگ و دیست
نکنان،

چه منی سرئ مودان گیش انت،
منی دل کیتگ.

۱۳) او هُداوند! مهربانی کن و منا
برگین.

هُداوند! زوتّ په منی مدّتا بیا.

۱۴) آ سجّهین که منی کوّشئ رندا انت

و منى مرکا لوئنت

سرجهل و شرمسار باتنت،

آ که منى سيه روچيئى پدا أنت

پُشتا برئوات و رسوا باتنت.

١٥ آ که منى سرا ”هه، هه“ کنت

وتى سرجهليا هئيران و هَبَگه
باتنت.

١٦ بله آ که تئى شوهازا أنت

سَجَّهين تئى بارگاها شادهى
کنات و گل و بال باتنت،

آ که تئى رَگيَنؤکيَن مَدَتِش دؤست
إنت،

مُدام بگوشاتنت: ”هداوند مزن
إنت.“

۱۷ من گریب و هاجتمند آن،

هَداوندا منی هئِیال گور بات.

تئو منی کُمک و رَکینۆک ائے.

او منی هُدا! دیر مکن.

او هَداوندا! منی سرا رهم کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ بَهتاور هما اِنْت که گریب و بزگانی
هئِیالا اِنْت،

هَداوند آییآ بلاه و مسیبتانی
روچا رَکینیت.

۲ هَداوند آییئے نگهپانیا کنت و زندگ
داریت،

آ، مُلڪُئے تها بَھتاوَر بِيَت.

تئو آييا دڙمناني واھگاني سرا
يلہ نڪنئے.

۳ ھداوند آييا نادراھيئے وھدا زور و
واگ دنت،

چہ ناجوڙي و کمزوريان آييا
دراہ کنت.

۴ من گوشت: ”او ھداوند! مني سرا
رھم کن،

منا دراہ کن کہ تئي گنھگار
آن.“

۵ دڙمن پھ بدواھي مني بارئوا
گوشت:

”کديئن مريت و نامي گار
بيت؟“

۶ وهدے چه آیان یگے منی دیدارا
کئیت

دوزبانی هبرَ کنت و

دلا بدی رو دینیت،

دُنا که درَ کپیت، وتی دلے هبرا
کنت.

۷ سجّهین دژمن منی هلاپا هلوت و
سُکسُک کنت و

په منی تاوان دئیگا پندل
سازنت.

۸ گوشت: ”سِلّین نادرا هییا گیتگ،

چه وپتگین جاها هچبر پاد
آتک نکنت.“

۹ تنتنا منی نژیکیّن دوّست که چه

آییا دلجم اتان،

هما که گۆن من همکاسگ ات،

آییا هم منا درۆهتگ.

١٠) بله تئو، او هُداوندا! منی سرا رهم
کن،

منا پاد کن تان وتی جُستانِش
بکنان.

١١) چه اِشیا زانان که چه من وشنۆد
ائے،

که دژمن منی سرا بالادست
نبوتگانَت.

١٢) چه منی تَچکی و راستیا، تئو منی
پُشت و پناه بوتگئے و

مُدام وتی بارگاها جاگه دئیئے.

۱۳ ھُداوندا ستا بات، اِسراييلئے ھُدايا،

چہ ازل تان اَبَد.

اَنچش بات. آمين.

زبورئے دومى کتاب

زبور ۴۲—۷۲

او منى ارواه! چيا پريشان ائے؟

په سازگر و وش آوازانى سالارا. كورھئے چُگانى
شئيرى گوشتانك.

۱ آسكئے پئىما كه په كئورئے آپان
زهيروار انت،

همے پئىما، او منى ھُدا، منى
ارواه تئىي زهيران انت.

۲ منى ارواه په ھُدايا تئىگ انت،

پہ زند بکشو کین ہدایا،

کہ بارین کدی ہدائے بارگاہا
رئوان و آییئے دیما زاهر
بان؟

شپ و روچ وراگن ارس انت،

۳

وہدے مردم مُدام منا گوشنت:

”تئی ہدا کجا انت؟“

وہدے وتی دلئے دردان درشان

۴

کنان،

ہئیالا کپان کہ چہ پیما مزنین
مُچیئے ہمراہ اتان،

جشنئے مزنین مُچیئے و

گوں شادھیئے کوگار و
شگرزاریئے سئوتان

دیم پہ ھدائے لوگا آیانی
رھشون اتان.

۵ او منی ارواہ! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان
ائے؟

اؤست و اُمیت ھدائے سرا بکن،

چیا کہ نوکسرا ھماییا نازینان،

وتی رَگینۆک و

۶ وتی ھدایا.

منی درونا ارواہ گیمرتگ

پمیّشکا ترا چہ اُردُنئے سرڈگار
و ھرمۆنئے کوّھا یات کنان،

چہ میسارئے کوّھا.

تئی مزنیڻ آپشارانی گَرندا، ۷

جُهَلانکی، جُهَلانکیا گوانک
جنت،

تئی سجھین چئول و مئوج،
منی سرا پُرشتگانَت.

روچا، هُداوند وتی مِہرا دیم دنت ۸

و

شپا سئوت و زیملی گُون من
اِنت،

دواے دیم پہ وتی زِند
بَکشوکیں هُدایا.

گُون هُدایا کہ منی تَلار اِنت ۹
گوشان:

”چیا منا شُمشتِگت؟“

چیا چہ دژمنئے آزارا

مۆتک بیاران؟“

⑩ دژمنائی شگانان، منی هڏ هورت
کرتگانټ،

چیا که سجھین روچا منا
گوشنت:

”تئی هڏا کجا انت؟“

⑪ او منی ارواه! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟

اوست و أمیت هڏائے سرا بکن،

چیا که نوکسرا هماییا نازینان،

وتی رگینوک و وتی هڏایا.

او منی ارواه! چیا پریشان ائے؟

۱) او هُدا! گناھئے بھتاما چہ منی سرا
بئگلیں،

هَدا ناباورین کئومیئے دیما، پہ
منی هگا جاہ بجن و

منا چہ بدکار و پریبکارانی
دستا برگین،

۲) چیا کہ تئو منی کلات ائے.

تئو پرچا منا چہ وت دور
کرتگ؟

چیا چہ دژمنئے آزارا
مؤتک بیاران؟

۳) وتی رژن و راستیا راہ دئے،

تانکہ منی رهشؤن ببت و

منا پاکین کوھا و تئی بارگاھا
بیارنت.

آ وھدی هُداے کُربانجاھا رئوان، ۴

دیم پہ هُدایا کہ منی وشی و
شادهی انت.

او هُدا، منی هُدا!

ترا گوَن چنگا نازیَنان.

او منی ارواہ! چیا گیمرتگئے؟ ۵

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟

اوست و اُمیت هُداے سرا بکن،

چیا کہ نوکسرا هماییا نازیَنان،

وتی رَکینۆک و وتی هُدا.

او هُدا! مئے مَدَتا بيا

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُگانی
شئیری گوشتانک.

① او هُدا! ما وتی گوْشانِ اِشکتگ،

مئے پت و پیرینان گوشتگ
که آیانی زمانگا چوْنینِ کارتِ کرتگ،
گوستگینِ دئور و باریگان.

② تئو گوْن وتی دستا کئوم در
کرتنت،

بله مئے پت و پیرین سبز
کرتنت.

کئومتِ درُشتنت و

مئے پت و پیرینِ شاهگانی
بکشاتنت.

۳ نہ آیانی زهمانی زور ات کہ مُلکش
گیت

نہ کہ باسک و بازووان سوڀین
کرتنت.

اے تئی راستین دست ات، تئی
باسک و

چهرگئے رُژن،

چیا کہ آیانی سرا مهربان اتے.

۴ او هُدا! تئو منی بادشاہ اے.

پہ آکوبا پیروزیئے هُکما بُر.

۵ چہ تئی نیمگا انت کہ دژمنان پد
کنزینین،

چہ تئی ناما انت کہ اُرش
بروکان لگتمال کنین.

۶ من وتی گمانئے سرا تئوکل نکان و

زهم منا سوڤيئن نکت.

۷ اے تئو اے کہ مارا چہ دژمنان
رگيئتگ و

بدواه سرجهل کرتگ آنت.

۸ او هدا! ما مدام تئیی سرا پهر
کرتگ و

تان ابد تئیی نامئے شگرا گريئن.
اوشت...

۹ بله نون تئو مارا دئور داتگ و
بے ازت کرتگ،

مئے لشکرئے همراه نبئے.

۱۰ مارا دژمنانی ديما پد کنزيئے و

بدواه مارا آوارَ جنت.

۱۱ مارا گُربانیگین پسانی پئما په
کُشگا اِشتِگِت و

کئومانی نیاما شنگ و شانگ
کرتگ.

۱۲ تئو وتی کئوم آرزانا بها کرتگ و

چه آیانی بهایا سوټے نبرتگ.

۱۳ مارا همساهگانی ریشکندی کرتگ و

کِر و گورے مردمانی کلاگی.

۱۴ تئو مارا کئومانی نیاما ئک و نشان
کرتگ،

درکئوم سرا چنڈیننت و مسکرا
کننت.

سجھین رڳو ڇا ڳوڻ سرجهليا ڏيڻ
په ڏيڻ ان و

شرما مني ڏيڻ پوشتگ،

ڇه بد و رد گوڻوڪاني شگانا،

ڇه دڙمن و بيڙگيرئ دستا.

اے سجھين مئ سرآ آتگ آنت،

بله انگت ما ترا نشمشتگ و

ڳوڻ تئي اهدا ناراست
نبوتگين.

مئ دل ڇه تئو پر نترتگ و

پاد و گام ڇه تئي راها در
نبوتگ.

١٩) بله تئو مارا پرؤش داتگ و گؤن
وهشيئن هئوانان يکجاه کرتگ،

گؤن تهارترين تهارؤکيا
پؤشينتگ.

٢٠) اگن ما وتي هُداي نام بشمشتين،

يا دست په بيگانگين هُدايا بُرز
کرتين،

٢١) هُدايا نزاننگات؟

چيا که آچه دلئے راز و
اسراران سرپد انت.

٢٢) بله ما تئیی سئوبا سجّهين روچا

گؤن مرکا ديم په ديم اين و

گربانيگين پساني پئما حساب
آرگ بين.

او هُداوند! آگاه بئے. پہ چے واپ
ائے؟

جاہ جن و مارا تان ابد یلہ
مکن.

چیا وتی دیما چیر دئیے و

پہ چے مئے بزگی و لگتمالیا
شموشے؟

چیا کہ ما ہاکا دیم پہ چیر این و

لاپ زمینا لچتگ،

پاد آ و مئے مدتا بیا،

وتی مہرئے سؤبا مارا بموک و
برکین.

او هُدا! تئی بادشاہی ابدمان انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”سوسنانی“ تَرزئے
سرا. کورھئے چُگانی شئیری گوشتانک. اِشکی سئوت.

① دُلن چہ زیبائین گالان سرریچ اِنت،

شئیرے پہ بادشاہا گویشان،

زبان، زبردستین نبیسوکیئے
گلمئے پیما اِنت.

② تئو آدمیانی نیاما زیباترین ائے و

چہ تئی لُنٹان لال و گئوہر
گواریت،

پمیشکا ہدایا ترا ابدمانین
برکتے داتگ.

③ او تمردین بادشاہ! گوْن وتی شان
و شئوکتا

زَہما لانکا بند.

گۆن ھما شئوکتا پیرۆزیئے اسپا (۴)
بتاچین،

پہ راستی، بیکبری و انسائے
دارگا،

پلّ کہ راستین دست ترا
باکمالین کار سوچ بدنت.

تئی تیر تیّز آنت و بادشاہئے (۵)
دژمنانی دلا نندنت،

کئوم تئی پادانی چیرا کپنت.

او ھدا! تئی بادشاہی تھت مُدامی (۶)
و ابدمان انت،

تئی بادشاہی آسا، آدل و
انسائے آسا انت.

٧ تئو پاکی و راستی دۆست داشتگ
و چه بدیا ئیرت کرتگ،

پمیشکا هُدايا، تئیی هُدايا، ترا
گیشتَر چه تئیی همراهان

شادهیئے روگن پر مُشتگ.

٨ سجّهین جامگِت گۆن مُرّ و اوود و
توّجا مُشتگ و وشبۆ بوتگانَت.

آجین گسَرانی تها سیمّی
سازانی زیمل ترا شادان
کننت.

٩ بادشاهانی جنک تئیی گرانازیّن
مهمان اَنَت،

تئیی راستین نیمگا، مَلکه گۆن
اُپیرئے تلاهانی سینگارا
اوشتاتگ.

۱۰) او جنک! بَشکن و شَرِّیا دلگۆش کن،

وتی کئوم و پتی لوگا شمۆش،

۱۱) بِل بادشاه تئیی زیباییئ شئیدا

ببیت،

آییئ دیما په آدب بوشت که آ

تئیی واجه انت.

۱۲) سورئ شهرئ مردم گۆن وتی

ئیکیا کئیت،

شهرئ هستۆمندیڻ مردم تئیی

رزا و وشنۆدیئ رندا بنت.

۱۳) شاهئ جنک وتی گسرا سک زیبدار

انت،

آییئ پۆشاک زَرگواپ انت.

گۆن پُر دَوُچِیَن جامگان بادشاہئے
کِرّا برنتی،

نِشتگیَن جنک، آییئے دَزگہار،
آییئے پدا گۆن اَنت.

پہ شادہی دِیَم دئیگ بنت و

بادشاہی کلاتا سَر بنت.

تئی پت و پیرکانی جاگہا،
اؤبادگِت نندنت،

آیان سَجّہیَن مُلکئے کماش و
مستر کئئے.

تئی نامئے یاتا نسلانی نسل زندگ
داران،

پمیشکا سَجّہیَن کئوم ترا ابد تان
اَبَد نازیننت.

هُدا مئے کلاتِ اِنْت

پہ سازگر و وشر آوازانی سالارا. کورھئے چُگانی زبور.
”الاموتئے“ ترزئے سرا. سئوتے.

① هُدا مئے پناہگاہ و زور و واکِ اِنْت،

مَدَت کنوُکے کہ سگّیانی وهدا
تئیارِ اِنْت.

② پمیشکا نترسیئن، ثرے زمین
بجمبیت و

کوہ دریائے دلا بکپنت.

③ ثرے آییئے آپ گرومبان و کپ و
گجّ بنت و

کوہ چہ آیانی گرومبگا بلرزنت.
اوشت...

۴ کئورے هست که جوئی هُدائے
شہرا شادمانَ کنت،

بُرزینِ آرشئے هُدائے پاکین
جاگھا.

۵ هُدا شہرئے نیاماِ انت و شہرَ
نُسریت،

بامگواھا هُدا مَدَتی کنت.

۶ کئوم شورش کنت و هکومت
سرشکونَ بنت،

آ وتی تئوارا بُرز کنت و زمین
آپ بیت.

۷ لشکرانی هُداوند گونَ ما گونَ انت،

آکوبئے هُدا مئے کلاتِ انت.
اوشت...

٨ بیایٲ ھُءائے کاران بچارِیت،

بگندیٲ کہ آییآ زمینآ چوئیٲن
بیٲرانی آورتگ.

٩ زمینئے چاریٲن کُنڈان جنگان ھلاس
کنت،

کمانا پرؤشیت، نیِزھا ھورت
ھورت کنت و

آرابھان آس مان داریت.

١٠ ”وتا بداریٲ و بزانیٲ کہ من، ھُءا
آن،

کئومانى سرا ھکمران و

جھانا ھاکم.

١١ لشکرانی ھُءاوند گوٲن ما گوٲن انت،

آکوبئے ھُدا مئے کلاتِ انت.
اوشت...

ھُدا، سَجَّھین جھانئے بادشاہ

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُکّانی زبور.

۱) او سَجَّھین کئومان! چاپ بجنیت.

گؤن شادمانیئے بُرزیں سئوتان
دیم پہ ھُدایا کوگار کنیت.

۲) چیا کہ بُرزیں آرشئے ھُداوند
باگمالِ انت،

سَجَّھین جھانئے مزین بادشاہ.

۳) کئومان مئے چیردست کنت،

راجان مئے پادانی چیرا.

۴ مئے میراسا پہ ما گچین کنت،

وتی دۆستین آکوبئے پھرا.
اۆشت...

۵ هُدا شادمانیئے کوگارانى نیاما
بُرزاد شتگ،

هَداوند سُرنائے تئوارئے نیاما.

۶ گۆن وتی نازیئکان هُدایا ستا
کنیئت، نازیئک جنیئت،

بنازیئنیئت، مئے بادشاها
بنازیئنیئت.

۷ چیا که هُدا سَجّهین جهانئے بادشاه
إنت،

آیا گۆن شئیرے بنازیئنیئت.

۸ ھُدا کئومانی سرا بادشاہی کنت،

آ وتی پاکین تھتا نشتگ.

۹ کئومانی سروک و مستر مچ
بو تگ انت،

گۆن ابراہیمئے ھدائے کئوما
یکجاہ،

چیا کہ جھانئے سجھین سردار، ھدائیگ
انت،

آ بیہساب مزن شان انت.

منئے ھدائے شھر

کۆرھئے چکانی زبور.

۱ ھداوند مزن و ستائے باز لاک
انت،

مئے ھدائے شھرئے تھا۔

آییئے پاکین کۆہ،

سَھیونئے کۆہ، زیبا گۆن وتی بُرْزیا، (۲)

سَجَّھین جھانئے شادھی،

شمالئے بُرزترین بلندی،

مَزَن شانین بادشاھئے شھر اِنْت۔

ھدا آییئے بُرجان اِنْت، (۳)

وتا مُھرین کلاتے پَجارینتگی۔

بادشاھ یکجاہ بوتنت و (۴)

ھوْریا دیما شتنت،

بلہ اَنچش کہ شھرِش دیست، (۵)

هئيران و هَبَكَّه منتنت و تُرسانا
چِسْتنت.

لرزگش دلا کیت، ۶

دردے ترندیں چو کہ جنینیئے
چَلگ و زَنکا.

تئو گون روڈراتکی گواتا ۷

تَرْشیشئے بندئے بوجیگ
پرؤشتنت.

هما دابا کہ اِشکتگ نون گون وتی ۸
چَمَان گندیں،

لشکرانی هُداوندئے شهرئے تھا،

مئے هُدائے شہرا

کہ هُدا تان ابد پاداری کنت.
اوشت...

۹) او هُداوند! تئی پرستشگاهئے تھا

مئے جُھلانکین پگر و هئِیال
گۆن تئی مِہرا اِنْت.

۱۰) او هُدا! تئی نامئے پیما،

تئی ستا زمینئے چارین کُندان
سر بیت.

تئی راستین دست اَدل و
راستیا پُر اِنْت.

۱۱) چہ تئی دادرسیا یهودائے میّتگ
شادمان باتنت و

سَہیونئے کوّہ شادان.

۱۲) سَہیونا زیارت کنیّت، آیئے چاگردا
بگردیّت و

بُرجان حساب کنیّت،

آئیئے مُہرین دیوالانی نیمگا شریا (۱۳)
ہئیال گور دئییت و

سجھین کلاتانی بچاریت،

تانکہ گون نوکین نسلا
بگوشیت

کہ ہدا ہمیش انت، مئے ہدا، ابد (۱۴)
تان ابد،

ہما انت کہ تان مرکا مئے رہشون
بیت.

مالئے سرا تئوکل نادانیے

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا، کورہئے چکانی زبور.

او سجھین کئومان! بشکنیت. (۱)

او جہانئے درستیگین

جھمنندان! دلگۆش کنیت.

۲ بُرز و جَهلین مردم دوین،

آزگار و نیزگار، شما سجّھین.

۳ منی دپ، هکمت بیان کنت،

دلئے جُهلانکین پگر، پهم و
زانت بکشیت.

۴ گۆشا دیم په نمونه و بتلے ترینان،

وتی دلئے چاچئے گرنچا گۆن
چنگئے سازا پچ کنان.

۵ بلاه و سگیانی روچان چیا بترسان،

آ وهدا که رد دئیوکانی بدی منا
انگَر کنت؟

آیانی تئوکل په وتی زر و مالا انت ۶

و

وتی مزنیڼ هستیئے سرا پهر
کننت.

سدک آن که هچگس وتی براتئے ۷
زندا موکت نکنت و

آییئے هوڼ بهایا هدایا دات
نکنت.

چیا که زندئے موکگ سک گران ۸
انت و

هچ کیمتے آیا پُر کرث نکنت

تانکه انسان نمیران بمانیت و ۹

هچبر کبرا مگندیت.

١٠ چيا كه گندگا ايئن، دانا هم مرنت و

نادان و بيئسده هم هلاگ بنت و

وتي مال و هستيا په دگران
كلنت.

١١ كبر آياني ابدمايئن لوگ بيت،

نسلاني نسل، آياني ميندجاه،

هرچنت كه گلگانا وتي نامش
پر كرت.

١٢ آدمي وتي ارزش و هستومنديا
نمائيت،

چارپاداني پئما انت كه بيړان
بنت.

١٣ اش انت جاهلاني آسر،

همایانی آکبت که وتی هبرانی
منۆک أنت. اوشت...

پسانی پئیمایا دیما په مُردگانی جهانایا (۱۴)
راه دئیگ بنت،

همؤدا که مرک آیانی شپانک
بیت.

بامگواهان، نیكدل آیانی سرا
هکمرانی کنت و

آیانی جسم و جان کبرا
پوسیت،

دور چه بُرزین ماڙیان.

بله هُداوند منی ارواها چه (۱۵)
مُردگانی جهانایا مۆکیت و

منا وتی دستا زوریت. اوشت...

۱۶) وهده شما گندیٔ گسه هستؤمند
بیت و

لوگئے شوکتی گیش بیت،
مترسیٔ.

۱۷) چیا که مرکئے وهدا چیزے گوٚن
وت نبارت و

شوکتی گوٚن آیا کبرا نرئوت.

۱۸) تان هستؤمند انت مردم آیا ستا
دئینت.

هرچنت که زندا وتا بهتاور
زانتگی،

۱۹) بله وتی پت و پیریٚنانی همراه
بیت،

که زندئے رُژنا هچبر نگندنت.

٢٠ آدمی وتی آرزش و هستؤمندیئے
تھا نادانِ انت،

چارپادانی پیماِ انت کہ بیٲانِ
بنت.

هٲا وت مئے دادرسِ انت
آسایئے زبور.

١ هما پُرواک، هٲاوندینِ هٲا

هبرَ کنت و زمینا گوانکَ جنت،
چه روٲدراتکا تان روٲندا.

٢ هٲا چه سَھیونا

کہ زیٲاییئے کمالِ انت، وتی
نورا دُریشانِ کنت.

۳ مئے ھدا کئیت و بیئتوار نبیت،

ایر بروکین آسے دیما انتی و

ترنڈین گوات و لوڑے چاگردا.

۴ بُرزین آسمانان ہم گوانک جنت و
زمینا ہم،

تانکہ وتی مردمانی دادرسیا
بکنت.

۵ ”ھدادؤستان منی گورا یکجاء
کنیت،

هما کہ گون گربانیگ کنگا، گون
من آھدش بستگ.

۶ آسمان آییئے اَدل و راستیا جار
جنت،

چیا کہ ھدا وت دادرس انت.

اؤشت...

۷ ”او منی مردمان! بِشکنیت کہ ہبرَ
کنان۔

او اسرائیل! تئی ہلاپا گواہی
دئیان۔

من ہدا آن، شمئے ہدا۔

۸ یہ کُربانیگی نہ انت کہ ترا هگلَ
دئیان،

تئی سوچگی کُربانیگ مُدام
منی چمانی دیما انت۔

۹ نہ چہ تئی لوگا گو سکے زوران و

نہ پَسے چہ تئی گواشا۔

۱۰ چیا کہ جنگلے سجھین ہیوان
منیگ انت،

ہزاران کۆھانی دَلَوَت.

۱۱ کۆھستگانی سَجّھین بالی مُرگان
جاہ کاران و

هر چے که زمینا گردیت منیگ
اِنت.

۱۲ اگن شدیگ اتان ترا سھیگن
نکرتگات،

چیا که جهان و هرچے آیا
هست، منیگ اِنت.

۱۳ گوکانی گوشتا وران؟

پسانی هوَنا نوَشان؟

۱۴ وتی شُگرزاریئے کُربانیگا هُدایا
پیش کن و

وتی کئولا گوَن بُرزیَن اَرشئے

هُدایا پوره کن.

سگی و سوریانی روچا منا بلوٹ، (۱۵)

من ترا نجات دئیان و

تئو منا شان و شوکت دئیے.

بله هدا گوَن بدکارا چُش گوَشیت: (۱۶)

”ترا چه هکّ انت که منی
شَریتئے رهبندانی هبرا
بکنئے

یا منی آهد و پئیمانئے بارئوا
چیزئے بگوَشئے؟

چیا که چه آدب و تالیمای بیزارائے (۱۷)

و

منی هبرا پُشتا دئور دئیے.

دُڑے کہ گندئے، دیّمت روّشن بیت (۱۸)

و

گۆن زناکاران همراه بئے.

دیئے لگاما پہ بدیا یلہ کنئے و (۱۹)

زبانا پہ پریّیا.

مُدام وتی براتئے هلاپا هبر کنئے، (۲۰)

وتی ماتئے چُکئے سرا بُھتام
جنئے.

تئو اے کار کرتگ آنت و من هچّ (۲۱)
نگوشت،

هئیالت کرت کہ من تئی
پیّمینے آن.

بله نون ترا ملامت کنان و

تئی مئیار و گناہان تئی
چمانی دیمایر کنان.

”او هُدا شمشتگیّنان! (۲۲)

اے هبرا نشان کنیت،

اگن نه، شمارا چُنڈ چُنڈ کنان و گس
شمارا رَکَیْنَت نکنت.

آ گس که شُگرزاریئے گُربانیگا (۲۳)
پیش کنت

هما منا شان و شوکت دنت،

په وت راهے تئیار کنت و

من آییآ هما نجاتا پیش داران که
چه منی نیمگا انت.“

چه منی گناہان سر گوز

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئے زبور، وهدے
ناتان نبی، چہ داوود و بَثْشَبْهئے ویت و وَا بَا رَند،
آییئے کَرَّا آتک.

۱) او هُدا! پہ وتی مہرا بچار و

منی سرا رهم کن!

چہ وتی بیکِ ساسین رهمتان

ناپرمانیان گار کن.

۲) پہ سَرجمی منا چہ

مئیارباریان بشود و

چہ گناہانن پاک کن!

۳) چیا کہ وتی ناپرمانیان زانان و

منی گناہ مُدام چمانی دیمَا
اِنت.

۴ من تئیی ھلایا، تھنا تئیی ھلایا
گناہ کرتگ و

ھما کارُن کرتگ کہ تئیی چما
بد اِنَت.

پمیشکا، تئو کہ ھبَر کئے برھکّ ائے و
دادرسیئے وھدا بے ائیب ائے.

۵ پہ راستی من مئیاربار پیّدا بوتگان

و

چہ ھما وھدا کہ ماتئے لایا
کپتان، گنھکار.

۶ نون دلجم آن کہ تئو چہ منی دل و
جبینا راستیئے لوٹوک ائے و

چیر و پناھین درونا منا ھکمت
بکشئے.

گۆن زوپائے لمبان پاگن کن کہ
پاکیزگ بان،

منا بشود کہ چه برپا اسپیت تر
بان.

بِلّ کہ شادہی و شادمانیا بِشکنان،

بِلّ آ ہڈ کہ تئو درشتگانت گل
و بال بنت.

چہ منی گناہان سر گوز و

سجھین مئیارباریانن گار کن.

او ہدا! منی درونا پاکین دلے
بجوڑین و

منی دل و جبینا پدا مہرین
روہے بیار.

۱۱) منا چہ وتی بارگاھا دور میرین و

وتی پاکین روھا چہ من یچ
مگر.

۱۲) وتی داتگین رگینگئے شادھیا پدا
بدئے و

منا مُرادِیگین روھے بیکش.

۱۳) گڑا سرگشین مردمان تئی راھان
تالیم دئیان و

گنھکار تئی کِرا واتر کنت.

۱۴) او ہدا! او منی رگینؤکین ہدا!

منا چہ ہون و کوّشئے گناھا
برگین و

زبانن تئی ادل و راستیا
نازینیت.

۱۵ ھداوندا! منی لُنْٹان پَچ کن،

تانکہ منی دپ ترا ستا بکنت.

۱۶ ترا پہ کُربانیگا واہگے نیست،

اگن نہ، منْ آورت،

سوچگی کُربانیگ ترا وشنوؤد
نکنت.

۱۷ ھدائے دلپسندیں کُربانیگ،

پُرشتگیں ارواہِ انت.

او ھدا! پُرشتگ و تئوبھکاریں
دلیا تئو جہلَ نجنئے.

۱۸ پہ وتی وشنوؤدیا بچار و گوں

سَھیونا مہربان بئے،

اورشَلیمئے دیوالان پدا اڈ کن.

گڑا چہ راست و آدلیں گربانیگان (۱۹)
شادان بئے،

چہ سوچگی گربانیگا کہ سرجما
سوچگ بیت،

تئی گربانجاہا گوسک پیش کنگ
بنت.

تئوگل پہ ہدائے مہرا

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئے شیری
گوشتانک، آ وہدا کہ ادومی دویگ، شاوولئے کرا
شت و آ سہیگ کرتی کہ ”داوود، اہمیلکئے لوگا
شتگ.“

او پُرزورین مرد! چیا بدیئے سرا (۱)
پہر کنئے؟

ہدائے مہر دایمی انت.

۲ او پریبکار! تئی زبان، تباھی و
بربادیئے پندلان سازیت،

الماسین تیگیئے پیما.

۳ ترا بدی چه نیکیا دوسترانت و
دروگ چه راستیا. اوشت...

۴ او پریبکاریں زبان! هر بیړان
کنوکیں هبرا دوست دارئ.

۵ بله هدا ترا ابدی پروشیت.

ترا چکاپیت و چه تئی گدانا
گوجیت و

چه زندگینانی زمینا تئی
ریشگا گشیت. اوشت...

۶ پهریزکار گندیت و ثرسیت،

بدکارئے سرا کندیت و
گوشیت:

”هئو! اِش اِنت آ گس که هُدایی
وتی کلات نکرت.

تئوگلی وتی بازیڻ مال و
دئولتئے سرا بست و

وتی برباد کنگا توانا بوت.

بله من زئیتونئے سبزین درچکئئے
پئئما آن،

که هُدائے لوگا سبز بیت.

منی تئوگل هُدائے مِهْرئے سرا اِنت
أبد تان أبد.

په تئیی کرتگئین کاران

مُدام تئیی شُگرا گِران و

هُدادوستانی دِیما

په تئیی ناما اُمیتوار آن،

چیا که تئیی نام نِیک اِنت.

نِیک کارے نیست

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”مَهَلاتئے“ تَرزئے
سرا. داوودئے شئیری گوشتانک.

نادان وتی دلا گوشتیت: ①

”هُدای نیست.“

اے پَلِیتِ اَنت و کارِش بَرِناک،

نِیک کارے نیست.

هُدا چه آسمانا بنی آدما چاریت ②

تان بگندیت باریں دانائے هست

کہ ہدائے شوہازا انت.

سجھینان ہدائے راہ گار داتگ، (۳)

ہوریگا پلیت بوتگ انت،

نیک کارے نیست،

یگے ہم نیست.

بدکار ہچ سرپد نبنت؟ (۴)

اے منی کئوما آنچش ورنٹ کہ
مردم نغن ورنٹ و

ہدایا ہچ تئوار نکنت.

اوڈا کہ ہچ تُرسے نیست (۵)

اے سک تُرسنت،

چیا که هُدا شمئے اَنگِرَ کَنوکانی
هَڏان شَنگ و شانگ کنت،

تئو اِشان شرمندگ کئے،

چیا که هُدایا آ چہ وت دئور
داتگ آنت.

گسے چہ سَھیونا بیایات و اِسرائیلا
برکِینات. ٦

وهدے هُدا وشبھتیا پہ وتی کئوما
پَر ترِینیت،

آکوب گل و بال بیت و اِسرائیل
شادهی کنت.

گۆن وتی ناما منا برکِین

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گۆن سیمی سازان.
داوودئے شیری گوشتانک، هما وهدا که زیپئے مردم
شاوولئے کِرا شت و گوشتِش: ”بارین، داوود وتا مئے
نیاما چیر دئیگا نه اِنت؟“

۱) او هُدا! گوَن وتی ناما منا برَکّین.

گوَن وتی زوْرا گناھئے بُھتاما
چہ منی سرا بٹْگلیَن.

۲) هُدایا! منی دُوایا گوْش کن و

دیئے هبران بِشکن.

۳) چیا کہ بیگانگ، منی دیّما پہ
دژمنی پاد آتکگ آنت و

سِتمگر منی کوْشئے پدا آنت،

هما کہ هُدایا وتی چَمّانی دیّما
نئیارنت. اوْشت...

۴) بلہ هئو! هُدا منی کُمک کنوْک اِنت،

هُداوند منی زِندئے داروْک اِنت.

۵ منی دژمنانی بدی آیانی جندئے
چکا کپات،

وتی وپاداریئے سئوبا، آیان گار
کن.

۶ او هداوند! وتی دلکشین گربانیگان
ترا پیش کنان و

تئی نامئے شگرا گران، چیا که
نیک انت.

۷ پرچا که تئو منا چه هر سگی و
سوریا رگینتگ،

منی چم دژمنئے پرؤش ورگئے
شاهد بوتگ انت.

چه دژمنانی تنوارا هئیران آن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گون سیمی سازان.
داوودئے شیرى گوشتانک.

۱ او هُدا! منی دُوايا بِشکن و

وتا چه منی زاری و پریاتان
چیر مدئے.

۲ منی نیمگا دلگۆش کن و پَسئو دئے،

وتی نالگ و زنگان پریشان آن.

۳ چه دژمنانی تئوار و

چه بدکارانی کوگاران بیتاگت
و هئیران آن.

چیا که ناهگا منا رنجیئنت و

گۆن هژمے منی دژمنیا کنت.

۴ دل مان سیئنگا آزاب انت و

مرڪئ ٿرُسن سرا ڪپتگ و

٥ ٻيم و دِهشتا منا چير ترينتگ.

٦ گوشان: ”دريچا ڪپوتي بالن پر
بوتين،

تانکه بالن بکرتين و آرام
بگپتينان،

٧ هئو! ديم په دورين جاگهان شتان
و

دشت و گيابائن وتي هنڪين
ڪرت. اوشت...

٨ په اشتاي شتان و جاهه چير
بوتان،

چه لوڙ و توپانان دور.“

۹ ھداوندا! آیانی زبانا آنچش بترّین

که یکدومیا سرید مینت،

چیا که شهرا جنگ و چوڤ
گندان.

۱۰ روچ و شپ شهرئے چاگردا

دیوالانی سرا ترگا انت و

شهر چه ناانسایی و پتنها پُر
انت،

۱۱ چه هرابی و بیړانیا سرریچ انت و

ستم و ریک، چه آییئے بازارا
دور نبیت.

۱۲ اے دژمنے نه انت که منا شگان

جنت،

اگن نه، من سگت،

بدواه نہ انت کہ گۆن پھرے منی دیما
اؤشتاتگ،

اگن نہ، چہ آییا چیّر بوتان.

جی، تئو ائے منی مٔ، (۱۳)

منی بُراہُندگ و نژیکیں
دۆست،

کہ مارا وشیّن ہمراہیے هست ات (۱۴)

ہما وهدا کہ گۆن مزنیں مچیے
ہدائے لوگا گامِن جت.

مرک آیانی چکا بکیات و (۱۵)

زندہ گۆر باتنت،

چیا کہ بدی آیانی لوگ و دلانی
تھا انت.

١٦ بله من هُدايا گوانک جنان و

هُداوند منا رَکِینیت.

١٧ بیگاه و سباه و نیمرؤچا

زنگ جنان و پریات کنان و

آ منی تئوارا اِشکنت.

١٨ منی جسم و جانا چه هما جنگا که

دیما در آتکگ

په ذراهی و سلامتی رَکِینیت،

بِلْ ثرے بازیئے منی دیما
اوشتاتگ.

١٩ هُدا که چه اَزَل وتی بادشاهی

تهتئے سرا نِشتگ،

اِشکنت و شرمندگِش کنت.

اؤشت...

چيا كه بدل نېنت و

هډاثرسى اش نيست.

منى بُراهُندا وتى دست دۇستانى
هلاپا شھارت و

وتى كئولى پروشت.

زبانى چۆ ئيلا چرپ ات

بله دلى جنگيگ،

ديئە ھبرى چه روگنا نرمتر،

بله گشتگين زهم انتت.

وتى پريشانيان په هدايا يل،

كه آ تئى داروك انت،

آ هچبر پهریزکاران کپگا نیلیت.

٢٣) بله تئو، او هُدا،

بدکاران جُهلتَرین کَلا دئورَ دئیے،

هُونوار و پریبکارین مردم

وتی رۆچانی نیما هم زندگ
نمانت،

بله من تئیی سرا تئوکلَ کنان.

هُدائے سرا تئوکلَ کنان

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”بیئتوار و
دوردستین کپوتئے“ تَرزئے سرا. داوودئے شئیر، هما
وهدا که یلیستیان داوود گتئے شهرا دزگیر کرت.

١) او هُدا! منی سرا رهم کن،

که دژمن سکّ منی رندا أنت،

سجھین رڳا، منی سرا اُرش
كنت.

سجھین رڳا، دڙمن منا لگتال
كنت،

چیا که بازیئے په کبر منی سرا
اُرش كنت.

وهدے منا ترسیت

تئی سرا تئوگل کنان.

هڏائے سرا، که آییئے هبرا ستا
کنان،

هڏائے سرا تئوگل کنان و نترسان،

هاکيئن انسان منا چے کرت
کنت؟

سجھین رڳا، منی هبران تاب

دئینت و

سجھین ہنرش پہ منی آزار
دئیگا اِنْت.

پندل سازنت و کمین کنت، ۶

منی گامان چارنت و
منی کُشگئے رندا اَنْت.

گوَن اے سجھین بدیان رگت ۷
کنت؟

او ہدا! وتی ہژمئے تھا کئومان
سرشکون کن.

تئو منی درپدریئے ہسابان دارئے، ۸

منی اَرسان وتی اَرسدانا بکن،
اے تئی کتاب و دپتران نبشتہ

نہ آنت؟

گڑا آ وھدا کہ ترا گوانک جنان ۹

دژمن پد کِنزنت.

اِشیا زانان کہ ہُدا گُون من
اِنت.

ہما ہُدا کہ آییئے ہبرا ستا کنان، ۱۰

ہئو، ہما ہُداوند کہ آییئے ہبرا
ستا کنان،

ہما ہُدائے سرا تئوکل کنان و ۱۱
نٹُرسان.

انسان منا چے کرت کنت؟

او ہُدا! باید اِنت گُون تئو وتی ۱۲
کرتگیں کئولان پورہ بکنان،

په تئو شگرگزارئے کُربانیگان
پیش کنان.

چیا که تئو، او هُدا، منا چه مرکا
رَگینئے و

منی پادان چه لَکُشگا دارئے،
که زندئے رُژنا تئیی بارگاها گام بجنان.

تئیی بانزُلانی ساهاگا پناهَ زوران

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئے“ تَرزئے
سرا. داوودئے شئیر، هما وهدا که داوود چه شاوولا
تَتک و گاریا چیر بوت.

منی سرا رهم کن. او هُدا! منی سرا
رهم کن،

چیا که منی ارواه تئیی مئیار و
باهوٹ انت.

تئی بانزلانی ساہگا پناہ زوران،

تان ہما وھدا کہ اے بلاہ
برئوت و بگوزیت.

۲ بُرزین ارشئے ھدائے گورا پریات
کنان،

ہما ھدا کہ گناھئے بھتاما چہ
من ٹگلینیت.

۳ چہ آسمانا وتی کُمکا راہ دنت، منا
رگینیت و

آیان کہ منا لپاشنت، پہ ھگل
آدب کنت. اوشت...

ھدا وتی مہر و وپاداریا رنوان کنت.

۴ منی ارواہ شیّرانی نیاما انت،

آس بُن دئیوکانی نیاما وپسان،

هما مردمانی نیاما که دنتانیش تیر و
نئیزه آنت و

زبانیش تیژیڻ زهم.

او هُدا! آسمانانی سرا باتئے، ۵

تئی شئوکت سجھین زمینا
شنگ بات.

منی پادانی دیما دامش چیر کرت ۶

و

آرواهن سرشکون بوت.

راهئے سرا چاتش کوٲک،

بله وت اوڊا شکون بوتنت.
اوشت...

او هُدا! منی دل مھر انت. ۷

منی دل مُهرِ اِنْت و
سئوت و سازِ جنان.

۸ او منی آرواه! آگاه بئے.

او چنگ و سُروْدان! آگاه بیت.
من بامگواها چه و ابا یادِ کنان.

۹ او هُداوند! ترا کئومانی نیاما ستا
کنان و

په تئیگی گبیلهانی نیاما
سئوتِ جنان.

۱۰ چیا که تئی مهر باز اِنْت،

تان ارشا رسیت و
تئی وپاداری تان جمبران.

۱۱) او هُدا! آسمانانی سرا باتئے،

تئی شئوکت سجھین زمینا شنگ
بات.

هُدا زمینئے دادرس انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئے“ ترزئے
سرا. داوودئے شیر.

۱) او هاکمان! شمئے بیئتواری
ناانساپی نه انت؟

مردمانی نیاما پہ انساپ
دادرسی کنیت؟

۲) انّه، وتی دلا بے ادلی سازیّت و

شمئے دست زمینا پتنه پاد
کننت.

٣ بدکاران چہ ماتئے لاپا وتی راہ گار
داتگ و

چہ پیدایشا گمراہ و دروگبند
انت.

٤ آیان زھرے مان انت چُش کہ مارئے
زھرا،

سیہ ماریئے ڈئولا انت کہ
گوُشی بستگ انت و

٥ ہچ پیما وتی دیما پہ مارگرانی
آوازا نترینیت،

ھرچنت کہ اِزم و هنرَ کنت.

٦ او ہُدا! اِشانی دنتانان مان دپا
پروُش.

ہُداوندا! اے ورنائین شیرانی

نیشین دنتانان چہ بُنا در
کن.

تچوکیں آپانی پیما گار باتنت، ۷

وہدے کمان کشت تیرش
گنٹ باتنت و پد و نشانے
میلاتنت،

ہلزونئے پیما کہ گوں رنوگا آپ ۸

بیت و

اشکند بوتگین چکئے پیما کہ
ہچبر روچئے رژنا نگدیت.

چہ اشیا پیسر کہ شمئے دیڑ ۹

گنٹگانی آسا ہمارنت، تر بنت یا
ہُشک،

ہدایش گار و گُمسار کنات.

١٠ پھریزکار، بیڑا کہ گندیت، شادھی
کنت،

وتی پادان مان بدکارانی هوّنا
شوّدیت.

١١ مردم گوشت:

”البت کہ پہ پھریزکارا مُڑے
هست،

هُدائے هست کہ زمینئے سرا
دادرسی کنت.“

منا چہ دژمنان برگین

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئے“ تَرزئے
سرا. داوودئے شیر، هما وهدا کہ شاوولا پہ داوودئے
کوّشا، لہتین چاروگ آییئے لوگا رئوان دات.

١ او منی هُدا! منا چہ دژمنان برگین

چہ آیان کہ منی ھلایا جاہ
جنت، منی نگھپانیا بکن.

۲ منا چہ بدکاران برکین و

چہ ھونیگان نجات بدئے.

۳ بچار کہ چہ پیما پہ منی کوّشا
کمینش کرتگ.

او ھداوند! زوراکین مرد منی
ھلایا یکجاہ بوتگ آنت،

منا ھچ گناہ و میارے ھم نیست.

۴ من ھچ گناہ و میارے نکرتگ، بلہ
اے آنگت منی سرا اُرش کنگا تئیار
آنت.

پہ منی کُمکا پاد آ و منی ھالا

بچار.

۵ او هُداوند، او لشکرانی هُدا! تئو
إسرائیلے هُدا ائے،

آگاه بئے، سَجَّهین کئومان سِزا
بدئے و

بدکاریں درۆهۆکانی سرا رهم
مکن. اوشت...

۶ شپا پر ترنت،

کُچکانی پیما گرنت و
شهرئے چاگردا گردنت.

۷ بچار که چه دپا چه در کنت،

زهمش دپا انت،

گوشنت: ”کَس اشکنا نه انت.“

٨) بله تئو، او هُداوند، آیانی سرا
کندئے،

سجّهین کئومانی سرا ریشکند
کنئے.

٩) او منی واک و زؤرا تئیی رهچار
آن،

چیا که تئو منی کلات ائے، او
هُداوند!

١٠) هُدا په من مهربان انت و منی کُمکا
کئیت،

دژمنانی سرا وتی پیروژیا
گندان.

١١) او هُداوند که مئے اسپر ائے! آیان
مگش،

چُش مبيت كه منى كئوم
بشمؤشيت.

گۆن وتى زؤراكيا اِشان سرگردان كن
و اير بيار.

په وتى دپئے گناه و لُنْئانى هبران (۱۲)

وتى كبرئے تها بنديگ ببت.

اِشانى نالت و درؤگبنديئے سؤوبا،

اِشان وتى هژمئے تها گار و گمسار (۱۳)
كن،

گار و گمسار كن كه هچ پَشت
مكپنت،

تان زانگ ببيت

كه چه آكوبا بگر تان زمينئے هر
كنڏا هُدا بادشاهى كنت.

اؤشت...

شپا پر ترنت، ۱۴

کچکانی پیما گرنت و

شهرے چاگردا گردنت.

وراکے شوہازا سر سر جنان بنت ۱۵

و

اگن سیر مانت واب نکپنت.

بله من تئی کدرتے تئوسپا ۱۶

سئوت و ساز جنان،

سُہبا تئی مہرے ستایا سئوت

جنان و شادھی کنان،

چیا کہ تئو منی بُرزین کلات اے و

سگیانی وهدا منی پناہگاہ.

۱۷) او منی واک و توان! ترا نازیٔنان.

هُدا منی بُرزیٔن کلاتِ اِنْت،

منی هُدا که گۆن من مِهَر کنت.

دژمنانی دِیما مارا مَدَت کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”سوسنئے“ ترزئے
سرا. گواهیے. په تالیما داوودئے شئیر، هما وهدا که
داوودا گۆن نَهَرئیمئے آرامیان و سوْبَهئے آرامیان جنگ
کرت و هما وهدا که یوآب پر ترَت و وادئے دشتا چه
اِدومیان دوازده هزار مردمی کُشت.

۱) او هُدا! تئو مارا یله کرتگ و مئے

سنگر پرؤشتگ اِنْت،

هژمناک بوتگئے، بله نون گۆن
ما وِشان بئے.

۲) زمینَت جُمبِیَنَتگ و تل داتگ،

تَلانی بگر که لرزگا اِنْت.

۳ وِتی کئوْمِیت گرانِیْن جاوران
پَرِیْنْتِگ،

مارا مدهوْش کَنوْکِیْن شَرابِیت
وارِیْنْتِگ.

۴ بله اَنگت بئیرِکِیت پِه هُداثُرسان
بُرزاد کرتِگ

تانکه یکجاه بِنْت و چِه
دژمنئِے کمانا برگِنت.
اوْشت...

۵ گوْن وِتی راستِیْن دِستا بَرگِیْن و
پَسَّو بدئِے

تان هما که ترا دوْست اَنْت
برگِنت.

۶ ھُدايا چہ وتی پاکیا ھبر کرت:

”شَکِیما گۆن شادھی بھرَ کنان

و

سوگۆتئے دَرگا کِساسَ کنان.

۷ گلیاد منیگِ انت و مَنَسِی منی،

اِپراییم منی جنگی کلاہِ انت،

یہودا، بادشاہیئے اَسا و

۸ موآب منی دسشودی تَرشت،

اِدومئے سرا وتی سواسا چگلَ

دئیان و

پیلیستیہئے سرا وتی پیروزیئے

گوانکا جنان.“

۹ کئے منا چُشین شہریا کاریت کہ

سنگربندِ انت؟

کئے منا دیم پہ اِدوما رهشونَ
بیت؟

۱۰) او هُدا! تئو مارا یله داتگ.

او هُدا! پدا مئے لشکرانی همراهَ
نبئے.

۱۱) دژمنانی دیم مارا مَدَت کن،

چیا که انسانئے مَدَت بیکار و
ناهودگِ انت.

۱۲) گوَن هُدایا سوَبینَ بین،

هما انت که مئے دژمنان پادمال
کنت.

منا دیم پہ تلارا بر

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گۆن سیمی سازان.
داوودئے زبور.

۱) او هُدا! منی پریاتا بِشکن و

منی ذوایا گوّش دار.

۲) ترا چه زمینئے گُڈسرا گوانک جنان،

وهدے دلن ذرہیت.

منا دیم پہ تلاریا بر کہ چه من بُرزتر
انت.

۳) چیا کہ تئو منی پناہگاہ بوتگئے و

دژمنانی دیما مُهرین بُرجے.

۴) بِل کہ تئی تمبوا تان ابد بمانان و

تئی بانزلانی ساہگا پناہ

بزوران. اوڻت...

۵ چيا ڪه تئو، او هُدا، مني داتگين
ڪئول اِشڪتگ آنت و

وتي نامئِ ٿرستگيناني
ميراستِ منا بڪشاتگ.

۶ بادشاهئِ اُمرئِ روچان باز ڪن و

آييئِ سالان، تان سڃهين
نسلان.

۷ هُدائِ بارگاها تان اُبد شاهي تهتا
بنندات،

وتي مهر و وپاداريا آييئِ
نگهپان ڪن.

۸ نون تئِي ناما مُدام نازينان و

وتي ڪئولان هر روچ پوره ڪنان.

أرواهُنْ هُدائے رهچارِ انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”یدوتونئے“ ترزئے
سرا. داوودئے زبور.

① منی ارواہ په ایمنی تھنا هُدائے
رهچارِ انت،

چیا کہ منی رَکینگ چہ
ہمایئے نیمگاِ انت.

② منی تلار و منی رَکینؤک تھنا ہما
انت،

منی کلاتِ انت، ہچبرِ نلرزان.

③ تان کدینِ مردیئے سرا اُرشِ کنیت

تانکہ سَرجمیا بکشیتی،

چُش کہ پُرشتگینِ دیوال و

کیتگین شَنک و پَلّے؟

۴ البت پندل سازنت کہ آییآ چہ بُرزاد
سرشکون بکننت.

چہ دروگ بندگا لَزّت برنت،

گوّن وتی دپا برکت دئینت،

بلہ دلّے تہا نالت کنت.
اوشت...

۵ او منی آرواہ! پہ ایمنی تہنا ھدائے
رہچار بئے،

چیا کہ منی اُمیت گوّن ھماییا
انت.

۶ منی تلار و منی رَکّینوُک تہنا ھما
انت،

منی کلات انت، من نلرزان.

۷ منی نجات و اِزّت گوّن هُدا یا اِنّت،

هما منی مُهریّن تَلار اِنّت، منی
پناہگاہ اِنّت.

۸ او مردمان! هُدا ئے سرا تئوکل
کنیّت و

دلئے ہالان ہمایئے دیما
درشان کنیّت،

هُدا مئے پناہگاہ اِنّت. اوشت...

۹ یہ راستی کہ انسان چہ دَمیا
گیّشتر نہ اِنّت،

بنی آدم پریّے،

اگن شاہیما توّرش بکننت ہچ
نہ اِنّت.

اے سَجّھین، یکجاہ چہ دَمے گیّشتر

نہ أنت.

۱۰) پہ زُلم و زُورا تئوکل مکنیت و

پہ دُزیا اُمیت مبندیت،

هرچنت کہ شمئے مال گیشتر بیت،

پہ آییا دل مبندیت.

۱۱) هُدايا يك هبرے گوشتگ و

من دو إشکتگ

که زور و کدرت هُدائیگ انت و

۱۲) مِهر و رَهم هم تئییگ انت، او

هَداوند!

تئو هرگسا آییئے کرتگیئن کارانی

هسابا، مَزَّ دئیئے.

أرواهُن تئیی تئییگ انت

داوودئے زبور، ہما و ہدا کہ یہودائے گیابانا ات.

۱) او ہدا! منی ہدا تئو ائے،

گوں وتی سجھین دل و جانا
تئی شوہازا آن،

ارواہن تئی تئیگ انت و

جسم و جائن تئی ہدوناک،

بے آپ و ہشکین زمینیا.

۲) تئی پاکین جاگھا، منا تئی شبین
بوتگ،

تئی شان و کدرتن دیستگ،

۳) چیا کہ تئی مہر چہ زندا شرتر
انت،

منی لنت ترا نازیننت.

٤ تان زندگ آن ترا نازینان و

په تئی ناما دستان بُرز کنان.

٥ ارواهن آنچش سیّر بیت چو که

یگے وشین وراکه بوارت و

دین گون شادمانین لُنان ترا

نازینیت.

٦ وتی بسترئے تھا هم ترا یات کنان

و

شیانی پاسان تئی هئالا بان.

٧ تئی بانزلانی ساهاگا ترا نازینان،

چیا که تئو منی مدتکار ائے.

٨ ارواهن گون تئو بندوک انت و

راستین دستِ منی پشت و
پناہ.

۹ آ کہ منی کُشگئے پد و رندا آنت گار
و گُمسار بنت و

زمینئے جُھلانکیان ایڑ رئونت.

۱۰ زهمانی دپا ترنت و

تؤلگانی وراگ بنت.

۱۱ بلہ بادشاہ ہُدائے درگاھا شادھی
کنت و

ھرگس کہ گوَن ہُدا یا سئوگند
وارت پَہر کنت،

چیا کہ درؤگبندانی دپ چپ و
بندگ بیت.

منا چہ بدکاران چیر دئے

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئ زبور.

۱ او هُدا! وهده نالان و پریات کنان،
منی تئوارا بَشْکُن و

زندا چه تُرسناکین دژمنان
برکین.

۲ منا چه بدکارانی پندلان چیر دئ،
چه ردکارانی آشوپا.

۳ چیا که وتی زبانا زهمانی پئما تیز
کننت و

وتی تهلین هبران تیرئ پئما
کار بندنت

۴ تانکه چه وتی سنگران بیئیارا
نشانگ بکننت.

اناگت و بے تُرسا آیا تیرَ
جنت.

۵ رَدین کارا یکدومیا دلبڈی دئینت،

ہبر کہ کنت، مکسدش وتی
دامانی چیر کنگ انت.

گوشنت: ”کئے ایش گندیت؟“

۶ ناانسایا دلیل و ہنر کنت و
گوشنت:

”ما تمان و کمالین شئورے
کرتگ.“

پہ راستی کہ انسانئے دل و ہئیال
زانگ بنت.

۷ بلہ ہدا آیان تیرَ جنت و

اناگت ٹپیگ بنت.

۸ آوتی جندئے زبائے سؤبا ٹگل
ورنت.

هرگس که بگندیتش په آیان
سرا چندینیت.

۹ سجّهین بنی آدم ترسنت،

هْدائے کارا جارِ جنت و

آییئے کارا په هوش و سار
چارنت.

۱۰ پهریزکار هداوندئے درگاها شادهی
کنات و

آییئے درگاها پناه بزورات.

سجّهین نیّکدل پهر بکناتنت.

هْدائے کئور سرریچ انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.
سئوتے.

۱) او هُدا! سَھیونا ستا و سنا تئی
ودارا اِنت،

گۆن تئو مئے کئول پورہ بنت.

۲) او تئو کہ دوايانَ اشکنئے!

سَجَّهین مردم دیم پہ تئو
کاینت.

۳) آ وهدا کہ گناه منی سرا لُمبتنت،

تئو مارا بکِشت.

۴) بَہتاور هما اِنت کہ تئوی گچین
کنئے و وتی بارگاها کارئے

تانکہ هموڊا جهمند ببیت.

چه تئی درگاهئے نیکیا سیراپ
باتین،

چه تئی پرستشگاهئے پاکیا.

گۆن وتی باکمالین کاران، مارا په
آدل و انساپ پسؤ دئیئے.

او مئے رگینؤکین هدا!

زمینئے چار گنڊ و
دوردست ترین دریایانی
أمیت گۆن تئو انت.

تئو ائے که گۆن وتی زور و واکا
کوھت جوڑینتگ انت و

وتا گۆن کدرتا سلہبندت کرتگ،

دریایانی گرگت آرام کرتنت،

مئوجانی تئوار و کئومانی
آشۆپ.

۸ زمینئے چار گُنڈا نندۆک چہ تئیی
نشانیان هئیران آنت،

تئو شَگرب و مَگربا پرمائے کہ
شادمانیئے کوگارا بکننت.

۹ تئو زمینئے هئیالداریا کنئے،
آییا آپ دئیئے و آباد کنئے.

هَدائے کئور سرریچِ انت

تئو مردمان گندم بَکشئے

چیا کہ تئیی شئور همے بوتگ.

۱۰ تئو زمینئے پَلاَن آپ دئیئے و

دُگارا همدست کنئے،

گۆن گوارگا نرمی کنئے و

رُست و ردؤما برکت دئیئے.

گۆن وتی نیکیا سالا تاجے سرا
دئیئے،

تئی پادراہ ہم چہ برکتا
سرریچ آنت.

گیابانانی چراگاه آباد بنت و

کوھان وتی سرین پہ شادمانی
بستگ آنت.

ڈگاران و تا گۆن رمگان پۆشینتگ و

دَرگان گۆن گندما،

شادمانیئے کوگارا بُرز کننت و
سئوت جننت.

تئی کار باکمال أنت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. سئوتے. زبورے.

۱) او زمینئے سجھین مردمان! په
هُدایا شادهیئے گوانکا بجنیت.

۲) آیئے نامئے مزنی نازینیت و

آیئے شان و شئوکتا ستا
کنیت.

۳) هُدایا بگوشیت: ”تئی کار چنکدر
باکمال أنت.

تئی واک و کدرتئے مزنیئے
سئوبا

دژمن تئی دیما هاکا کپنت.

۴) زمینئے سجھین مردم ترا سجدہ

کننت و

ترا نازیڻنت.

هئو! تئی ناما ساڙاينت.“
اوشت...

٥ بیایت و بچاریت که هُدايا چے
کرتگ،

أجبین کار په بنی آدما.

٦ دریایی هُشک کرت و

هُدائے کئوم اوڊا پاد پئیادکا
چه کئورا گوست،

آییئے بارگاها شادمانی بکنین.

٧ آگؤن وتی کدرتا تان ابد
بادشاهی کننت،

چمّی گۆن کئومان اِنت.

سرکش آییئے ھلایا پاد
مئیاینت. اوشت...

۸ او کئومان! مئے ھدایا ستا کنیت،

په برزتئواری بنا زینیتی.

۹ مئے زندی رگینتگ و

پادی چه ئگلگا داشتگانَت.

۱۰ او ھدا! چیا که تئو مارا چکاستگ،

تئو مارا ئگرھئے پیما پلگارتگ.

۱۱ تئو مارا داما دئور داتگ و

مئے گردنا مزینن بارے اشتگ.

۱۲ چه تئی رزایا مردمان مارا

سَرجمیا لگتَمال کرتگ،

چہ آپ و آسا گوستگین،

بلہ مارا سرسبزین جاہیا
آورتگت.

گۆن سۆچگی کُربانیگان تئی (۱۳)
درگاها کایان و

گۆن تئو وتی کئولان پورہ
کنان،

هما کئول کہ لُنٹان واده داتگ و دپا (۱۴)
گۆشتگانت

سگی و سؤریانی وهدا.

پزؤرین دلوتان سۆچگی کُربانیگ (۱۵)
کنان،

گۆن گوراندانی کُربانیگئے

دوٿان،

په تئو پس و گوک ندر کنان.
اوشت...

او سجهين هداثرسان! بيايت و
بشكنيت،

هما چيزان گوشان كه په من
كرتگ انتي.

گوڼ وتی دپا آيئې كړا پرياتن
كرتگ،

آيئې ستا و سنا منی زبانا ات.

اگن بديے منی دلا بوتين

هداوندان منی هبر گوش
نداشرتگ ات.

بله هدايا په راستي اشكتگ و

منی دوائے تئواری گۆش
داشتگ.

۲۰) هُدايا ستا بات که چه منی دوايا
نادلگۆش نبوتگ و

وتی مِهری چه من دور نداشتگ.

سَجَّهين کئوم ترا ستا کنانت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. په سيمی سازان.
زبورے. سئوتے.

۱) هُدا مئے سرا مهربان بات، مارا
برکت بدئيات و

وتی ديما په ما دَریشان کنات،
اؤشت...

۲) تانکه تئیی راه جهانان زانگ بیت و

تئی داتگین رَکّینگ سَجّهین
کئومانی نیاما.

۳ او هُدا! کئوم ترا ستا کنانت،

سَجّهین کئوم ترا ستا کنانت.

۴ کئوم شادهی کنانت و شادمانیئے
گوانکا بجنانت،

چیا که تئو کئومانی سرا په
انساپ دادرسی کنئے و

جهانئے کئومانی رهشؤن بئے.
اوشت...

۵ او هُدا! کئوم ترا ستا کنانت،

سَجّهین کئوم ترا ستا کنانت.

۶ زمینا وتی بر و سمر داتگ،

هَدا، مئے هَدا، مارا برکت
بدئیات.

هَدا مارا برکت بدئیات (۷)

تانکہ زمینئے چار گنڈ آییئے مزنیآ
شرپ بدئینت.

هَدا جاہ جنات

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.
سئوتے.

هَدا جاہ بجنات و آییئے دژمن (۱)
شنگ و شانگ باتنت،

آ کہ چہ آییآ نپرث کنت چہ
آییئے درگاها بتچاتنت.

آنچش کہ دوت بال کنت اِشان (۲)
بتاچین،

آنچش کہ مؤم آسے دیما آپ
بیت،

بدکار ہڈائے درگاھا گار و
گمّسار باتنت.

بلہ پھرّیزکار شادمان و ۳

ہڈائے درگاھا گل و بال باتنت
و

چہ وشیّا شادھی کناتنت.

پہ ہڈایا سئوت بجنیّت و آییئے ۴
ناما نازیّنیّت،

پہ آییّا کہ جمبران سوارِ انت
ستا و سنائے تئوارا بُرز
کنیّت.

آییئے نام ہڈاوندِ انت،

آييئە بارگاھا شادھى كنيّت.

۵ ھۇدا وتى پاكين بارگاھا

چۆرئوانى پت انت و
جنۆزامانى دادرس.

۶ ھۇدا بېگسان په لۆگ و جاە كنت و

بنديگان، آزات و آباد،

بله سرکش، ھشکين زمينيا
نندۆگ بنت.

۷ او ھۇدا! آ وھدا كه وتى كئومئە
رهشۆن اتئە،

آ وھدا كه گيابانا ملان اتئە،
اۆشت...

۸ زمين لرزت و

آسمانان هئور گورت،

هْدائے بارگاها، سینائے کوھئے
یکدانگین هْدائے،

هْدائے بارگاها، اِسراییلئے
هْدائے.

او هُدا! تئو بازیڻ هئورے گوارینت

و

تئی میراس که هُشک و
وئیران بوتگات، تئو
سیراپ کرت.

تئی رمگ اوڊا جهمند بوت.

چه وتی نیکیا، او هُدا،
تئو بیّوس روّزی دانت.

هُداوند وتی هبرا جار جنت،

بشارت آرؤکین جنین، مزین
لشکرے آنت.

۱۲) بادشاہ گون وتی لشکرانِ جہنت و
تچنت،

جنین وتی لوگا آواران بھر
کننت.

۱۳) ثرے گواش و آھرانی تھا و اب بیئے

کیوڈرانی بال نگرہ پوئش بنت و
پُئش تِلاہ رنگ.

۱۴) وھدے پرواکین زورا بادشاہ شنگ
و شانگ کرتنت،

بریا سلمونئے کوھئے سرا
گورت.

۱۵) او مزن کوہ! او باشانئے کوہ!

او بازٹلین کوہ! او باشائے کوہ!

۱۶ او بازٹلین کوہ! پہ چے ہما کوہا
گۆن ہسدے چارگا ائے

کہ ہدایا پہ وتی لوگجاہا
گچین کرتگ،

ہمؤدا کہ ہداوند تان ابد
جہمند بیت؟

۱۷ ہدائے آرابہ ہزارانی ہزار و

لگانی لک انت،

ہداوند چہ سینائے کوہا وتی
پاکین جاگھا آتکگ.

۱۸ آ وهدا کہ ارشا بُرز بوتئے

بازین بندیگے زرت،

چه مردمان ٹیکی ات زُرت،

تنتنا چه سرکشان هم،

تانکه تئو، او هُداوندین هُدا، اوڊا
جهمند بیئ.

هُداوندا ستا بات، مئے رَکینۆکین (۱۹)
هُدایا

که هر رۆچ مئے باران سَگیت.
اوشت...

مئے هُدا رَکینۆکین هُدا انت، (۲۰)

چه مرکا رَکینگ هُداوندئے
دستا انت، تهنا هُداوندئے.

بله هُدا دژمنانی سرا پرۆشیت، (۲۱)

همایانی پُرمودین سرئے کُبها
پرۆشیت که وتی گناھانی

تھا گامِ جنت.

۲۲ ہداوندا گوشتگ: ”آیان چہ باشانا
پر ترّینان،

آیان چہ دریائے جھلانکیان پر
ترّینان،

۲۳ تانکہ تئی پاد آیانی ہونا لگتمال
بکننت و

تئی کچکانی زبان ہم وتی
بھرا چہ دژمنان بگرنٹ.

۲۴ او ہدا! تئی جشنئے کاروان گندگ
بیت

منی ہدا و منی بادشاہئے
کاروان مان پاکین جاگھا.

۲۵ دیما شائر و پُشتا سازگر و

نیا ما جنک تمبورگ جنگا آنت.

۲۶ ھدایا مان مزنین دیوانان بنا زینیت.

او اسرائیلے اؤبادگان! ھداوندا
بنا زینیت.

۲۷ بنیامینے گسانین گبیلہ ھمؤدا
انت،

یھودائے کماش آیانی ھاکم
آنت،

زبولونے کماش و نپتالیے
کماش، مزنین رُمبے آنت.

۲۸ تئی ھدائے پرمان انت کہ تئو
زؤراور ببے.

او ھدا! آنچش کہ پیسرا
کرتگت، وتی زؤر و واکا
مارا پیش بدار.

۲۹ پہ تئی پرستشگاہئے ہاترا کہ
اورشلیما انت

بادشاہ پہ تئو ٹیکی کارنت.

۳۰ کَلَم و کاشانی نیامئے رسترا هگل
دئے و

کئومانی گوسکانی نیاما
گوکانی گوڑما.

رستر ایردست بیت و نگرہ کاریت.

جنگدوستین کئومان شنگ و
شانگ کن.

۳۱ کاسد چہ مسرا کاینت

هَبَشَه اشتاپیا وتی دستان دیم
پہ هُدايا بُرزاَد کنت.

۳۲ او جهانئے مُلکان! پہ هُدايا سئوت

بجنيٽ،

هُداوندا گۆن سئوتا بنازينيٽ،
اؤشت...

هماييا كه آسمانان شَهسوارى كنت،
كوهنن آسمانان،

هماييا كه وتى آوازا بُرز كنت،
ثُرنڊ و پُرواكيڻ آوازا.

هُدائے كدرتا جار بجنيٽ،

كه شان و شئوكتى اِسراييلے
سرا اِنْت و

كدرتى، آسمانانى سرا.

او هُدا! تئو وتى پاكيڻ جاگها
باگمال ائے،

اِسراييلے هُدا وتى كئوما زور و

واگ بکشیت.

هُدایا ستا و سنا بات.

او هُدا! منا برکین

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”سوسنانی“ ترزئے
سرا. داوودئے زبور.

او هُدا! منا برکین ①

که آپ تان منی گردنا انت.

جُهلانکین پوجگلان مین بوتگان، ②

جاگھے که یاد نه اوشتیت.

جُهلانکین آپانی تھا کپتگان و

هار و لهڑان منا انگر کرتگ.

چہ بازیڻ پریاتان دمن برتگ، ۳

منی نڱ هُشک انت و

چم وتی هدائے ودارا تھار
بوتگانٽ.

آ کہ بیسئوب چہ من نپرت کنت ۴

چہ منی سرئے مودان گیشتر
انت.

بازیڻے منی گار کنگئے رندا انت

دژمن منی سرا دروگین بھتام
جنت.

چہ من لوئت هما چیزان پر
بترینان

کہ من ندزتگانٽ.

٥ او هُدا! تئو زائے که من اهمکی
کرتگ،

منی گناه چه تئو چیر نه آنت.

٦ او هُداوند، او لشکرانی هُداوند!

هما که تئی وداريگ آنت منی
سئوبا شرمندگ مباتنت.

او اسراييلئے هُدا!

هما که تئی شوهازا آنت منی
سئوبا رسوا مباتنت.

٧ چيا که په تئيگی منا سُبگ کنت

و

منی ديم چه شرما پؤشينگ
بوتگ.

٨ براتانی چما بيگانگ بوتگان و

وتى ماتئى چۇگانى دېما
دَرآمدے.

۹ آ گئیرت که منا په هُدائے لؤگا
هستِ اَنت،

منا جانسوچ کنت و باهینیت و
تئی رَد و بد کنؤکانی رَد و بد،
منی سرا کپتگ اَنت.

۱۰ آ وهدا که اَرَسُن ریتکگ و روچگن
داشتگ

سُبک کنگ بوتگان.

۱۱ آ وهدا که سوگی گد و پوُشاکن
گؤرا کرتگ اَنت،

إشانی کِرا بَتَلے بوتگان.

شهرئے مسترانی گورا نام و دپ آن (۱۲)

و

شرابیانی سئوت.

بله من، او هداوند، تئی رهمئے (۱۳)
وهدا،

تئی درگاها دوا کنان.

او هدا! چه وتی بازیں مهر و
وپاداریا،

گۆن دلجمین رگینگے پَسَّو
بدئے.

منا چه پوجگلان در کن، (۱۴)

تانکه ایّر مبدان.

چه نپرت کنوکانی پنجگا منا برکین و

چه جُهْلانکینِ آپان در کن.

۱۵ مئیل که هار منا اَنگِر کنت،

یانکه جُهْلانکی منا اَیر برنت،

یا منی سرا گلّ وتی دیا
ببندیت.

۱۶ او هُداوند! منی پَسّوا بدّے که
تئی رهمت باز اَنت،

وتی رهمتانی کِساس و هسابا،
وتی دِیما گۆن من بترّین.

۱۷ دِیما چه وتی هزمتکارا میوْشین،

په منی مَدّا اشتاپ کن
که سکّ تَنگ اَتکگان.

۱۸ نَزّیک بیا و منا برکّین،

دژمنانی سئوٻا منا بموڪ.

١٩ تئو آ سُبگيان وٽ زانئ ڪه مني
سرا آنت و

مني شرمساري و رسواييان،
مني سڄهين دژمن تئي ديما
آنت.

٢٠ سُبگي و بے اڙتيان مني دل
پروشتگ و در منتگان،

رهمئي ودارا اتان و دستا
نڪيت،

گمواريئي شوهازا اتان و
نرست.

٢١ وراڪئي بدلا، منا جئورش دات و

وهدي تنيگ بوتان ترپشين

شرابش نوښينت.

۲۲ پَرزَوَنگِش دامے بات و

سُهل و ايمنى اِش تَلکے.

۲۳ چَمّش تهار بات و مگنداتنت و

سرینش درهگ و لرزگا بات.

۲۴ وتى هژما آيانى سرا بگوارين،

گزبئے آچشا په آيان برسین.

۲۵ لوگ و جاگه اِش هراب و وئيران
بات،

آيانى گدانان هچگس جهمند
مبات.

۲۶ چيا که همایيا آزار رسيښت که تئو

جنگ و

همایئے رنجانی هبرا کنت که
تئو ئپیگ کرتگ.

مئیار په مئیارش بِلَد، ۲۷

چه تئی ادلا بیبهر باتنت.

چه زندگیڼانی دپترا گار باتنت، ۲۸

گۆن پهریزکاران یکجاه نیسگ
مباتنت.

بله نون من، سِثَم دیستگ و پدرد ۲۹
آن.

او هُدا! تئی نجات منا ایمن
بدارات.

هُدائے ناما گۆن سئوت نازیڼان و ۳۰

گوں بازیں شگرگزاریا شان و
شوکتی دئیان.

۳۱) اے چیزِ ہدایا چہ گوسکیا گیشتر
پسندِ بیت،

چہ مزن کانٹ و مزن سُرْمِیْن
گوکیا.

۳۲) بیِکبر و درییش اے چیزا کہ
بگندنت گل و شادانِ بنت.

او ہدائے شوہاز کنوکان!
زندہ دل باتیت.

۳۳) ہداوند نیازمندانی دوایان گوش
داریت و

وتی بندیگین مردمان بزرگ و
وار نکنت.

آسمان و زمین آيا بنايُنت، ۳۴

دريا و آيئِ تھئِ سَجَّهين
سَہدار.

چيا کہ ہُدا سَہيونا نجات دنت و ۳۵

يَہودائِ شَہران نوکُسر^{۳۵} اَد
کنت.

کئوم اوڊا جَہمندَ بيت و

مُلکئِ ھَکَّين وارَس بيت.

مُلک آيئِ ھزمتکاراني پُشتيدئِ ۳۶

ميراس بيت و

آيئِ نامئِ دُوست داروڪ اوڊا
جَہمندَ بنت.

پہ مني مَدَتا اشتاپ کن

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.
دزبندیے.

۱) او هُدا! زوتّ کن و منا برکین.

او هُداوندا! پہ منی مَدَتا اشتاپ
کن.

۲) آ کہ منی کوّشئے رندا أنت،

سرَجَهل و شرمسار باتنت،

آ کہ منی بربادیا گل بنت،

پد بکنزات و رسوا باتنت.

۳) آ کہ منی سرا ”هه، هه“ کنت،

چه پَشَلیا پُشتکا کنزاتنت.

۴) بله آ کہ تئی شوهازا أنت،

سجھین تئی درگاھا شادھی
کنات و گل و بال باتنت،

آ کہ تئی داتگین نجاتیش دؤست
بیت،

مُدام بگوشتانت:

”هُداوند مزن شان انت.“

بله من سِتم دیستگین مهتاجے آن. ⑤

او هُدا! دیم په من اشتاپ کن،

تئو منی رَکینۆک و مَدَتکار ائے.

او هُداوند! دیر مکن.

او هُداوند! منا یله مکن

او هُداوند! من تئی میار و باهوٹ
آن، ①

منا شرمسار مکن.

۲ پہ وتی ادلا منا برگین و بچئین،

دلگوڙشا گوڻ من کن و منا
برگین.

۳ منی پناه دئیگئے تلار بئے،

کہ مُدام دیم پہ آئیا بیایان.

تئو پہ منی رگینگا هُکم کرتگ،

چیا کہ منی تلار و کلات تئو
ائے.

۴ او منی هُدا منا چہ بدکارانی دستا
برگین،

چہ ستمگر و بیړهمانی پنجگا.

۵ چیا کہ تئو، او هُداوند، منی اُمیت

ائے و

چہ کسانیا، او ھداوند، اوست
و اُمیٹن تئی سرا بوتگ.

چہ پیدایشا منی کُمک کنوک (۶)
بوتگئے،

اے تئو بوتگئے کہ منا چہ ماتا
پیدا کرتگ،

منی ستا و ساڑایگانی دیّم مُدام گون
تئو انت.

پہ بازیّنیا نشانیے بوتگان، (۷)

چیا کہ تئو منی مُهرین پناہگاہ
ائے.

دپن چہ تئی تئوسپا پُر انت، (۸)

چہ تئی شان و شوکتا

سجھین رڳوڇا.

پیریا منا ڇه وٽا دور مکن، ۹

آ وهدا که توائن گُڻیت، یله اُن
مکن.

ڇیا که دڙمن منی هلاپا هبرا اُنت، ۱۰

آ که منی گُشگئے رندا اُنت
هؤریگا پندل سازنت.

گوشنت: ”هدایا یله کرتگ، ۱۱

برئوین بگرینی،

کسی نرگینیت.“

او هُدا! ڇه من دور مبئے. ۱۲

او منی هُدا! منی مدتا اشتاپ
کن.

۱۳ منی بھتام جنوڪ شرمسار و تباہ
باتنت و

آ کہ منی آزارئے پدا آنت
پَشل و شرمندگ باتنت.

۱۴ بلہ من مُدام تئی گُمکئے اُمیتوار
آن و

ترا گیش و گیشتر ستا کنان.

۱۵ تئی ادلین کارانی ہبرا کنان،

سجھین روچا تئی داتگین
نجاتئے جارا جنان،

هرچنت کہ آیانی ہساب چہ
منی زانگا ڈن انت.

۱۶ من کایان و ہداوندئے پرواکین
کارانی جارا جنان، تھنا ہداوندئے،

تئی ادلے جارا جنان، تھنا
تئی.

او هُدا! تئو منا چه کسانیا سوچ
داتگ،

مُدام تئی اجیئن کارانی جارا
جنان.

او هُدا! نون که پیر آن و مود
اسپیّت آنت،

منا یله مکن،

تان نوکین پدریچئے نیاما تئی
زورئے جارا بجنان و

سجّهین آیوکین نسلان چه
تئی واک و توانا سهیگ
بکنان.

او هُدا! تئی ادل تان بُرزیں ارشا

اِنت،

تئو ائے کہ مزینِ کارتِ کرتگ.

او هُدا! تئی مَتَّ کئے اِنت؟

هرچنت تئو منا بازیں سگی و
سؤری پیش داشتگ،

بله پدا منی زندا بوڊینئے.

هئو، نوکسرا منا چه زمینئے جُهلانکيا
بُرزادَ کارئے.

منی اِزتا بُرزتَر برئے

منا پدا آسودگ کنئے.

من ترا گوڻ چَنگ و سُرودَ نازیڻان،

چیا که تئو وپادار ائے، او منی
هُدا!

گۆن رَبا بئے سارا ترا نازیّنان،

او اِسرائیلئے پاکین!

منی لُنٹ شادمانیئے کوگارا کننت، (۲۳)

من ترا نازیّنان،

کہ تئو منا مؤکتگ.

سجّھین روچا تئی ادلین کارانی (۲۴)
زگرا کنان

چیا کہ آ کہ منی آزار رسینگئے
لوٹوک اتنت،

سرجهل و شرمسار بوتگ أنت.

وتی ادلا بادشاہا بکش

سُلیمائے زبور.

او هُدا! وتی ادلا بادشاہا بکش، (۱)

وتی انسایا بادشاہئے چُگا،

٢ تانکہ آ پہ انساپ تئی کئومئے سرا
دادرسی بکنت،

سِتم دیستگینانی سرا پہ ادل.

٣ کوہ پہ کئوما آبادی بیاراتنت،

جُمپ و تُمپ، پھریزکاریئے
سَمرا.

٤ بادشاہ کئومئے ستم دیستگینانی
هگا بدئیات،

مہتاجانی چُگان برکینات و
ستمگران تباہ کنات.

٥ نسلانی نسل تئی شرپ و اِرتا
بداراتنت،

تانکہ روچَ دَرِپِشیت،

تانکہ ماہ نورَ دنت.

٦ بادشاہئے ہاکمی ہما ہئورانی
پئما بات کہ رُتگین سبزگانی سرا
گوارنت،

ہما ہئورانی پئما کہ زمینا
سیراپَ کنت.

٧ آئیئے اَہدا پھرِیزکار شاداب باتنت،

تان ہما وہدا کہ ماہ نورَ دنت
آبادی بات.

٨ دریا تان دریا آئیئے بادشاہی برجاہ
بات و

چہ کئورا تان زمینئے گڈی
سیمسران.

۹ آئیئے درگاھا گیا بانئے نندووک سرا
جَہل بکنانت،

آئیئے دژمن ھاک بچئاتنت.

۱۰ تَرشیش و تئیا بگورانی سرڈگارئے
بادشاہ ھامایا سُنْگ و مالیات
بدئیانت،

شِیبا و سَبائے بادشاہ پہ آیا
ٹِیکی بیاراتنت.

۱۱ سَجَّھین بادشاہ، آئیئے دیما سرا
جَہل بکنانت،

سَجَّھین کئوم آئیئے ھزمتا
بکنانت.

۱۲ چیا کہ آھا جتمندان ھما و ھدا
رَکینیت کہ پریات کنت،

ستم دیستگینان و همایان که
مَدَتکارے نیستیش.

نزور و هاجتمندانی سرا رهم کنت (۱۳)

و

هاجتمندانی زندا رگینیت.

آیانی زندا چه زلم و شدتا نجات
دنت، (۱۴)

آیانی هوّنا گران کیمت زانت.

أمری باز بات، (۱۵)

سَبائے تَلاه آییئے پیشکش
باتنت.

مردم مُدام آییئے دواگوّ باتنت و

سَجّهین روّچا په آیا برکت
بلوّئاتنت.

۱۶

گندم سَجَّهَيْن مُلکا اَنچش باز بات
که

جُمپانی سرا چئول بجنت و

بَر و سَمری اَنچش باز بات که لُبنا
اِنت.

شهران مردم اَنچش آباد باتنت که
سَبزگ مان دُگاران.

۱۷

بادشاهئے نام نمیران بات،

تان رَوچ دَریشیت نام و
تئواری بمانات.

سَجَّهَيْن کئوم چه آیا برکت بگراتنت
و

آیا مبارک بگوشانت.

۱۸

هُداوندین هُدایا ستا بات،

اِسراييلُے هُدايا،

اجبيئن کارانی کنوک تھنا هما
اِنْتَ.

آييُے پرشئوكتيئن ناما تان اَبَد ستا
بات،

آييُے شان و شئوكت سَجَّهِيئن
زمينا بگرات.

اَنچش بات. آمين.

داوودِ يَسِيُے دُوا هَمِدا كُنت.

زَبورُے سئيمي كتاب

زَبور ۷۳—۸۹

آ كه چه تئو دور اَنْتَ گار و گَمسارَ بنت

اسايُے زَبور.

١ په راستی هُدا په اِسرائیلا مهربان
اِنت،

په همایان که دلش ساپ اِنت.

٢ بله کمه منتگات بٹگلان،

نزیک ات پاد بلگشت.

٣ چیا که په پُرکبران هسدي بوتان،

هما وهدا که من بدکار آبادی و
آسودگیا دیستنت.

٤ چیا که آیان تان مرکا درده پر
نیست و

وش و سیړلاپ اِنت.

٥ آ دگرانی پیما رنج و زهمتا نه اِنت

و

مردمی بلاهانی تها نکپنت.

۶ پمیشکا کبر آیانی گورئے هار انت و

هژم و گزب آیانی پوْشاک.

۷ چمّش چه پزّوریا در آتکگ انت و

دلئے هئیلانیش هدّے نیست.

۸ په مسکرا و بدواهی هبر کنت،

په کبر زلم و ستما وتی زبانا
کارنت.

۹ دپا آسمائے هلاپا پچ کنت و

زبانیش سجّهین زمینا گیپت.

۱۰ پمیشکا کئوم دیم په آیان رئوت و

په گلے همایانی دستئے آپان

واری.

گوشنت: ”هَدا چِه پیما زانت؟“ (۱۱)

بُرزین آرشئ هُدایا اے ڈُولین
زانتکاری هست؟“

هئو، بدکار چُش آنت، (۱۲)

مُدام آسودگ آنت و مال و
ملکتش دِیما رئوانِ انت.

په راستی من وتی دل مُیت و (۱۳)
ناهودگا پاک داشتگ و

دست مان بیگناهیَا
شُشتگ آنت.

هر رُوچ آزاران کیتگان و (۱۴)

هر سُهبا هَگلَ وِران.

اگن بگوشتیئن: ”اے ہبرانِ کنان،“ (۱۵)

من تئی چُگانی نسل
دروہتگات.

وہدے اے سَجھین چیزانی زانگئے (۱۶)
جُھڈن کرت،

پہ من گران ات،

تان ہما وهدا کہ ہُدائے پاکین (۱۷)
جاگھا شتان.

نون اے مردمانی اکبئن دیست.

پہ راستی آیان لکُشانکین جاہان (۱۸)
پَرینئے،

گار و گُمساریئے چاتا دئور
دئیئے.

١٩) اناگت گار و زئوال بنت،

چه تُرسا سَرَجما بَیرانَ بنت.

٢٠) وایئے ڈئولا آنت که وهده چمّ پچ
بنت گار بیت،

آ وهدا که تئو پاد کائے، او
هَداوند،

إشان وهمیئے پیما مانَ
نئیارئے.

٢١) آ وهدا که منی ارواه زهر و تهل ات
و

دل ریش،

٢٢) بیپهم و نزانتهکار اتان،

تئی درگاها هیوانیئے پیما،

چہ پَہم و پوہا ڈنّ.

انگت ہم مُدام گۆن تئو آن، (۲۳)

تئو منی راستین دستا گرئے.

گۆن وتی سر و سوْجان منا (۲۴)
رہشوئی کنئے و

رندا گۆن شان و شوکتے
زورئے.

آسمانا، آبیّد چہ تئو منا کئے (۲۵)
ہست؟!

زمینا ہم، آبیّد چہ تئو ہچ
چیزے نلوْٹان.

منی جسم و جان و دل بلکین (۲۶)
زئوال ببت،

بلہ ہُدا منی دلئے کلاتِ انت،

تان ابد منی گیشٹگین بھروند۔

۲۷ پہ راستی آ کہ چہ تئو دور انت گار
و گمسار بنت و

ہمایان بیران کنئے کہ گون تئو
بیوپا انت۔

۲۸ بلہ پہ من وشّی ہمیش انت کہ
ہدائے نزیکا بیان،

ہداوندن وتی پناہگاہ کرتگ،

تان تئی سجھین کاران جار
بجنان، او ہداوند!

او ہدا! چیا مارا یلہ داتگت؟

اساپئے شیری گوشتانک۔

۱ او ہدا! چیا مارا تان ابد یلہ

داتِگت؟

پہ چے تئی ہِژمئے آس پہ
تئی چَراگاہئے پسان روک
اِنت؟

۲ (۲) وتی کئومئے یاتا بکپ،

کہ تئو چہ دیرین زمانگان پہ
بہا زرتگ اتنت،

کہ تئو مؤکتگ اِنت تان تئی
کئوم و میراس ببت.

سہیونئے کوہئے ہئالا بکپ کہ
اؤدا جہمند بوتگئے.

۳ (۳) وتی گامان دیم پہ وتی ہمے
مُدامیگین وئیرانگان بترین،

چیا کہ دژمنا هر چیز بیّران
کرتگ کہ تئی پاکین جاگہا

بوتگ.

دڙمنان تئیی دیدار جاھئے تها گُرت

و

وتی بئیرک پہ نشانیا مک
کرتنت.

همایانی پئیماتنت که وتی تیران

جنگلئے درچکانی سرا بُرُز
برنت.

آیان، تئیی پاکین جاگھئے سجھین
آجتگین دار

گوَن وتی تیر و تیشگان
پرؤشت و هورت کرتنت.

تئیی پاکین جاگه اِش آس گشت و
هاک و پُر کرت،

تئی نامئے مند جاہش پلِیت
کرت۔

۸ وتی دلا گوشتِش: ”آیان سَرجمیا
وتی پنجگئے چیرا کاریں،“

گڑا ہدائے سَجھین
دیدار جاہش اے سرڈگارا
سو تکت۔

۹ نون ہچ نشانیے نگدگا این،

ہچ نبیے پشت نکیتگ و

چہ ما گس ہم نزانِت کہ تان
کدین اے پیما بیت۔

۱۰ او ہدا! تان کدین دژمن تئی سرا
بکندیت؟

دژمن تان ابد تئی ناما بد و رد
بکنت؟

چیا وتی دستا پُشتا دارئے، (۱۱)

وتی راستین دستا؟

دستا پچ کن و پہ آیان گاری و
تباہیے بیار.

بلہ هدا چه دیرین زمانگان منی (۱۲)
بادشاہ انت،

کہ زمینئے سرا نجات بکشین
کار کنت.

اے تئو اتئے کہ دریاات گوں وتی (۱۳)
زور و واکا دو نیم کرت و

دریائے بلاہانی سرتِ آپانی
نیاما پرؤشتنت،

لیویاتائے سرتِ پرؤشتنت و (۱۴)

گیابانئے سہدارانی وراکت

کرت.

١٥ جو و سرچمگ، تئو رُمبِنت و
رئوان کرتنت،

مُداميگين کئور، تئو هُشک
کرتنت.

١٦ رُوج تئيگ انت و شپ هم تئي

ماه و رُوج تئو برجاه
داشتگ انت.

١٧ اے تئو اتے که زمينے هند و
سيمسرت گيشينتنت،

گرماگ و زمستانے اڏ کَنوڪ
تئو اے.

١٨ او هُداوند! ياتا بکپ که دژمن چه
پئما مسکرا کنت و

نازانتیڻ مردم تئی ناما چه
پیما بد و رد گوشت.

۱۹ وتی کیوتا رسترانی وراک مکن و

ستم دیستگین کئومئے زندا
تان ابد مشمؤش.

۲۰ وتی بستگین اهدا بدار،

چیا که اے سرڈگارئے تھاریڻ
جاگه

چه زلم و زورئے کدوہ و کداما
پُر انت.

۲۱ مئیل که پادمالین مردم گوڻ
رسوایی پد بکنزنت،

ستم دیستگ و هاجتمند تئی
ناما ستا بکنانت.

۲۲) او هُدا! جاہ جن و وتی هکّے
دیمپانیا بکن،

یاتا بکپ که نازانت سجھین
روچا چہ پیما تئی سرا
کندنت.

۲۳) وتی دژمنانی کوگاران مشمؤش،

دژمنانی شورشاً که مُدام بُرزاد
إنت.

هُدا آدل إنت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئے“ تَرزئے
سرا. اسایئے زبور. سئوتے.

۱) او هُدا! تئی شُگرا گرین،

تئی شُگرا گرین که تئی نام
نزیک إنت و

مردم تئیی آجیین کارانی هبرا
کننت.

۲ تئو گووشئ: ”وتی گیشینتگین
وهدا

په انساپ دادرسی کنان.

۳ هما وهدا که زمین و آییئ سجهین
ندوگ لرزنت،

اے من آن که آییئ پادگان مَهَر
داران. اوشت...

۴ گۆن پُرکبران گۆشان: ’پهر
مبندیّت، و

گۆن بدکاران: ’وتی کانئان بُرز
مکنیّت.

۵ وتی کانئان انکدر بُرز مکنیّت و

په کبر و گروناکی هبر
مکنیت.“

چیا که سرپرازی نه چه روډراتکا (۶)
کئیت،

نه چه روڼندا و نه چه گیابانا.

اے هدا انت که دادرسی کنت، (۷)

یکیا ایږ جنت و یکیا سربرز
کنت.

چیا که هدائے دستا جامے، (۸)

چه پرجوشین شراب و تهلگا
پُر انت.

شرابا ریچیت و زمینئے سجھین
بدکار

آییا تان گڈی ترمپا ورنټ.

٩ بلہ من مُدام هُدائے کارانی هبرا
کنان،

آکوبئے هُدايا نازیّنان.

١٠ ”سجّھین بدکارانی کانٹانِ پرؤشان،

بلہ پھریّزکارانی کانٹ بُرز دارگ
بنت.“

هُدائے دیمّا کئے اوشتات کنت؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گون سیمی سازان.
آسایئے زبور. سئوتے.

١ یهودیّھا هُدا زانگ و پچّاه آرگ
بیت،

إسرائیّلا آیئے نام مزن انت.

٢ آیئے تمبو شلیما انت و

مندجاه، سَہیونا.

آسگوارین تیری همؤدا پرؤشتنت، ۳

زَہم و اِسپر ہم، کہ جنگی
سِلاہ اَنت. اوْشت...

تئو ذریشان ائے و ۴

شئوکت و شانت، چہ آ
کوْہستگان زیّاتر اِنت کہ
شکارا پُر اَنت.

دلیر آوار جَنگ بوتنت، ۵

وتی گڈی و ابا اَنت،

چہ جنگاوران یگے ہم نمنت

کہ دستے بَسْرینیت.

او آکوبئے هُدا! چہ تئی نهران، ۶

آیانی آرابه و اسپان سر په
مَرکئے و ابا دات.

تئو باگمال ائے، (۷)

وهده هژم گرئے، کئے تئیی
دیما اوشتات کنت؟

تئو چه آسمانا دادرسی کنئے و (۸-۹)

q2-9 وهده تئو، او هدا، په
دادرسیا جاه جنئے q2-9 که زمینئے
سجھین ستم دیستگینان نجات
بدئیے، q2-9 زمین چه ترسا چپ و
بیئتوار بیت. اوشت...

په انسانا تئیی هژم هم تئیی (۱۰)

ستائے سئوب بیت و

پشت کپتگین هژما تئو وتی
لانکا بندئے.

۱۱

گوڻ وتی هُداونديڻ هُدايا ڪئول
بکنيٽ و وتی زبائے سرا بوشتيٽ،

آ سڃهين ڪه ڪِر و گورانِ انت

په همایيا ٿيڪي بيارنت ڪه
باگمالِ انت.

۱۲

آ هاڪماني گورانِ پرؤشيت،

زمينئے بادشاه چه آييا ٿرسنت.

سڳي و سورياني روچا هُداے شوهازا آن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. په جدوتونا. آسايے
زبور.

۱

من هُدايا تئوارِ ڪنان و په ڪمڪا
همایيا گوانڪِ جنان،

مني پريات گوڻ هُدايا انت و آ

منی آوازا گۆش داریت.

سگی و سۆریانی رۆچا هُداوندئە
شۆهازا آن،

سجّهین شپا منی دست دُراج
آنت و دَم نَبَران،

منی آرواه آرام گِرگ نلوئیت.

هَدايا يات کنان و نالان،

پِگَر کنان و دِلپِرۆش بان.
اوشت...

تئو منی چَمّان نَز بئِیگا نئیلئە،

پَریشان آن و هبر کَرَت نکنان.

گۆستگِین وهدانی هئِیالا کپان،

کۆهَنین آهد و باریگانی.

۶ شیان، وتی سئوتئے هئیالا کیان،

دلا باز پگریگ بان و ارواهن
جُست کنت:

۷ ”هَداوند تان اَبَد یلَه کنت و

پدا هچبر مهربان نبیت؟

۸ آییئے مَهر په مدامی هلاس بوتگ

و

کئولی په سَجَّهین نسلان
زئوال؟

۹ هَدايا مهربان بئِیگ شَمُشتگ و

وتی رهمتی هژمئے تها بند
کرتگ؟“ اوشت...

۱۰ مَن گوَشان: ”اے شَکّ و سئوال منا

نون هما اهد و باریگانی هئالا
کیان

که بُرزین آرشئ هُدایا وتی
راستین دست شهارتگ.

او هُداوند! تئیی کاران یات کنان،

تئیی آجَبین کاران که تئو
پیشی زمانگان کرتگ انت.

تئیی کرتگین سَجّهین کارانی

بارئوا پگر کنان و

تئیی کردانی هئالا بان.

او هُدا! تئیی راه پاک انت.

کجام هُدا مئ هُدائے پیما
مزن بوٲ کنت؟

١٤ تئو هما هُدا ائے که آجَبِین کار کنت.

تئو وتی زۆر و واک سَجّهین
کئومانی نیاما پِیش داشتگ،

١٥ گۆن وتی باسک و کدرتا وتی کئوم
رَکِینتگ،

آکوب و ایسپئے چک. اوشت...

١٦ آپان ترا دیست، او هُدا!

آپان ترا دیست و لَرزِنت،
جُهَلانکی ذَرهگا لگنت.

١٧ جمبران آپ گورت و

آسمانان گرندت،

تئی گروکئے تیر هر نیمگا
رِتکنت.

١٨ تئیی گُرنْدئے تئوار دَنز و گواتانی
تھا اَت،

تئیی نورا جھان روّشنا کرت،
زمین لرزت و جُمبِت.

١٩ تئیی راہ چہ مزنیّن دریایا گوّست
و

تئیی کِشک چہ مزنیّن آپان،
بلہ تئیی پادانی پد گِندگ
نبوتنت.

٢٠ تئو وتی کئوم موسّا و هارونئے
دَستا رهشؤنی کرت،

رمگیئے پیما.

اِشیا په دیمی نَسْلان سر کنیت

۱) او منی کئوم! منی سو جان گو ش
دار و

دلگو شا گو ن منی هبران کن.

۲) وتی دپا په بتل یچ کنان و

کو هنی چاچ و چیستانان مانا
کنان،

۳) هما که ما اشکتگ و زانتگ انت،

هما که مئے پیرینان مارا
گوشتگ انت.

۴) اشان چه آیانی چک و نماسگان
چیر ندئین،

گۆن آیۆکین نسلَا هُداوندئے
پُرشئوکتین کارانی کِسْها
کارین،

هُداوندئے زۆر و توانئے کِسْها کارین
و

آییئے کرتگین آجَبین
مۆجزهانی کِسْها.

آییا گواهیے په آکوبا اِشت، ⑤

شَریتی په اِسرائیلا اُورت و

مئے پت و پیریئی پرمان دانتت

که اِشان وتی چُکّ و ئماسگان
سرپد بکنیت،

تان دیمی نسلِش بزانتت و ⑥

هما چُکّ هم که اَنگت پِیدا

نبوتگ آنت،

وتی وهدا، گۆن وتی چُکّ و
نماسگانِ اِشانی کسّھا
بکننت،

٧ تانکه آهم هُدائے سرا تئوکل
بکننت و

هُدائے کاران مَشْمُوسنت و
آییئے هُکمان بمَننت.

٨ وتی پت و پیرینانی پئِما مبت،

سَرکش و مانمئیاتک

که دلش گۆن هُدایا نبست و

آرواهش گۆن هُدایا وپادار
نه آت.

۹) اِپراييمی، هرچُنت که گُون کمانان
سِلْهَبند اتنت،

بله جنگئے روچا تَتکنت.

۱۰) آيان هُداے اهد نداشت و

وتی دلا شئورِش کرت که
”آييئے شَرِيتئے سرا زند
نگوازينين.“

۱۱) آييئے کرتگيَن کارِش شَمُشتنت،

هما اَجَبِين کار که آيانا پيشی
داشتگ اتنت،

۱۲) هما کار که آيانی پت و پيرينانی
ديما کرتگ اتنتی،

مِسْرئے مُلکا، زوّهائے گيا بانا.

آيانی ديمئے دريایی نيٺم کرت و
آیی گوازينتنت،

آپی، دويٺ ديمان چو ديوالا
مک کرت.

روچا، گوٺن جمبرا رهشوني ای
دانتت و

شپا گوٺن آسئے رُژنا.

گيا بانا، تلاری تل کرتنت و

آيانا، جُهلين زريئے کساسا آپی
دات.

چه تلاران چمگی بوٺکنت و

آپی چو کئورا رُمبيٺنت.

بله آيان انگت گيشتر گناه کرت و

گیا بانا بُر زینِ آر شئے هُڊائے
هلاپا شورِ شش کرت.

هُڊا اِش په زانت هما وراکانی سرا (۱۸)
چکا سِت

که آیانی دلا لوټت.

هُڊائے هلاپا هبرِش کرت و (۱۹)
گوشتِش:

”هڏا اے گيا بانا پرزؤنگے پچ
کرت کنت؟“

تلاری وَه جت و چه آييا آپ رٿوان (۲۰)
بوت و

کئور سرِ رچان بوتنت،

بله وتی مردمان نان هم دات کنت؟

يا په وتی کئوما گوشت هم

تئيار كرتَ كنتَ؟“

۲۱ ھُدايا كه اِشكت، زَھر گيت،

آسے په آکوبا روکی کرت،

هژمی په اِسرائيلا چست بوت.

۲۲ چيا كه هُداے سرا ايمانِش

نِیستَات و

باورِش نبوت كه هُداِش
رَگِیْنیت.

۲۳ آسمانی په پَچ بئِیگا پرمان دات و

آرِشْے دروازگی پَچ کرتنت.

۲۴ مَنی په آيان چو هئورا گورت كه

بَورنت،

آسمانی گندمی بَکشاتنت.

مردمان پريښتگي وراک وارت، ۲۵

په آيان بيکساس وراکي رټوان
دات.

چه آسمانا روډراتکي گواتي سر ۲۶
دات و

گوڼ وتي زوړا جنوبي گواتي
چست کرت.

دنزاني پئما په آيان گوشتي ۲۷
گوارينت،

دريائے ريکاني کساسا، بالي
مرگ،

آياني اردگاها ايري اورتن، ۲۸
آياني گداناني کر و گوران.

۲۹ وارت و سیرش کرت،

پہ ہر چیزا کہ آیان ہرس ات،
دانتنتی.

۳۰ بلہ چہ آیانی ہرسے پورہ بئیگا
پیسر،

کہ وراکش انگت دیا ات،

۳۱ ہدائے ہژم آیانی سرا پاد آتک،

آیانی زورمندترین مردمی
گشتنت و

اسراییلے ورنای جگیتنت.

۳۲ اے سجھین کارش دیستنت و
انگت ہم گناہش کرت و

آییئے اجبین کارانی سرا
باورش نکرت.

گڙا آيانى روچى په ناهودگى ۳۳
هلاس کرتنت و

سال په تُرس.

هُدایا که آيانى کُشگ بُندات کرت، ۳۴
نون آییئ شوهازا در کپتنت.

دیم په هُدایا پر تَرَتنت و په
سِتک و دل هُدائے شوهازا
بوتنت.

هئِیلا کپتنت که هُدا آيانى تَلار ۳۵
اِنت،

هما بُرزین اَرشئ هُدا، آيانى
پُشت و پناه.

بله گوَن وتى دپا، گوَن آييا ۳۶
چرپ زباني اِش کرت و

گۆن زبانا دروگش بَست.

دِلش گۆن آيا وپادار نه آت و ۳۷

آييئ بستيگيئن آهـدش نداشت.

بله آ انگت مهربان آت و آياني ۳۸

گناهي بکشتنت و

سجـهيني نکشتنت.

رند په رندا وتي هژمي داشت و

وتي سجـهين گزبي درشان
نکرت.

زانتی که اے هاكييئن انسان آنت، ۳۹

رئوؤکيئن گواتے که پدا پـر
نتریت.

گيا بانا چينچک رندا چه هـدايا ۴۰

سرکشی اِش کرت،

اؤدا اِش گمیگ کرت.

رند په رندا هُدا اِش چگا ست، ۴۱

اِسراییلے پاکینش آزار دات.

آییئے دستئے زوړش یات نکرت ۴۲

که آ روچا چوَن چه دژمنانی
دستا رگینتنتی،

هما وهدا که مسرا وتی نشانی ای ۴۳
پدر کرتنت و

زو هانئے گیابانا اجبین کاری
کرت.

آیانی کئوری هوْنا بدل کرتنت ۴۴

که گسا چه وتی جوْان آپ

وارت نکرت.

۴۵ مکسکانی رُمبی آیانی نیاما راه
دانتت که مکسکش بورنت و

پُگلانی رُمب، که بربادش
بکننت.

۴۶ آیانی کِشاری مَدگانا دانتت و
بَر و سَمَر کُتگان وارنتت.

۴۷ آیانی انگوری گُون ترؤنگلا زئوال
کرتنت و

انجیرانی درچک، گُون هار و
توپانان.

۴۸ آیانی رمگی په ترؤنگل کُشتنت و
دَلوت، په گرند و گِرؤک.

۴۹ وتی سوچو کین گهر و گزی آیانى
سرا رئون دات،

کهر و گزب و آزاب،

گار و گمسار کنو کین
پریشتگانى ٹولیے آیانى
سرا.

۵۰ راهی په وتی هژما راست و تچک
کرت،

چه مرکا نرگینتنتی، و بایانى
دپای داتنت.

۵۱ مسرئے سجھین ائولى چگی جتنت،

مسرئے گدان نندانی مردانگیئے
ائولى بر و سمر.

۵۲ بله وتی مردمی رمگئے پیما سر

دات و برتنت،

پسانی دئولا گیابانان
رهشونی ای کرتنت.

آیی په ایمنی رهشونی کرتنت که
مترسنت

بله آیانی دژمن دریایا مان
پتاتنت.

گزا آیی وتی پاکین زمینا سر
کرتنت،

هما کوهستگین ملکا که گون
وتی راستین دستا
گپتگ آتی.

آیانی دیما کئومی چه اوډا در
کرتنت،

کئومانی زمینی آیانی میراس

کرتنت و

إسرائیلئے گبیلہ ای گدانانی تھا
جہمند کرتنت.

۵۶ () بلہ انگت آیان بُرزین اَرشئے هُدا
چگاست و

آییئے هلاپا سرکشی اِش کرت،
آییئے هکمش نمئت.

۵۷ () وتی پیریئانی پئما راستین راهش
یلہ دات و بیؤپا بوتنت،

چؤ سُست و ناباورین کمانا
منتنت.

۵۸ () بُرزین جاہان بُتھانہ اِش بست و
هُدا اِش زهرَ براينت،

بُتش جوڑينت و هُدا اِش

هسديگ کرت.

٥٩ هُدايا كه ديست، سگ هِژم گيت و

اِسراييلي سَرجميا يله کرت.

٦٠ وتي شيلوهئ مندجاهي يله
کرت،

هما تَمبو كه هُدا اوڊا مردمانی
نياما جهمنند ات.

٦١ وتي زور و واکئ پيتي اي بنديگ
کناينت،

وتي شان و شوکتئ نِشانی اي
دژماني دستا دات.

٦٢ وتي کئومي زهماني دپا دات،

وتي ميراسئ سرا سگ
هژمناک بوت.

ورناین بچک، آسا وارتننت و ۶۳

جنک، په سوری نازیئکان سر
نبوتنت.

دینی پیښوا زهمانی دپا کپتننت و ۶۴

جنوزامان گریټ نکرت.

نون هُډایا آنچش جاه جت که یگه ۶۵
چه وابا بُست کنت،

چو که جنگو له چه شرابئ
بیهو شیا جاه بجنت.

وتی دژمنی جت و پُشتا کنزیئت و ۶۶

آبدی رُسوایییا دئور داتنت.

بله ایسپئے تمبویی نادوست کرت ۶۷

اِپراييمئے گيلهي نَزرت،

يَهُودائے گيلهي گچين کرت، ٦٨

سَهيونئے کوّه، كه دُست اُتي.

وتی پاکیں جاگهی، بُرزگانی پئِیما ٦٩
اڈ کرت،

زمینئے پئِیما نمیران، جوڑی
کرت.

وتی هزمتکارین داوودی گچين ٧٠
کرت و

چه پسانی گواشا دری کرت،

چه ادا و رند، آیی چه میّشانی ٧١
شیانکیا در کرت و

وتی کئوم، آکوبئے شیانکی
کرت،

وتی میراس، اِسرائیلئے.

داوودا گۆن سایین دله آسانی
شپانکی کرت و

گۆن هُرمَندیں دستے آسانی
رهشۆن بوت.

بندیگانی پریات ترا سر باتنت

اَساپئے زبور.

او هُدا! کئومان تئی میراس
گیتگ،

تئی پاکین پرستشگاهش
پلیت کرتگ و

اورشَلیم، وئیران.

تئی هزمتکارانی جوئش بالی

مُرگانی وراک کرتگ و

تئی وپادارانی جائے گوشت،
رَستَرانی.

۳ اشانی هُونش آئے پیما سَجھین
اورشلیما ریّتکگ،

گَس نمَنت کہ مُردگان کُبر
بکنت.

۴ همساہگانی دیما رُسوا بوتگین و

گَش و کِرّے مردمانی گلاگی.

۵ او هُداوند! تان کدین زهرَ بئے؟ تان
آبد؟

تان کدین تئی هسدّ آسے
پیما روک بیت؟

۶ وتی گزبا هما کئومانی سرا بگوار

کہ ترا پجّاه نئیارنت و

ہما مُلکانی سرا کہ تئی ناما
نِگِرنَت،

کہ آکوبِش وارتگ و ایّر برتگ و (۷)

آییئے مُلکِش وئیران کرتگ.

گوستگیّن نسلانی گناہان مئے سرا (۸)
مَلَدّ،

تئی رھمت زوٹ مئے سرا
بیایاتنت

کہ سکّ وار و بزّگ ایّن.

او مئے رَگِیْنوْکِیْن هُدا! مارا مَدَت (۹)
کن،

وتی نامئے شان و شوکتئے
سئوبا،

په وتی نامئِگی مارا برَکِین و

مئے گناہان بیکش.

چیا درکئوم بگوشنت: (۱۰)

”إشانی هُدا کجا إنت؟“

مئے چمّانی دِیما کئوم بگندانتت که

تئو وتی هزمتکارانی رتکِین
هؤنانی بیِرا گرِے.

بندیگانی آه و پریات په تئو سر
باتنت، (۱۱)

گؤن وتی باسکئے زؤرا

همایان برَکِین که کُشگ بیِگا
أنت.

او هُداوند! چه می همساهاگان هما (۱۲)

سُبُکّیانی بئرا

هپت سری گیشتر بگر که تئی
شانا کرتگ اَنتِش.

گڑا ما، تئی کئوم (۱۳)

که تئی چراگاهئے پس این،

تان ابد تئی شگرا گرین،

نسلانی نسل ترا ستا کنین.

هَدا! وِشان بئے

په سازگر و وش آوازانی سالارا، ”سوسنانی“ ترزئے
سرا. گواهیے. آسائے زبور.

او اسرائیلئے شپانک! گوّش دار، (۱)

تئو که شپانکیئے پیما ایسپئے
رمگئے رهشؤن ائے.

او هُدا! تئو که گرّویانی نیاما
بادشاهی تهتا نِشتگئے،

وتی نورا تالان کن.

۲ ایراییم، بنیامین و مَنْسیئے دیما،

وتی واک و تاگتا بُرز کن و

په مئے رَکّینگا بیا.

۳ او هُدا! گوّن ما وِشان بئے

وتی دیما گوّن ما رُژنا کن

که ما برَکّین.

۴ او هُداوند! لشکرانی هُدا! تان کدین

هژمئے آسا وتی کئومئے
ذوایانی سرا گواران بئے؟

٥ تئو آيانا آرسئے نڱن و

آرسانی سرریچین جام
وارینت.

٦ تئو مارا همساهاڱانی دیما بنام
کرتگ و

دژمن مارا گلاگ بندنت.

٧ او لشکرانی هدا! گوئن ما و شان بئے

وتی دیما گوئن ما رژنا کن
که ما بزگین.

٨ تئو انگورئے درچکے چه مسرا
گوٲک،

تئو کئوم ڈنا در کرتنت و اے
درچک کشت.

٩ تئو زمين په آيا پراه كرت،

گړا ريشگي جت و زميني پُر
كرت.

١٠ آيئ ساهاگا كوّه پوشتنت و

آيئ شاهزان رُستگين گز.

١١ شاهزي تان ميان زرا و

ثالي تان پراتئ كئورا سر
بوتنت.

١٢ گړا تئو چيا آيئ پل پروشت و
دئور دات

كه همك رهگوز آيئ بران
بچنت؟

١٣ جنگلي هوگ آيا اير برنت و

دشتے جانوری ورنٔ و سیّر
کنٔ.

۱۴) او لشکرانی هدا! مئے گورا پر تر،

چه آسمانا دلگوش کن و بچار،

اے انگورے دلگوشا بدار،

۱۵) همے انگورے که تئی راستین
دستا کشت،

همے چکے که تئو په وت
رؤدینٔ و زورمند کرت.

۱۶) دژمنان انگور گڈٔ و آسا دئور
دات،

اے گؤن تئی هکلیا گار و
گمسار باتنت.

۱۷) تئی دست هما مردے سرا بات که

تئی راستین نیمگا انت،

هما انسانئے چکئے سرا کہ تئو
پہ وت روڈینت و زورمند
کرت.

گڑا ما وتی دیما چه تئو نترینین، (۱۸)

مارا زند بیکش کہ تئی ناما
بگریں.

او هداوند، لشکرانی هدا! گون ما (۱۹)
وشان بئے،

وتی دیما گون ما رژنا کن
کہ ما برگین.

دريگتا منی کئوما منی هبر گوش بداشتین

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”گیتیتئے“ ترزئے
سرا. آسایئے زبور.

۱) ھُدايا په شادھى بنا زینیت که مئے
زور و واک انت،

په آکوبئے ھُدايا شادمانیئے
کوگارا بُرز کنیت.

۲) ساز و تمبورگا بُنگیج کنیت،
وشتئوارین چنگ و سُرودان.

۳) ماھئے نوکا، گورانڈئے کانٹئے تئوارا
بُرز کنیت،

ماھئے چاردھا، مئے پاکین
اییدا.

۴) اے په اسرائیلا ھُکمے،

رہبندے چه آکوبئے ھُدائے
نیمگا.

۵ وهدے مسرئے ھلایا در آتک

کانونے پہ ایسپا اِشتی.

من اِشکت، ناآشنايِن زبانيَا
گوشت:

۶ ”بارُن چہ آییئے کوپگا دور کرت و

دست چہ گرانیِن سَپتا آزات
کرتنت.“

۷ تئو سگّیانی ساھتان پریات کرت و
من ترا رَکّیئت،

من گُردان اَندیَم اتان و ترا
پَسَّو دات،

مَریبائے آپانی کَرّا ترا چگا سٹن.
اوْشت...

۸ او منی کئوم! بِشکن کہ ترا ڈاہ

دئیان،

او اسرائیل! ذریگتا تئو منی
هبر گوش بداشتین.

شمئ نیاما درامدین هُداے مبات و ۹

بیگانگین هُدایئے دیم سرا
جَهل مکنیت.

من هُداوند آن، تئی هُدا ۱۰

که ترا چه مسرا در کرت و
آورت.

وتی دپا سرجما پچ کن،

که من پُرئی کنان.

”بله کئوما منی هبر گوش نداشت ۱۱

و

إِسْرَائِيلَ مَنِي پَرْمَانَبَرْدَارِ نَبُوت.

۱۲ گُرَا مَن آيِلَه دَاتَنْت كِه وَتِي سِنِگِيْن
دَلَانِي رَنْدِگِيرِيَا بَكَنْت،

وَ تِي جَنْدُئِي رَاه وَ هِيَالَانِي.

۱۳ ذَرِيْگَتَا مَنِي كُؤْمَا مَنِي هَبَرِ گُؤْش
بِدَاشْتِيْن وَ

إِسْرَائِيلَ، مَنِي رَاهَا بَشْتِيْن.

۱۴ آ وَهْدَا مَن دِمَانَا آيَانِي دَرْمَن پَرُؤْش
دَاتْگَاتَنْت وَ

مَنِي دَسْت آيَانِي دَرْمَنَانِي هَلَاپَا
چَسْت بُوْتْگَاَت.

۱۵ هَمَا كِه چِه هُداوَنْدَا نِپَرْت كَنْت،
دَوْتَل وَ سَرَجَهْل بُوْتْگَاتَنْت،

تَان أَبَد أَنْچَش بُوْتْگَاَت.

١٦ بله ترا گهترين گندمئى وراگن
داتگآت و

ترا چه تلارا در کرتگين بينگا
سيژن کرتگآت.

نزورانى هگا بگريت

اسايئى زبور.

١ هُدا، وتى هُدايى بارگاها برجم
انت،

”هُدايانى“ ديوانا دادرسى
كنت.

٢ تان كدين په ناانسايى شئور
بريت؟

تان كدين بدكارانى بدلا بيت؟
اوشت...

نِزَّور و چَوْرئَوانی دادرسیا بکنیت (۳)

و

گریب و سِتم دیستگینانی هگا
بگریّت.

نیزگار و هاجتمندان برکینیت و (۴)

چه بدکارانی دستا آزات کنیت.

اے ”هَدا“ هچّ نزاننت و سرپدِ
نبت، (۵)

تهاریا سرگردان آنت و

زمینئے سجّهین بُنیاد لرزگا
آنت.

گوشتن: ”شما ’هَدا‘ ایت و (۶)

شما سجّهین، بُرزین ارشئے
هَدائے چکّ ایت،

٧ ٻله مردمانى پئىما مريٽ و

شهزادگاني پئىما سرشكون
بيٽ.

٨ او هُدا! جاه جن و زمينئى دادرسيا
بكن،

كه سَجَّهين كئوم تئى مىراس
انت.

او هُداوند! بيتئوار مبئى

اساپئى زبور. سئوتى.

١ او هُدا! بيتئوار مبئى،

هامؤش مبئى و هُشكا مَيند، او
هُدا!

٢ بچار كه تئى دژمن چه پئىما

گُرنت و

چه تئو نِپرت كنوكانی سر
چون بُرز اِنت.

تئی کئومئ هلاپا په چالاکی
پندل سازنت و

تئی گران گدرینانی هلاپا
شور و سلاه کنت.

گوشنت: ”بیایت گار و گمساړش
کنین که کئومے مماننت و

إسرائیلئ نام په یاتیآ هم
پشت مکپیت.“

په همدلی شورش کرتگ و

تئی هلاپا آهدے بستگش.

إدومی و إسماییلی،

موآبی و هاگاری،

گیبالی، آمونی و امالیکی، ۷

پیلیستی و سورئے نندوؤک،

آشوری هم گۆن آیان همراه أنت و ۸

په لوتئے چُگان باسکے
بوتگ أنت. اوشت...

گۆن آیان هما پیما بکن که تئو ۹
گۆن میدیانا کرت،

گۆن سیسِرا و یابینا، کیشونئے
کئورئے کرا،

که اندؤرا تباہ بوتنت و ۱۰

زمینئے گد و سَمات بوتنت.

۱۱) اِشانی سرداران اُریب و زَہیبئے
پئما کن،

شہزادگانِش زبہ و زلمونائے
ڈئولا،

۱۲) کہ گوشتگ آتش: ”بیایت ہدائے
چراگاہان پہ زورِ گرین۔“

۱۳) او منی ہدا! اِشان دَنزیئے پئما بال
دئے،

چو کہ پلارے، گواتئے دیما۔

۱۴) آنچش کہ آس جنگلا سوچیت و

کوہان مانِ داریت،

۱۵) گوَن وتی توپانان رنداِش کپ و

گوَن سیہ گواتان بثرسیّنش،

دیمایش چه شرما سیاه کن (۱۶)

تانکه تئی نامئے شوہازا
ببنت، او ہداوند!

شرمسار بات و ابدی تُرسیا (۱۷)
کیاتنت،

رُسوا بات و بمراتنت.

بِل بزاننت کہ تئی نام ہداوند انت (۱۸)
و

تہنا تئو، او بُرزیں ارشئے ہدا،

سجّھین زمینئے سرا ہاکمی کنئے.

پہ ہداوندئے پرستشگاھا ہدوناک آن

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورہئے چکانی زبور.
”گیتیتئے“ ترزئے سرا.

۱) او لشکرانی هُدا!

تئی بارگاه چۆن دۆستناک
انت.

۲) منی ارواه په هُداوندئ
پرستشگاهئ پيشجاهان شيدا و
هَدُوك انت،

منی دل و جان په زندگین
هُدایا په شادهی کوگار
کنت.

۳) چنگلا هم په وت لوگے در گیتک و

پیستانا په وت گدوھے

که وتی چورگ و چیپکان اوډا
برودینیت،

تئی گربانجاهئ نژیکا، او لشکرانی
هُداوند،

منی بادشاه و منی هُدا!

بَہتاور اَنت ہما کہ تئی بارگاھا
جہمند اَنت،

آ مُدام ترا نازیمنت. اوشت...

چوَن بَہتاور اَنت ہما کہ واک و
زورِش چہ تئی نیمگا اَنت و
دلِش تئی راہان اَنت.

آ، وهدے چہ اَرسانی دَرگا گوزنت،

دَرگا چہ چمگا پُر کنت و

تا کچنڈے مؤسمے هئور ہم
آییا رھمت پوِشینیت.

چہ مَہرا مَہرتر بیان بنت

تان ہما وهدا کہ سَہیونا هُدائے

بارگاہا رسنت.

۸ او ھداوند، لشکرانی ھدا! منی
دوایا گوّش دار،

بشکن، او آکوبئے ھدا! اوشت...

۹ مئے بادشاہا دلگوّش کن، او ھدا!

وتی روّگن پر مُشتگیّنا دلگوّش
کن.

۱۰ تئی بارگاہئے یک روّچے

گھتر انت چہ دگہ جاگھیئے
ھزاران روّچا،

چہ بدکارانی تمبوانی تھا آرامین
زندیئے گوازیّنگا

منا وتی ھدائے درگاہئے دپا
اوشتگ دوستر بیت،

۱۱) کہ ہداوندین رُؤچ و اِسپرے،

ہداوند رَہمت بَکشیت و اِزّت
دنت.

ہما کہ زندا پہ بیَمئیاری گوازیْنیت،

ہداوند شرّین چیزان چہ آیا
دورَ نداریت.

۱۲) او لشکرانی ہداوندا!

بہتاوَر اِنْت ہما کہ تئی سرا
تئوکلَ کنت.

زندَ نَبَکشئے؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورہئے چُکانی زبور.

۱) او ہداوندا! تئو وتی سرڈگارا
رَہمت گورَت و

آکوبئے گوستگین وشبہتی پدا
پر ترینت.

۲ تئو وتی کئومئے میارباری
بکشتنت و

آیانی سجھین گناہ پوشتنت.
اؤشت...

۳ تئو وتی سجھین گزب پُشتا دئور
دات و

وتی هژمئے آس تۆست.

۴ او مئے رگینۆکین هدا!

گۆن ما وشان بئے و
وتی گزبا چه ما دور کن.

۵ تان ابد گۆن ما زهر بئے؟

وتی هژما نسلانی نسل
ذرا جکش کنئے؟

مارا پدا زند نبکشئے (۶)

کہ تئی کئوم تئی بارگاھا
شادھی بکنت؟

او ہداوند! وتی مہرا مارا پیش
بدار و (۷)

مارا ہما رگینگا بکش کہ چہ
تئی نیمگا انت.

ہر چیز کہ ہداوندین ہدا گوشیت،
من گوش داران، (۸)

چیا کہ پہ وتی کئوما ایمنیئے
کئولا دنت، پہ وتی
وپاداران،

چؤ مبیت کہ آ اہمکیئے راھا پر

بترنت.

٩ بیَشک، آ مردمانی رَکینگ نَزیک
اِنْت که چه هُدايا تُرَسنت،

تان مئے سرڈگار چه آییئے شان
و شئوکتا سرریچ بیت.

١٠ مِهر و وِپاداری یکدگرا دُچار کِنت،
اَدل و ایمنی یکدومیا چُگنت.

١١ وِپاداری چه زمینا رُدیت و
اَدل چه آسمانا جِهلاد چاریت.

١٢ بیَشک، هُداوند نیکیئن چیز بَکشیت

و

مئے زمین آییئے بر و سَمرا
کاریت.

۱۳) اَدل، آییئے دیما رٲوانَ بیت و

پہ آییئے گامان راہے تئیار کنت.

وتی مؤلدئے چکا برگین

داوودئے ذوا.

۱) او هُداوند! وتی دلگوشا گون من

کن و منا پَسُو دئے،

کہ گریب و مهتاجے آن.

۲) منی زِندئے نگهپانیا بکن کہ تئی

دوستدار آن،

وتی هزمتکارا برگین کہ تئی

سرا تئوکل کنت.

۳) او هُداوند! منی سرا رهم کن،

کہ سَجَّہِیْن رُوچا ترا تئوار
کنان.

۴ (و) تی هزمتکارئے دلا شادمان کن، او
هْداوند،

کہ من چه تئو دوا لوٹان.

۵ (تئو، او هْداوند، نیّک و بکشنده ائے
و

پہ آیان چه مہرا سرریچ ائے کہ
گوّن تئو پریات کنت.

۶ (او هْداوند! منی دوايان گوّش دار،

منی پریات و زاریان دلگوّش
کن.

۷ (سگیانی رُوچا ترا تئوار کنان،

کہ تئو پَسَّو دئیے.

۸) او هُداوندا! هُدايانی نياما گَس
تئی مَتْ نَبیت و

تئی کار بیَمَتْ اَنَت.

۹) او هُداوندا! تئی جوژ کرتگین
سَجْهین کئومَ کاینت و

ترا سُجده کنت،

تئی ناما شان و شئوکت
دئینت،

۱۰) که تئو مزن ائے و اجبین کار کئے،
هُدا تهنا تئو ائے.

۱۱) وتی راها منا سوچ دئے، او هُداوند،

که تئی راستین راها برئوان،

منی دلا سَرَجما گۆن وت کن که چه

تئی ناما بئرسان.

گۆن تمانین دله تئی شگرا گران،
او هداوند، منی هدا!

تئی ناما تان ابد شان و
شوکت دئیان

که په من تئی مهر سکّ مزن انت،

تئو منا چه جهلانکیان رگینتگ،
چه مُردگانی جهانا.

او هدا! گروناکین مردم منی هلاپا
پاد آتکگ انت،

زؤراکانی رُمبے منی کُشگئے
جهدا انت و

ترا هچ مان نئیاریت.

بله تئو، او هداوند، رهم کنؤک و

مہربانین ہُداے ائے،

ہِژم گرگا دِیرِ کنئے و مہر و
وپایا سَرریچ ائے.

دِیما گوَن من تَرّین و منی سرا رهم
کن،

وتی ہزمتکارا زوَر و واک
بِکَش و

وتی مؤلدئے چُکا برکّین.

منا وتی رهمتانی نشانیے بدئے،

تان ہما کہ گوَن من نِپرت کنت
بگندنت و شرمندگ ببت،

چیا کہ تئو، او ہُداوند، منا مدت
کرتگ و تسلا داتگ.

اے همؤدا پیدا بوتگ

کوڑھئے چُکّانی زَبور. سئوتے.

۱ آہیا، پاکین کوّھئے سرا شہرے آڈ
کرت.

۲ ھداوندا سَھیونئے دروازگ دؤستر
آنت

چہ آدگہ ھما سَجّھین جاگھان
کہ آکوب جھمند بوتگ.

۳ او ھدائے شہر!

تئی بارئوا پُرشانین ھبر کنگ
بیت. اوشت...

۴ مِسِر و بابلا گؤن ھمایان ھؤر
ھساب کاران کہ منا زانت،

پیلیستیہ و سورا ھم، گؤن

کوشا هئوار.

إشانی بارئوا گوَشگ بیت: ”اے
همؤدا پیدا بوتگ“.

سَھیونئے بارئوا گوَشگ بیت: ۵

”اے مردم و آ مردم همؤدا پیدا
بوتگانَت،

بُرزین آرشئے هُدا وت اورشلیما
پادارَ کنت.“

وهدے هُداوند کئومانِی نامان ۶
نِبشتَه کنت، نِیسیت:

”اے همؤدا پیدا بوتگ.“
اوشت...

آ که سئوتَ جنت و آ که ناچَ کنت ۷
گوشت:

”منی سَجَّهَيْن چمگ چه تئو
بُجنت.“

رۆچ و شپ گۆن تئو زاری و پریات کنان

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کۆرهئے چُکانی زبور.
”مَهَلَّت لِيَهَنوتئے“ تَرزئے سرا. هِيَمَان اِزراهيئے شئیری
گۆشتانک. سئوتے.

① او هُداوند! او منی رَكِيْنوَكِيْن هُدا!

شپ و رۆچ تئیی بارگاها دوا و
پریات کنان.

② منی دوا تئیی درگاها برسات،

وتی دلگۆشا گۆن منی پریاتا
کن.

③ من جنجالان کیتگان و

منی زَند پِه مَرکا سر بوتگ.

۴ هما مردمانی پئِما هساب آرگ بان
که جُهلِین گَنڊا کِیتگ اَنت،

انچِین مردمیئے پئِما که نزور
و ناتوان اَنت.

۵ مُردگانی نیاما یله دئیگ بوتگان،

چو مُردگیا که کبرا وِپتگ،

که تئو آیانی یاتا نهائے و

چه تئیی دِستا جتا بوتگ اَنت.

۶ تئو منا جُهلترِین گَنڊا دئور داتگ،

تھارِین جُهلانکِیا.

۷ تئیی هِژم منی چکا کِیتگ،

چئولان منا مان پتاتگ.
اؤشت...

تئو منی همدلین سنگت چه من
دور بُرتگ و

چه من بیزار کرتگ آنت.
بندیگ آن و در آتک نکنان.

منی چم چه اندوھا تھار بوتگ آنت.

او هداوند! هر رۆچ ترا تئوار
کنان و

دستان په تئو شھاران.

وتی اجبین کاران مُردگان پیش
دارئے؟

مُردگانی ارواه پاد کاینت و ترا
ستا کنت؟ اؤشت...

۱۱) مُردگ، کبرا تئی مِهْرئے جارا
جننت؟

مُردگانی جھانا تئی وپاداریئے
کِسْهانَ کارنت؟

۱۲) تھاریا، تئی اجبِین کار زانگ بنت و

تئی اَدل، شموْشکاریئے مُلکا؟

۱۳) بلہ من گوْن تئو مَدَتئے پریاتا کنان،
او هُداوند!

هَمْک سباها منی ذوا تئی
بارگاها رسنت.

۱۴) او هُداوند! چیا منا یلہ کنئے و

وتی دِیما چہ من چِیر دئیئے؟

۱۵) چہ ورناییا سَگیانی آماچ و مرکیگ

بوتگان،

تئی تِرسا منا بَزگ کرتگ و
بیوس آن.

تئی هژما منا پتاتگ و (۱۶)

تئی بیما منا پرؤشتگ.

سجھین روچا آئے پیما منا چپ و (۱۷)
چاگردا گیتگ و

چه هر نیمگا انگرش کرتگ.

تئو منی دؤست و سنگت چه من (۱۸)
دور کرتگ أنت،

تهنا تهاری انت که منی همراه
انت.

ادل و انساپ تئی بادشاهیئے بُنیاد انت

ایتان اِزراہیئے شئیری گوشتانک.

۱) ھداوندئے مہرا تان اَبَد نازیٲنان

چہ وتی زبانا، تئی وپاداریئے
کِسّھا سَجّھین نسلان سر
کنان.

۲) من گوشت کہ ”تئی مہر ابدمان
انت و

تئو وتی وپاداری، آسمانا کاہم
کرتگ.

۳) تئو گوشت: ”من گؤن وتی گچین
کرتگینا اُھد و گرارے بستگ و

گؤن وتی ہزمتکار داوودا پہ
سئوگند کئول کرتگ:

تئی پدريچا تان ابد برجاء داران (۴)

و

تئی بادشاهی تھتا نسلانی
نسل. “اؤشت...

او هداوند! آسمان تئی اجيئن (۵)
کاران ستا کنت و

تئی وپاداریا هم، پاکيئانی
دیوانا.

آسمانان، کئے گوئن هداوندئے مٽ (۶)
بوٽ کنت؟

چُشيئن آسمانی هستیے هست
که هداوندئے پئما بیت؟

هدائے تُرس آسمانی هستیانی (۷)
نیاما سکّ مزن انت،

آ چہ وتی چپ و چاگردے
سجھینان باگمالتر انت.

۸ او ہداوند، لشکرانی ہدا! کئے تئی
مٹ و درور انت؟

تئو زوراک اے، او ہداوند، و
تئی وپاداریا ترا چپ و
چاگرد کرتگ.

۹ تئو مستین دریایانی سرا حکمرانی
کنئے و

وہدے چئولش چست بنت، تئو
ایرش کارئے.

۱۰ تئو رہاب، لاشیئے پیما درشت و

گوں وتی زورمندین باسکا
وتی دژمن شنگ و شانگ
کرتنت.

آسمان تئىگِ اِنْت و زمين هم، ۱۱

جهان و اِشيئے تھا هرچے که
هست، تئو اَدَّ کرتگ اَنت.

شمال و جنوب تئو اَدَّ کرتگ اَنت، ۱۲

تابور و هرْموئنئے کوہ تئیی ناما
نازیننت.

تئیی باسک زورمند اِنْت، ۱۳

تئیی دست زوراور اِنْت،

تئیی راستین دست پُرواک و
سوڤین اِنْت.

اَدل و اِنساپ تئیی بادشاهیئے بُنياد ۱۴
اَنت،

مهر و وپاداری تئیی همراہیا،
دِیما گام جَنان اَنت.

۱۵) او هُداوند! بَہتاور ہما اَنت کہ
شادمانیئے آوازا پجّاہ کارنت و

تئی بارگاہئے نورا گامَ جننت.

۱۶) سَجّھین رُوچا تئی نامئے سرا
شادھی کنت و

چہ تئی ادلا سربُلند اَنت.

۱۷) چیا کہ تئو آیانی شان و شئوکت و
آیانی واک و توان ائے و

چہ وتی مہربانیا مئے کانٹا
سرپراز کئے.

۱۸) بيشک، مئے بادشاہ هُداوندئيگ
اَنت،

مئے اِسپر، اِسراييلئے پاکيئئے.

۱۹) یک وهدے تئو، شَبِیْنا گۆن وتی
ویاداران هبر کرت و گوشت:

”من جنگۆلے مَدَت کرتگ و

چه کئوما گچیئی ورنای
رؤدینتگ.

۲۰) من وتی هزمتکار، داوود شوهاز
کرتگ و

وتی پاکین، رۆگن پر مُشتگ.

۲۱) منی دست گۆن آییَا گۆن بیت و
منی باسکی زۆرمند کنت.

۲۲) دژمن چه آییَا باج نبارت و
بدکار آییئے سرا سرزۆر نبیت.

دژمنان آییئے دیما پرؤش دئیان و ۲۳

هرگس که چه آیا نپرت کنت،
پرؤشانی.

منی مهر و وپاداری آییئے همراه
بنت و ۲۴

منی ناما آییئے کانٹ بُرزاد
بیت.

آییئے دستا تان دریایا سر کنان، ۲۵

آییئے راستین دستا تان
کئوران.

آ منا گوانک جنت و گوْشیت: 'تئو
منی پت ائے، ۲۶

منی هُدا و منی نجاتئے تلار.

۲۷ من ہم آئیا وتی مسترین چُکَّ
کنان،

جہانئے مسترین بادشاہ.

۲۸ وتی مہرا تان ابد آئیئے ہمراہ کنان
و

گوں آئیا وتی اہد و گَرارا مُہرَ
داران.

۲۹ تان ابد آئیئے نسلا برجاہ داران،

آئیئے بادشاہیئے تہتا آسمانئے
روچانی ہسابا.

۳۰ ”اگن آئیئے چُک منی شَریتا یلہ
بکنت و

منی پرمانانی رَندگیریا مکننت،

اڱن منى رهبندان بپروښنت و ۳۱

منى هُکمان ممَنّت،

آيانى گناهان په لټ سزا دئيان، ۳۲

ناپرمانيان، په هئيزران،

بله آييئ دؤست دارگا بس نكنان و ۳۳

گؤن آيا وتى كرتگين كؤولا
نپروښان.

وتى آهد و پئيمانان نپروښان و ۳۴

آ هبر كه چه منى دپا در آتگ،
بدلى نكنان.

من يك برے مان وتى پاكيا ۳۵
سؤگندے وارتگ و

گۆن داوودا درۆگ نبندان،

۳۶ کہ آییئے نسل تان ابد برجاء مانیت

و

آییئے تھت منی درگاھا چۆ
رۆچا ابدی انت،

۳۷ چۆ ماھا تان ابد برجاء مانیت،

کہ جمبرانی تها تچک و
راستیئن شاھدے۔“ اوشت...

۳۸ بله انون تئو وتی دیم ترّیئتگ و آ
یله کرتگ،

وتی رۆگن پر مُشتگیئے سرا
هزم گپتگئے.

۳۹ تئو گۆن وتی هزمتکارا بستگین
آھد و پییمان پد ترّیئتگ و

آییئے تاج، زمینا دئور داتگ.

تئو آییئے سجھین دیوال (۴۰)
کروٹکگ آنت و

آییئے مھرین کلات پرؤشتگ.

هرگس کہ چہ راہا گوزیت، آیا پُل (۴۱)
و پانچ کنت و

آوتی همساہگانی گلاگی جوڑ
بوتگ.

تئو آییئے دژمنانی راستین دست (۴۲)
بُرزاد بُرتگ و

و سجھین بدواہ شادمان
کرتگ آنت.

تئو آییئے زہم کُنت کرتگ و (۴۳)

جنگا مَدَت نَداتگ.

تئو آییئے شان بُرتگ و ۴۴

تھت هاکان دئور داتگ.

تئو آییئے ورناییئے روچ کم ۴۵
کرتگانٹ و

شرمندگیئے کباہیا پۆشیئتگ.
اۆشت...

تان کدین، او هداوند! وتا تان ابد ۴۶
چیز دئیئے؟

تان کدین تئی هژم چۆ آسا
روگ مانیت؟

هئالا بکپ که منی امرئے روچ ۴۷
چۆن کم آنت،

تئو بنی آدم ناکارین چیزے
جوژ کرتگ.

کجام انسان اِنت که مرگ نځندیت، ۴۸

کئې چه کبرئې زوړا رگت کنت؟
اوښت...

او هداوند! تئې آ پيسريگين مهر ۴۹
کجا اِنت

که تئو گوڼ داوودا سوگند
وارت و کئول کرت.

او هداوند! هيالا بکپ که تئې ۵۰
هزمتکارا چوڼ شگان جننت،

سجھين کئوماني ريشکندان
وتي دلا داران.

او هداوند! تئې دژمنان مني سرا ۵۱
ریشکند کرتگ و

همک گاما تئې روگن پر

مُشتگِیْنِش کَلاگ بَستگ.

۵۲ ھُداوندا تان اَبَد ستا بات.

اَنچش بات. آمین.

زَبورئے چارمی کتاب

زَبور ۹۰—۱۰۶

مئے دستانی کاران برکت بدئے

ھُدائے ہزمتکار موسائے ذوا.

۱ او ھُداوندا! نَسلائی نَسَل

تئو مئے منندجاہ بوتگئے.

۲ چہ کوّھانی پِیدا بئِیگ و

زمین و جھانئے اڈ کنگا پیسر،

چہ ازل تان ابد، هُدا تئو ائے.

انسانا پدا هاکئے چیرا برئے و ۳

گوشئے: ”او انسانئے چُک! هاکا
پر ترّ.“

هزار سال په تئو چؤ گوستگین یک
رؤچیا انت، ۴

چؤ شپی یک پاسیا.

انسان وابه و چؤ هاریا آیا رُپان
کنئے. ۵

سُها چؤ کاها تازگ انت،

سباها رُدیت و سبزیت، ۶

بیگاها گیمریت و هُشک ترّیت.

چہ تئی ہڑما ہلاس بیّن، ۷

چہ تئی گزبا پریشان.

تئو مئے میار وتی دیما کرتگ آنت ۸

و

چیرین گناہ وتی بارگاھئے
رژناییا.

مئے سجھین زند تئی ہڑمئے چیرا ۹
گوزیت و

وتی سالان پہ نالگا ہلاس
کنین.

مئے امرئے رۆچ ہپتاد سال آنت ۱۰

یا ہشتاد سال، اگن سک زرنِگ
بیّن،

بلہ شرتَرین رۆچ ہم زہمت و

جَنجالا پُر اَنت،

سکّ زوٹّ گوَزنت و ما بال
کنین.

کئے تئی ہِژمئے ترُنِدا زانت؟ (۱۱)

تئی گُزب دلا تُرس نادیْنیت.

گُزا مارا اے زانتا بدئے کہ مئے
روچانی ہساب کمّ اِنت،

تان مئے دل اگلمند بییت.

دیم پہ ما پر ترّ، او ہُداوند! تان
کدین چُش بییت؟ (۱۲)

وتی ہزمتکارانی سرا رَہم کن.

بامگواہان، مارا گوَن وتی مِہرا
سیّر کن، (۱۳)

تانکه سَجَّهَيْنْ اَمرا سئوت
بجنيْن و شادهي بكنيْن.

همينچك رۆچا كه تئو مارا آزاب
داتگ،

همينچك رۆچا مارا شادمان
كن،

همينچك سالا كه سَگيان دُچار
بوتگيْن.

تئيى كار تئيى هزمتكارانى ديْما
پدَر باتنت و

تئيى مزنى په آيانى اوْبادگان.

مئے هداوندِيْن هُدائے مهربانى په
ما سر بات،

مئے دستانى كاران برکت بدئے،

هئو، مئے دستانی کاران برکت
بدئے.

هْدائے بانزُلانی چیرا پناہ بئے

۱) هما که بُرزین اَرشئے هْدائے
پناہگاها نِشتگ،

زؤراکئے ساہگا آرام گِپت.

۲) هُداوندئے بارئوا گَوْشان: ”هما منی
پناہ و کلات اِنْت،

منی هُدا، که هماییئے سرا
تئوکل کنان.“

۳) دلجم آن که هما ترا چه شکاریانی
داما رَگِینیت،

چه کُشوکیْن وَبایان.

آ ترا گۆن وتی پُٹ و بالان ۴
پۆشینیت و

آییئے بانزُلانی چیرا پناه بئے،
آییئے وپاداری اسپر و دیوالے.

چه شیئے بیما نثرسئے، ۵
نه چه آتیرا که رۆچا سَرپیت،

نه چه وَبایا که تھاریا گردیت، ۶

نه چه آ هئوپا که نیمرۆچا
بیّرانی کاریت.

هزاران گس تئیی کِرا کپیت، ۷

دهان هزار تئیی راستین نیمگا،

بله اے تباھی تئیی نژیکا آتک
نکنت.

٨ تھنا گۆن وتی چمانی شانک دئیگا

بدکارانی سزایان گندئے.

٩ اگن ھدایا وتی پناہ بکنئے،

بُرزین آرشئے ھدایا وتی
مندجاہ.

١٠ ھچ گزا تئی سرا سرزور نبیت و

ھچ بلاہ تئی گدانئے نزیکا
نئیئت.

١١ تئی بارئوا پریشتگان ھکم کنت

کہ تئی سجھین راہان، تئی
نگھپانیا بکننت.

١٢ آترا وتی دستانی دلا دارنت

تان تئیی پاد ڈوکیا ملگیت.

شیر و مارانی سرا گردئے، (۱۳)

رُستگین شیر و سیہ مارانی
سَرگان پادمال کنئے.

هْداوند گَوْشیت: ”آ کہ منا دؤست (۱۴)

داریت

آیا نجات دئیان و

هماییئے پُشت و پناه بان کہ منی ناما
زانت.

آ منا تئوار کنت و من پَسئوی (۱۵)

دئیان،

سگیان آییئے همراه بان،

آیا نجات دئیان و اِزّت بکشان.

آییا چه ذراجین اُمرے سیڑاپِ کنان (۱۶)

و

هُدایی نجاتا آییا پیشِ داران۔“

تئی وپاداریئے جارا جنان

پہ شَبَّتے رُوچا سئوتے۔ زبورے۔

هُدائے ستا کنگ و شِ انت و (۱)

تئی نامئے نازیڭگ، او بُرزین
آرشئے هُدا!

بامگواهان تئی مِهر و (۲)

شپان تئی وپاداریئے جارئے
جَنگ،

گوں دہتارین تمبورگ و (۳)

چنگئے زیٲلا وٲٲ اِنت.

چیا کہ تئو، او هُداوند، ۴

منا گؤن وتی دستئے کاران
شادمان کرتگ،

تئی تئوسیا شادمانیئے
سئوٲ جنان.

او هُداوند! تئی کار چؤن مزن اِنت ۵

و

یگر چنکدر جُهلانک.

اهمک نزانٲ و ۶

نادان سرید نبیت.

هرچُنت کہ بدکار چؤ کاها بُردنت و ۷

رَدکار بسبزنٲ،

بله تان ابد تباہ بنت.

٨ بله تئو، او هداوند،

تان ابد بُرزین آرشئے هدا ئے.

٩ تئیی دژمن، او هداوند،

آلم گار و گمسار بنت و

سجّهین بدکار، شنگ و شانگ.

١٠ بله تئو منی کانٹ، وهشیین گوکئے

کانٹئے پیما بُرز داشتگ و

منا سپاین روگن پر مُشتگ.

١١ منی چمان دژمنانی شکست

دیستگ و

گوّشان بدکارانی سرشکونیئے

هبر اشکتگ.

پھریزکار مچّے پیما سبزنت و ۱۲

لبنائے گزّانی پیما رُدت.

آ ہداوندے لوگا کشگ بوتگانّت و ۱۳

مئے ہدائے بارگاھا سبزنت.

پیریا ہم بر و سَمَر دئینت و q2- ۱۵-۱۴

15 پہ اے جارئے جنگا ترّ و تازگ و
سبز ماننت q2-15 کہ ہداوند
راست و آدلِ انت، q2-15 ہما منی
تلازِ انت و q2-15 آییّا هچ ناانسایی
و بدی مان نیست.

تئی بادشاہی پاک و پلگارِ انت

۱ ہداوند بادشاہی کنت

آییّا و تا پہ شان و شوکت

آراستگ،

هَداوند پُرشئوکت اِنْت و

زۆر و واکا سِلَهَبند.

دنيا مُهر اوشتاتگ و نلرزیت.

تئیى بادشاهی تهت چه ازل بَرَجَم (۲)
اِنْت و

تئو چه ازل هستئى.

او هَداوند! کئور چست بوتگ اِنْت، (۳)

کئوران وتى تئوار چست
کرتگ،

کئوران وتى گُرگانی تئوار
چست کرتگ.

هَداوند چه مزنیِن آیانی تئواران، (۴)

چہ دریائے چئولانی پُرشگا

مزن شانتِرِ انت، بُرزین ارشا.

او هُداوند! تئی هُکم مُدام برجاهَ
ماننت،

تئی بادشاهی پاک و پلگارِ انت،
مُدام، تان اَبَد.

پاد آ، او زمینئے دادرس!

او بیږگیرین هُدا! او هُداوند! ۱

او بیږگیرین هُدا! وتی شان و
شئوکتا زاهر کن.

پاد آ، او زمینئے دادرس! ۲

پُرکبر و گروناکان سزا دئے.

٣ تان كڏين، او هُداوندا!

بدڪار تان كڏين سرزور بنت؟

٤ اے مردم گون ڪبرے هبرَ كنت،

سجھين بدڪار بڻاگَ جنت.

٥ او هُداوندا تئي ڪئوما پادمالَ
كنت و

تئي ميراسا آزارَ دئنت.

٦ جنوزام و درامدانَ گُشت و

چورئوان هلاگَ كنت.

٧ گوشنت: ”هُداوندَ نگنديت،

آکوبئے هُدا سرپَدَ نيت.“

۸ سرید بیٽ، او کئومئے نازانتان!

او جاھلان! کدین آکل بیٽ؟

۹ آ کہ گوڙشی اڏ کرٿگ، نہ اشکنت؟

و آ کہ چمّی اڏ کرٿگ، نگندیت؟

۱۰ آ گس کہ کئومان سزا دنت، آیان
آدب نکنت؟

و آ گس کہ بنی آدما زانت
بکشیت، وتا زانت و زانگی
نیست؟

۱۱ هُداوند انسانئے سجّھین پگران
زانت،

آ زانت کہ ناهودگ و ناکار آنت.

۱۲ او هُداوند! بهتاور انت هما کہ تئو

آییا ادب کنئے،

ہما کہ تئو گؤن وتی شریتا
آییا تالیم دئیئے.

تئو آییا چہ سگین رۆچان رگینئے، (۱۳)

تان ہما وھدا کہ پہ بدکاران
گلے کۆچگ بیت.

چیا کہ ھداوند وتی کئوما یلہ (۱۴)
نکنت و

وتی میراسا دئور ندنت.

دادرسی پدا پہ انساپ بیت، (۱۵)

سجھین نیكدل انساپئے
رندگیریا کنت.

کئے انت کہ پہ منیگی بدکارانی (۱۶)
دیما پاد بیئت؟

کئے اِنْت کہ پہ منیگی
رَدکارانی دِیما بۆشتیت؟

اگن هُداوند منی گُمک مَبوتِیَن، (۱۷)

من زوٲ مَرکُئے بَیتُواریا
بُگتگاتان.

وهدے گوشتُن: ”منی یاد ٹگلگا
اِنْت“، (۱۸)

تئی مِهرَا، او هُداوند، منا چه
کِپگا داشت.

وهدے سرگردانَ بان، (۱۹)

تئی داتگِیَن دِلَبَدِی منا
شادمانَ کنت.

چُشیَن بے انسایِیَن هاکمے گوَن تئو (۲۰)
یک و تِپاک بوٲ کنت کہ

گۆن وتی ھُکم و کانونان
ناانسایِ کاریت؟

آیانی ٹولی پھریزکارانی ھلایا (۲۱)
ھمدست و ھمکار بنت و

بیگناھان مرکئی سزا دئینت.

بله ھداوند منی کلاتِ انت، (۲۲)

منی ھدا، منی تَلار، منی
پناھگاہ.

ھدا، آیانی گناھان ھمایانی جندئی (۲۳)
سرا پر ترینیت و

آیان، آیانی جندئی بدین کارانی
تھا گار و گُمسار کنت.

ھئو، مئی ھداوند آیان گار و تباہ
کنت.

١ بیایٲ ھڏاونڊا ٲه گله نازیٲن،

ٲه وٲی نجاتے تارا ٲه
شادهی کوگار کنڀن.

٢ بیایٲ ٲه شگرگزاری آیے بارگاها
رئوڀن،

ٲه شادهی کوگار کنڀن، سئوٲ
جنڀن و آڀا سٲا کنڀن،

٣ که ھڏاوند مزن شانڀن ھڏا اٲٲ،

سجھڀن ”ھڏایانی“ مسٲرڀن
بادشاھ.

٤ زمینے جھلی ھمایے دستا اٲٲ و

کۆھانی بُرزی ھم ھمایئیگ
آنت.

۵ دریا ھداوندئیگ انت کہ وت آډی
کرتگ،

ھشکین زمین ھم ھمایئی
دستان جوڑ کرتگ.

۶ بیایت، سرا جھل کنین و سجدہ
کنین،

وتی آډ کنوکیں ھداوندی
بارگاھا کوڤندان کپین،

۷ کہ ھما مئے ھدا انت و

ما، آیئی چراگاھے مردم،
ھمایئی دستئے رمگ این.
زریگتا شما مروچی آیئی

تئوار بَشکَتِین:

۸ ”وتی دلان آ پئیما سَرگَش مکنیت
که کئوما مِریبایا کرت،

که کئوما آ رۆچی مَسَّهئے
گیابانا کرت.

۹ اوڊا شمئے پیریئنان منا چکاسِت و
آزمایش کرت،

بَلّ که منی کرتگیئن کارِش
دِیستگِ انت.

۱۰ تان چل سالا چه آ نسلا بیزار اتان،

گوشْتَن: ’اے انچین مردم آنت
که دلش گمراه آنت و

منی راهان نزاننت،‘

۱۱ گژا من وتی هژما سئوگند وارت که

’اے ہچبر منی آسودگیا سر
نبت.“

آسمان شادھی بکنات و زمین گل بات

۱) یہ ہداوندا نوکین سوتے بجنیت.

او سجھین زمین! ہداوندا
بنازین.

۲) ہداوندا بنازینیت، آئیے ناما ستا
کنیت.

ہر روچ ہما نجاتے جارا
بجنیت کہ چہ آئیے نیمگا
انت.

۳) کئومانی نیاما آئیے شان و
شوکتے جارا بجنیت،

سجھین کئومانی نیاما آئیے

اَجَبِيْنِ كارانى.

۴ کہ هُداوند مَزَن اِنْتَ و ستايانى
لاھک،

چہ سَجَّهِيْنِ ”هُدايان“ باگمالتر
اِنْتَ.

۵ کئومانى سَجَّهِيْنِ ”هُدا“ ناھودگيْن
بُت اِنْتَ،

بلہ هُداوندا آسمان جوڑ
کرتنت.

۶ اِزْت و شان همایئے چپ و چاگردا
اِنْتَ و

کدرت و زيبايى آيئے پاکيْن
بارگاھا.

۷ او کئومانى گبيلھان! هُداوندا

بنازینیت،

هُداوندئے شان و کُدرتا
بنازینیت.

هُداوندئے نامئے مزینا بنازینیت، ۸

کُربانِیگ بیاریت و آییئے
بارگاہا بیایت.

چہ هُداوندئے پاکئیئے زیباییا، آییئے ۹
دیما کُوندان بکییت.

او سَجَّهین زمین! آییئے درگاہا
بلرز.

سَجَّهین کئومانی نیاما بگوشیت: ۱۰
”هُداوند بادشاهِ انت.“

جهان په مُهکمی جوڑ کنگ
بوتگ و نُسُريت،

آ، کئومانی دادرسیا په انساپ
کنت.

۱۱) آسمان شادهی بکنات و زمین گل
بات،

دریا و هرچه که دریایا مان، په
بُرزتواری آییا بنازیّاناتنت.

۱۲) دُگار و هرچه که دُگارا هست گل
باتنت،

جنگلئ سجّهین درچک په
شادمانی آییا بنازیّاناتنت.

۱۳) هُداوندا بنازیّاناتنت، چیا که آ
کئیت،

هئو، په زمینئ دادرسیا کئیت.

جهانئ دادرسیا په اَدل و انساپ
کنت و

کئومانی دادرسیا وتی راستی و
تچکیئے ہسابا.

نور پہ پھریزکاران کشگ بیت

۱) ہداوند بادشاہی کنت،

زمین شادہی بکنات و

سجھین تئیابی سرڈگار گل
باتنت.

۲) جمبر و تھاری آییئے چپ و چاگردا
آنت،

آدل و انساپ، آییئے تھتئے
بُنہشت و بُنیاد آنت.

۳) آس آییئے دیما رئوان انت و

چہ ہر نیمگا آییئے دژمنان ایڑ

بارت.

آییئے گروک جھانا روشنا کنت، ۴

زمین گندیت و لرزیت.

ہداوندئے دیما کوہ چو مؤما آپ ۵

بنت،

سجھین جھانئے ہداوندئے
دیما.

آسمان آییئے ادلئے جارا جنت و ۶

سجھین کئوم آییئے شان و
شوکتا گندنت.

آ سجھین مردم شرمسار بنت کہ ۷

بُت سجدہ کنت،

ہما کہ ناہودگیں بتانی پُشتا
پھر بندنت.

او سَجَّهَيْن ”هُدَايَان“! آيَا
سُجْدَه كُنَيْت.

سَهْيُون إِشْكَنْت و شَادَهَى كَنْت و ٨

يَهُودِيَهْئَ جَنْكْ گَلْ أَنْت

چَه تَتِي دَادَرَسِيَا، او هُداوندا!

چِيَا كَه تَتُو، او بُرَزَيْنْ أَرَشْئَ ٩

هُداوند، سَجَّهَيْنْ زَمِينْئَ سَرَا
مَزَنْ شَانْ ائَ،

تَتُو سَجَّهَيْنْ ”هُدَايَانِي“ سَرَا
بَالَادَسْتْ ائَ.

شَمَا كَه هُداوندا دَوَسْتْ دَارِيْت، ١٠

چَه بَدِيَا نِپَرْتْ كُنَيْتْ،

چِيَا كَه آ هُدادوْستَانِي زَنْدْئَ
نَگْهِيَانْ اِنْتْ و

آيان چه بدکارانی دستا نجات
دنت.

۱۱ نور په پهریزکاران کِشگ بیت و

شادهی په نیکدلان.

۱۲ او پهریزکاران! هُداوندئ بارگاها
شادهی کنیت و

آییئ پاکین ناما بنازینیت.

نۆکین سئوتے بجنیت

زبورے.

۱ په هُداوندا نۆکین سئوتے بجنیت،

که اَجَبین کاری کرتگ،

آییئ راستین دست و پاکین باسکا

سوڀ و پيروڙي گڻتگ.

۲ هداوندا هما نجات پيش داشتگ
که چه آيئے نيَمگا اِنت،

وتي ادلي کئوماني چمان پدر
کرتگ.

۳ آيا په اسرائيلئے اوڀادگان وتي
مهر و ويا ياتا اورتگ،

زمينئے سجھين گڙي هڊ و
سيمسران، مئے هڊائے
داتگين نجات ديستگ.

۴ او سجھين زمين! په هداوندا
شادمانئے کوگارا بُرز کن.

کوگار کنيت، په شادهي سئوت
بجنيت، بنازينيت.

۵ پہ ھداوندا چنگ و ساز بجنیت،

گۆن سارا سئوت بجنیت.

۶ گۆن سُرنا و گورانڈئے کانٹا

بادشاھین ھداوندئے بارگاھا،

شادھیئے کوگارا چست کنیت.

۷ دریا و دریائے تھئے سجھین چیز

گرنڈانت،

جھان و آییئے سجھین جھمند.

۸ کئور چاپ بجنانت و

کؤہ پہ شادمانی سئوت،

۹ ھداوندئے بارگاھا سئوت بجنانت،

کہ آپہ زمینئے دادرسیا کئیت.

آ جھانا پہ آدل دادرسی کنت و

کئومان پہ انساپ.

آییئے پادانی پدگئے دیما سُجدہ کنیت

۱) هُداوند بادشاهی کنت،

کئوم پلرزاتنت،

آ، گروبیانی نیاما، وتی بادشاهی تهتا
نِشتگ،

زمین پلرزات.

۲) سَهیونا، هُداوند مزن انت،

بُرزین آرشئے هُدا، سَجَّهین
کئومانی سرا هاکم.

۳) تئیی مزن و باگمالین ناما ستا

کنانت،

ہداوند پاک انت.

بادشاہ زوراور انت، ادلی دوست
بیت.

تئو، او ہدا، انساپ برجاہ
داشتگ،

سجھین اسرائیل تئو ہما کار
کرتگ کہ

پہ ادل و انساپ انت.

مئے ہداوندین ہدایا شان و
شوکت دئییت و

آییئے پادانی پدگئے دیما
پرستش کنیت،

کہ آ پاک انت.

٦ موسّا و هارون چه همایئے دینی
پیشوایان اتنت و

سموئیل هم چه همایان آت که
هَداوندئے نامِش گیت.

هَداوندِش تئوار کرت و
آییا پَسَّو داتنت.

٧ چه جمبرئے سَتونا گُون آیان هبری
کرت و

آیان هم هما هُکم و شَرِیت
برجاه داشت که داتگ آتی.

٨ او هَداوند، مئے هُدا! تئو آ پَسَّو
داتنت،

تئو په إِسرائیِلا پَهْل کَنوکیَن هُداے
اتئے،

هرچُنت كه آيانى گناهانى
سزائِ هم دات.

مئے هُداونديں هُدايا شان و
شؤكت بدئييت،

آييئے پاكيں كوّهئے سرا آيا
پرستش كنيت،

كه هُداوند، مئے هُدا پاڪ انت.

هُداوند نيڪ انت و مِهرى ابدمان
شُگرگزارِيئے زبورء.

او سَجّهِيَن زمين! ۱

په هُداوندا شادمانِيئے گوانكا
بجن.

هُداوندا په شادهى پرستش كنيت، ۲

گۆن شادمانیئے سئوتان آییئے
بارگاھا بیایّت.

بزانیت که هُداوند، هُداِ انت، (۳)

هماییا مارا اَدّ کرتگ و ما
هماییئگ این،

ما آییئے کئوم، آییئے چَراگاھئے
رمگ این.

آییئے دروازگان گۆن شُگرگزاری (۴)
بِیتریت و

آییئے بارگاھا گۆن ستا و سنا.

آییئے شُگرا بگریّت و آییئے ناما
بساژایت،

که هُداوند نیّک انت و مِهری (۵)
أبدمان،

آییئے وپاداری نسلانی نسل برجاه
مانیت.

وپادارین مردم شوہار کنان

داوودئے زبور.

۱ مہر و ادلئے سئوتا جنان،

ترا نازیٲنان، او ہداوندا!

۲ بیٲمیاریئے راہا رئوان.

منی کرا کدی کائے؟

گؤن دلپہکی وتی لوگا زند
گوازیٲنان.

۳ وتی چمان سل و بزٲناکین چیزانی
چارگا نئیلان،

چه ناراهيڻ کاران بيزار آن، منا
گۆن چُشيڻ چيزان کار
نيست.

گمراه دليڻ مردمان چه وت دور
داران،

منا گۆن هچ بدييا کار نبيت.

گار و گمسار کنان همایيا که وتی
همسahگئے باپشتا هبر کنت.

هچ پُرکبريڻ چم و گروناکيڻ
دليئے اوپارا نکنان.

منی چم زمينئے سرا وپاداريڻ
مردم شوهاز کنت

تانکه گۆن من جهمند ببت،

هما گس منی هزمتکار بوت کنت

که په بيميارۍ گرديت.

پريکارا منی لوگا جاگه نبيت و ۷

دروگبند منی هزمتا کرت
نکنت.

هر شهبأ ملکئے سجھين بدکاران ۸
تباہ کنان،

ردکاران چه هداوندئے شھرا گار و
گمسار کنان.

سهيونا هداوندئے ناما جار بجننت

ستم ديستگين مردمیئے ذوا، هما وهدا که وت آجز
انت و وتی پرياتا هداوندئے بارگاها سر کنت.

او هداوند! منی ذوايا گوش دار، ۱

منی پريات ترا سر بات.

۲ منی سگی و سؤریئے رۇچا

وتی دیما چه من چیر مدئی.

وتی دلگوڤشا گۆن من کن،

وهده ترا تئوار کنان، زوت
پسئو بدئی.

۳ چیا که منی رۇچ چؤ دوئا گار بنت

و

هڈ چؤ رۇکین اشکرا سُچنت.

۴ منی دل چؤ مُرتگین کاها گیمرتگ
و هُشک تَرَّتگ و

چه وَرَد و وراکا کیتگان.

۵ چه بازیَن نالگ و پریاتا

هُشکین هڈ و پؤسته آن.

٦ گيابانى بومئى پئىما آن،

انچؤ كه بومى مان وئيرانگان.

٧ بيّواب گندلانى تها تچك آن،

انچؤ كه تهنائين مرگى لوگيئى
سرا.

٨ دژمن سجّهين روچا منا شگان
جنت،

گلاگ بندنت و نالت كننت.

٩ چيا كه نائى بدلا پُر وراڻ و

هرچى كه نوّشان، ارسا پُر انت،

١٠ چه تئى هژم و گزبا،

چيا كه تئو منا چست كرت و

زمینا جت.

۱۱ منی روچ، بیگاہی ساہگیئے پیما
گار بنت و

من کاہئے ڈئولا ہُشک بیگا آن.

۱۲ بلہ تئو، او ہداوند، تان ابد وتی
بادشاہی تہتا نشتگئے و

تئی نام نسلانی نسل برجاہ
انت.

۱۳ تئو جاہ جنئے و ترا سہیونئے سرا
بزگ بیت،

چیا کہ سہیونئے سرا رہم
کنگئے و ہد آتکگ،

آ گیشٹگین و ہد رستگ.

۱۴ چیا کہ تئی ہزمتکاران اے شہرئے

سِنگ دۆست آنت و

سَھیونئے ھاگئے سرا ھم بزرگش
بیت.

کئوم چہ ھداوندئے ناما ترسنت و (۱۵)

زمینئے سجھین بادشاہ چہ
تئی مزنی و شانا.

چیا کہ ھداوند سَھیونا نوکسرا آد
کنت و (۱۶)

مان وتی شان و شوکتا زاهر
بیت.

آ بزرگانی دوايان گوّش داریت و (۱۷)

چہ آیانی پریاتان نادلگوّش
نبیت.

بلّ کہ اے پہ آیوکیّن نسلیا نبیسگ (۱۸)

بیت و

آنچین کئومے که آنگت اڏ
نبوتگ، هداوندا ستا و سنا
بکنت.

آییا چه وتی پاکین ارشا جهلاد
چارتگ،

هداوندا چه آسمانا دیم په
زمینا چارتگ،

تانکه بندیگانی نالگان بشکنت و

همایان آرات بکنت که مرکئ
سزا دئیگ بوتگان،

که سهیونا هداوندئے ناما جار
بجنت و

اورشلیما آیئے ستایا بکنت،

۲۲ هما وهدا که کئوم و بادشاهی

په هُداوندئے پرستشا یکجاه
مُچ بنت.

۲۳ راهئے نیما منی توانی پرؤشت و

منی رۆچی گوند کرتنت.

۲۴ گزّا من گوشت:

”او هُداوندا! امرئے نیاما منی
زندا یچ مگر،

تئی سال تان سجّهین نسلان
برجاه انت.

۲۵ زمین، تئو چه ازلا جوژ کرتگ و

آسمان تئی دستانی کار انت.

۲۶ اے سَجَّهَیْن گار و بیگواہ بنت بلہ
تئو مانئے،

اے سَجَّهَیْن چو پوْشاکا کوھن
بنت،

تئو اِشان چو پوْشاکا بدل کنئے
و اے بیْراَن بنت،

۲۷ بلہ تئو مانئے و

تئی سال ھلاس نبنت.

۲۸ تئی ھزمتکارانی چک تئی
بارگاھا جَھمند بنت و

آیانی پُشید تئی درگاھا برجاہ
ماننت.

او منی ارواہ! ھداوندا بنازین

داوودئے زبور.

۱) او منی ارواه! هُداوندا بنازین.

او منی باتنئے هر چیز! آییئے
پاکین ناما بنازین.

۲) هُداوندا بنازین، او منی ارواه!

آییئے هجّ نیکیا مشمؤش،

۳) هما که تئی سجّهین گناهان
بکشیت و

تئی درستییگین نادراهیان
دراه کنت.

۴) ترا چه مُردگانی جهانا رگینیت و

مهر و رهمتئے تاجے تئی سرا
دنت.

٥ ترا چه شَرِّين چيزان سِرّاپ کنت

که تئیی ورنایی و کابیئے پیما
نۆک و تازگ بیت.

٦ هُداوند اَدل و انساپ کنت و

په سَجّهین سِتَم دیستگینان
دادرسی.

٧ آییا وتی راه په موسّایا زاهر
کرتنت و

وتی کار په اِسراییلئے کئوما.

٨ هُداوند رهم کنۆک و مهربان اِنْت،

هَژم گرگا دیر کنت و مِهرَا
سَرریچ اِنْت.

٩ مارا تان اَبَد مئیارِیگ نکنت و

نہ مُدام پہ ما گزَبَ گوارِینیت.

۱۰ مارا مئے گناہانی ہسابا نچاریت،

نہ کہ مارا مئے بدیانی پَدْمُڑا
دنت.

۱۱ چیّا کہ ہمینکس کہ آسمان چہ
زمینا بُرز اِنت،

آییئے مہر پہ ہما مردمان کہ
ہُدائے تُریش دلا اِنت
ہمینکس باز اِنت.

۱۲ ہمینکس کہ مَشْرک چہ مَگربا دور
اِنت،

مئے گناہی چہ ما ہمینکس
دور کرتگ اِنت.

۱۳ ہما دابا کہ پتے پہ وتی چُگان

مهربانِ انت،

همے پئما هُداوند په هما
مردمان مهربانِ انت که
آییئے تُرِسش دلاِ انت.

چیا که مئے سَرِشتا سریدِ انت، (۱۴)

آ زانت که ما هاک ایئن.

هئو، انسان چۆ کاهاِ انت، (۱۵)

چۆ ڈگارئے گُلیا سَرِپیت.

وهده گواتے آییئے سرا گَشیت، (۱۶)
گار بیت و

آییئے جاگه پدا آیا پجّاه
نئیاریت.

بله هُداوندئے مِهر، ازل تان ابد (۱۷)

هما مردمانی همراهِ انت که
آییئے تُریش دلاِ انت و

آییئے اَدل، اِشانی چُک و
نماسگانی همراه،

همایانی همراه که آییئے رهبندانی (۱۸)
رَندگیریا کنت و

آییئے هُکمانی مَنگا نشمؤشت.

هُداوندا وتی بادشاهیئے تهت (۱۹)
آسمانان برجاه داشتگ و

آییئے بادشاهی سجّهین
هستیئے سرا هاکی کنت.

او هُداوندئے پریشتگان! (۲۰)

شما، او زؤراوران که آییئے
هبران برجاه داریت و آییئے
پرمانبرداریا کنیت!

هُداوندا بنازینیت.

۲۱) او هُداوندئے سجّھین لشکران!

شما، او آییئے ہزمتکاران کہ
آییئے واہگئے پرمانبرداریا
کنیت!

هُداوندا بنازینیت.

۲۲) او هُداوندئے سجّھین جوڑ

کرتگیّنان،

ہر جاگہ کہ آییئے بادشاہی برجاہ
انت!

هُداوندا بنازینیت.

او منی ارواہ!

هُداوندا بنازین.

او هُداوند! تئو مزن ائے

۱) او منی آرواہ! ھداوندا بنازین.

او ھداوند، منی ھدا! تئو
بیکساس مزن ائے،

تئو گۆن اِزّت و شانا پۆشتگئے.

۲) نورا چۆ کباھیّا گۆرا کنئے،

آسمانا تمبوئیئے پیما یچ کنئے

و

۳) وتی بُرزی لوگانی مئکان آپانی سرا
اؤشتارینئے.

جمبران وتی آرابه جوؤر کنئے و

گواتئے بانزُلان سوار ائے.

۴) گواتان وتی کاسد کنئے و

آسئے برانزا وتی هزمتکار.

٥ تئو زمين آييئى بُردانى سرا اير
کرتگ

که هچبر سُرَت نکنت.

٦ تئو زمين گون آيانى جُهلانكيان
پوشينتگ، کباهيئى دُولا،

آپ کوهانى سربرا اوشتات.

٧ آپ چه تئى نِهَران جِستنت،

چه تئى گُردانى تئوارا بالِش
کرت،

٨ کوهانى سرا تتکنت و ديم په
درگان شتنت،

ديم په هما جاگها که تئو په
آيان گيشينتگات.

٩ تئو آنچين هَدَّ و سيمسره
گيشينت كه آپ چه اودا گوست
نكنت و

نون دگه بره زمينا نكيپت و
نيوشيت.

١٠ تئو چمگ پرمانت كه درگان آپ
برميينت و

كوهاني نياما تچان بنت.

١١ گيابائيه همك جانورا آپ دينت،
وهشين هر وتي تئا پروشت.

١٢ بالي مرگ چمگاني گشا كدوه
بندنت و

درچكاني شاهزاني نياما
سووت جنت.

تئو چه وتی بُرزی بان و بارگاها (۱۳)
کۆهان آپ دئیئے و

زمین چه تئیی کارانی بر و
سَمرا سیّر بیت.

تئو په دَلوتان کاه رۆدینئے و (۱۴)

سبزگ که انسان کِشت و کِشار
بکنت و

چه زمینا وراک در بکنت،

شراب که مردمئے دلا شات بکنت و (۱۵)

رۆگن که آیانی دیمّا رُژنا بکنت
و

نان که انسانئے دلا زۆرمند
بکنت.

هَداوندئے درچک سیّراپ اَنت، (۱۶)

لبنائے گزّ کہ آیا کِشتگِ اَنت.

۱۷ مُرگ همؤدا کدوّه بندنت و

کونج سنؤبریں درچکانی سرا
جاگہ کننت.

۱۸ بُرزین کوّہ وهشیین بُزانیگ اَنت و

تلا، ریجگوشکانی پناہگاہ
اَنت.

۱۹ تئو ماه پہ وهدانی نشان کنگا اَدّ
کرت و

رؤچ وتی ایرِ نندگئے وهدا
زانت.

۲۰ تھاریا کہ کارئے، شپِ بیت و

جَنگلئے سَجّھین جانور سُرگا
لگنت.

شیر په وتی شکارا گړنت و ۲۱

وتی وراکا چه هُدايا لوټنت.

روچ که در کئیت، پر ترنت و ۲۲

وتی هوښدانی تها آرام کنت.

آ وهدا مردم وتی کاران رئونت و ۲۳

تان بیگاها زهمت گشت.

او هُداوند! تئیی کار چینکدر باز ۲۴

انت،

تئو، اے سجّهین په هکمت اډ
کرتگ انت،

زمین چه تئیی جوړ کرتگیان
پُر انت.

دریا اِنْت کہ پُراہ و شائگان اِنْت و (۲۵)

چہ سَہدارا سرریچ،

گسان و مزنینا.

بؤجیگ رئونْت و کاینت و مزنین (۲۶)

آپی جانور ہم،

کہ تئو جوڑ کرتگ اِنْت کہ آپئے
تھا گوازی بکنت.

سجھینانی چَم ترا سَک اِنْت، (۲۷)

کہ آیانی وراکا پہ وهد بدئیئے.

تئو کہ دئیئے اِش، (۲۸)

اِش یکجاہ کنت،

تئو کہ وتی دستا پچ کئے،

اے چہ شَرِّین چیزان سیرَ بنت.

تُو کہ وتی دِیما چیرَ دئیے، (۲۹)

اے پریشانِ بنت و سرسرَ
جننت،

إشانی ساہا کہ پچَ گرے

مرنت و ہاکا پرَ ترنت.

وتی روہا کہ دیمَ دئیے (۳۰)

اے اَدُّ بنت.

زمینئے سربرا نوک و تازگ
کنئے.

ہُداوندئے شان تان ابد بمانات، (۳۱)

ہُداوند چہ وتی کاران شادمان
بات.

هما که زمينا چاريت، زمين لرزيت، ۳۲

کۆهان که دست جنت، دوت
بنت.

من وتی سجھین زندا په هداوندا ۳۳
سئوت جنان،

تانکه زندگ آن، وتی هدايا
نازيّنان.

منی پگر و هئيال آيا پسند باتنت ۳۴

که من آييے بارگاها شادمانی
کنان.

بله گنھکار چه زمينا گار و گمسار ۳۵
باتنت و

بدکار پشت مکياتنت.

هداوندا بنازيّن، او منی ارواه!

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُدائے مَوْجِزہاں یات کنیت

۱) هُداوندئے شُگرا بگریّت و

ہمایئے ناما بگریّت،

کئومان چہ آییئے کاران سہیگ
کنیت.

۲) آیا بنازینیت، آیا پہ سئوت
بنازینیت،

آییئے سَجّھین باگمالین کارانی
ہبرا بکنیت.

۳) آییئے پاکین نامئے سرا پھر بکنیت،

هُداوندئے شوہاز کنؤکانی دل
شادمان بات.

۴ ھُداوند و آییئے زوَر و واکئے
لوٹووک بیئت،

مُدام آییئے چھرگئے دیدارئے
شوہازا بیئت.

۵ آییئے کرتگیئن باگمالیئن کاران یات
کنیئت،

آییئے مؤجزہ و داتگیئن ھُکمان،

۶ او آییئے ہزمتکارین ابراہیمئے
نسل،

او آکوبئے چُگان کہ آییئے
گچین کرتگیئن ایت!

۷ آ، ھُداوند مئے ھُدا انت.

آییئے دادرسی سجھین جھانا
رست.

۸ آوتی آهد و پئیمانا تان آبد یات
کنت،

هما لبز که آیا گۆن هزار نَسلا
کرت،

۹ هما آهد که گۆن ابراهیم کرتی و

هما سئوگند که گۆن اِساکا
واری،

۱۰ گۆن آکوبا کرارے بَسْت و پگایی
کرت،

گۆن اِسرائیلا، ابدمانین آهدے.

۱۱ ”گنھائے سرڈگارا ترا بکشان،

که شمئے بهر و میراس بیت.“

۱۲ آ وهدا که اے گمک مردم آتنت،

گَمک اَتنت و درامد،

۱۳) اے کئوم و آ کئومئے نیاما دَرِپَدَر
اَتنت،

اے مُلک و آ مُلکا گشتنت.

۱۴) گَسّا آیانی سرا زلم کنگی نہ اِشت،

پہ آیانیگی، آییا بادشاہ نِہر
دانت:

۱۵) ”منی ’رؤگن پر مُشتگیّنان‘ دست
پر مکنیّت و

منی نبیان نُکسان مدئیّت.“

۱۶) زمینا دُگالی ایّر آورت و

آیانی نانئے اَمباری پُرؤشتنت.

آیانی دیما مردمے رٲوانی دات، ۱۷

ایسٲ، کہ گلامیئے ہسابا بھا
کنگ بوت.

آییئے پادش پہ بند و زمزیل ٹپیگ
کرتنت و ۱۸

آسنین تٲوکے گٲا داتش،

تان ہما وھدا کہ آییئے ہبر راست
بوتنت، ۱۹

ھدائے ہبرا آییئے راستی پگا
کرت.

بادشاھا ایسٲ لوٲت و آزات کرت،
مردمانی ھاکما آزات کرت. ۲۰

بادشاھا وتی لوگئے مَسِتر کرت، ۲۱

وتی سجھین مال و ملکتے
هاکم،

۲۲ کہ بادشاہے کارندھان وتی تبا
آدب بکنت و

گماشان دانایئے تالیما بدنت.

۲۳ نون اسرائیل مسرا آتک،

آکوب، هامئے سرڈگارا پہ
درامدی جہمند بوت.

۲۴ وتی مہلوکی آباد و

چہ آیانی دژمنان زؤراورتر
کرتنت.

۲۵ دژمنانی دلی گردینت تان چہ
آییئے کئوما نپرت بکنت و

آییئے ہزمتکارانی ہلایا پندل

بسازنت.

آییا وتی هزمتکاریں موسّا رئوان
دات و

هارون، کہ وت گچیئی
کرتگأت.

إشان مردمانی نیاما هُدائے اجبتّین
نشانی و

آییئے مؤجزه پیش داشتنت،
هامئے سردگارا.

آییا تھاری رئوان دات و زمین تھار
کرت،

آییئے هبرئے ناپرمانی إش
نکرتگأت.

آیانی آپی هؤن کرت و

ماهیگی کُشتنت.

سرڏگارِش چه پُڳلا پُر بوت (۳۰)

که تان آیانی بادشاهی
وابجاهان سر بوتنت.

آییا هبر کرت و مکسکانی لشکر
آتکنت و (۳۱)

پَشَگ آیانی سَجَّهین مُلکا مان
رتک.

هئورئے بدلا ترؤنگلی گوارینت، (۳۲)

آس و بیر، آیانی سَجَّهین
سرزمینا.

آیانی انگور و انجیرئے درچکی تباه
کرتنت و (۳۳)

مُلکئے درچکی پرؤشتنت.

۳۴ ھُکمی کرت و مَدگ آتکنت،

گَگ، بیہسابا.

۳۵ آیانی مُلکئے سَجَّہین سبزگش

وارتنت و

هاکئے سَجَّہین بَر و سَمَرش اَیر

برت.

۳۶ نون آیانی سَجَّہین ائولی چُکی

جتنت

آیانی مردانگیئے ائولی بَر و

سَمَر.

۳۷ وتی مردمی زَر و سُہرا بار کرت و

ڈنا آورتنت و

چہ آیانی گبیلہان گسا ٹگل

نئوارت.

۳۸

مِسِر چہ بنی اِسراييلئے رٺوگا گل
بوت،

چيا کہ آيانی تُرسا گار اَت.

۳۹

آيا جمبرے ساھيّل کرت و
پوڻيٺنت،

آسے روکی کرت کہ شپا
رُڙنايی اِش بدنت.

۴۰

آيان لوٺت و ھداوندا بئيٺکويٺ
مُرگ رٺوان دات و

آيی گوٺ آسمانی نگنا سيّر
کرتنت.

۴۱

تلارے تلی دات و آپ رٺوان بوت،
گيا بانا کٺورے تَتک.

چیا کہ وتی پاکین کئولی یات ات ۴۲

کہ گون وتی ہزمتکاریں
ابراہیما کرتگاتی.

آییا وتی کئوم پہ شادمانی دنا ۴۳
آورت،

وتی گچین کرتگیں، گون
شادھیئے کوگاران.

آیانا راجانی سرڈگاری دات و ۴۴

آ، کئومانی کرتگیں مہنتانی
مالک بوتنت،

کہ آییئے رہبندانی رندگیریا بکننت ۴۵

و

آییئے شریئے ہکمانی سرا کار
بکننت.

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

هُداوندئے شُگرا بگریّت که نیّک انت

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا. ①

هُداوندئے شُگرا بگریّت که نیّک انت

و

مِهری ابدمان.

کئے هُداوندئے پُرواکین کارانی ②

تئوسپ و

آییئے تمانین ستا و سنایا کرت
کنت؟

بَہتاور انت هما که ادلا برجاه ③

دارنت،

هما که مُدام انسایئے سرا کار

کننت.

۴ او هُداوند! هما وهدا که وتی
مردمانی سرا رهم کنئے، منا
مشمؤش.

منی کِرا بیا و منا برگین

۵ کہ تئی گچین کرتگینانی وشبھتیا
بگندان،

کہ تئی کئومئے شادمانیا
هئوار بیان و

تئی مهلوکئے همراھیا پھر
بکنان.

۶ ما گناہ کرتگ، مئے پتان هم،

ما ردین راھے زرتگ و بدکاری
کرتگ.

٧ آ وهدا كه مئى پت و پيرك مسرا
آتنت،

تئى هئيران كنوكين كارانى
نيمگا دلگوشش نكرت و

تئى سجھين مهربانى اش
شمشتنت،

دريائے كرا سرکشی اش كرت،
سهرزريے كرا.

٨ بله هداوندا په وتى نامئيگى
رگيئتنت،

تانكه وتى زور و واكا زاهر
بكنت.

٩ آيا سهرزريه زير دات و زير هُشك
بوت،

چه جُهلاَنكيان اَنچش

گوازيٽنتي كه پوره
گيا بانے.

١٠) چه بدواهانی دستا رگيٽ و

چه دژمنانی دستا مؤکٽنتی.

١١) آيا، آيانی دژمن پوښيٽ،

چه آيان يگے هم پَشت نکيت.

١٢) نون هداوندے لبزے سرا باورِش
کرت و

آييے ستا و سنايش کرت.

١٣) بله زوت بيھئال بوتنت كه آيا چه
کرتگات و

په آييے شئور و سلاها ودارِش
نکرت.

گیا بانا وتی هئا و هئوسانی (۱۴)
رَندگیر بوتنت و

هشکاوگان هُداش چکاِست.

گُرا هرچے که لوٲٲش، هُدايا دانت، (۱۵)

بله آيانی جانا ورؤکيَن
نادراهيے هم داتی.

اُردگاها، موسائے سرا هَسَدش کرت (۱۶)

و

هارونئے سرا هم، که هُداوندئے
پَلگارتگيَن دینی پيشوا ات.

گُرا زمينا دپ پچ کرت و داتان (۱۷)
ايُری برت و

اَبيرامئے ٲؤلی باری دات.

آیانی ٿولیا آسے مان کیت و ۱۸

برانزان بدکار سوٽکنت.

سینائے کوها گوٽکے جوٽش کرت ۱۹

و

آسا تاپتگین تِلاهین بُتش
پرستش کرت.

وتی مزن شانیین هُدائے بدلا ۲۰

کاہ وارین جَلَبین گوٽکئے بُتش
زرت.

وتی رَکینوٽکین هُدااش شَمُشت، ۲۱

هما که مسرا مزنین کاری
کرتگات.

هامئے سرڌگارا هئیران کنوٽکین و ۲۲

سُہرِ زِرّے کِرا باکمالین کاری
کرتگات.

۲۳ گڑا ہدایا گوشت: ”گار و گمسارِش
کنان.“

بلہ آییئے گچین کرتگین موسا
نیاما کیت و

پہ آیانی تباہ کنگا ہدائے گزی
داشت.

۲۴ آ دلکشین ملکئے ارزش و گدرِش
نزانت،

آییئے کئولئے سرا باورِش
نیستات.

۲۵ وتی گدانانی تھا نرندتِش و

ہداوندئے ہبرِش نذرت.

۲۶ گڑا دستی چست کرت و سئوگندی
وارت

که گیابانا تباہش کنان و

۲۷ چُکّ و نُماسگانِش درکئومانی نیاما
گار و گُمسارَ کنان و

سجّھین مُلکان شِنگ و شانگِش
کنان.

۲۸ آیان وتارا گُون بَهل پیؤرا جُگ
گُرت و

په مُردگان کرتگین گُربانیگش
وارتنت.

۲۹ گُون وتی بدکاریان

هُداوندش زَهر بَرائنت،

هئوپ و وباء سرائش کیت.

۳۰) بلہ پینیھاس نیاما اوشتات و
ذوایی کرت و

وبا دارگ بوت.

۳۱) اے پہ آییہا پاکی و پلگاریے حساب
آرگ بوت،

نسلانی نسل، تان ابد.

۳۲) مریبائے آپانی کرا

هداوندش هژم گراینت و

آیانی سئوبا موسا جنجالا
کیت،

۳۳) چیا که موسایش دلسیاه کرت و

چه آییئے دپا سُبگین هبرے در
آتک.

کئومش آ پئما تباہ نکرنتت کہ ۳۴

هَداوندا پرمان داتگ آتنت.

نون گوَن کئومان هور و تور بوت و ۳۵

همایانی رسم و دودش زرتنت.

همایانی بُتش سُجده کرتنت و ۳۶

اے بُت په آیان دامے بوتنت.

وتی بچک و جنگش ۳۷

په دیهان گربانیگ کرتنت.

بیگناهین هونش ریټک ۳۸

وتی بچک و جنگانی هون،

که په گنهائے بُتان گربانیگش کرتنت

و

زمین چہ اِشانی هؤنا آلودگ
بوت.

گۆن وتی کاران وتا ناپاک و ۳۹

گۆن وتی کِردان وتا سیه کارش
کرت.

پمیشکا، هُداوند وتی کئومئے سرا ۴۰
زهر گیت،

دلی چہ وتی میراسا بد بوت.

درکئومانی دستا داتنتی و ۴۱

بدواهان آیانی سرا هاکی
کرت.

دژمنان آیانی سرا زلم کرت و ۴۲

وتی چیردست کرتنت.

۴۳ هُداوندا باز برا آزات کرتنت

بله وتی شئور و هئیلانی تها
سَرگَشی اِش کرت و
گناهانی تها بگتنت.

۴۴ بله وهده که آیانی پریاتی اِشکت،

دیستی که چۆن پریشان آنت،

۴۵ گۆن آیان وتی اهد و کراری یات
کرت و

چه وتی بازیڤ مِهر، چه آیانی
بدیان سر گوست.

۴۶ آیانی سَجّهیڤ بندِیگ کنوکانی دلا

په آیان رهمی پیڊا کرت.

او ھداوند، مئے ھدا! مارا پرکین، ۴۷

مارا چہ درکئومانی نیاما چن و
یکجاہ کن

کہ تئی پاکین نامئے شگرا
بگرین و

پہ تئی ستایا پھر بکنین.

ھداوندا ستا و سنا بات، اسرائیلئے ۴۸
ھدایا،

آبد تان آبد.

سجھین مردم بگوشتانت: ”انچش بات.
آمین.“

ھداوندا بنا زینیت، ھلّیلویا.

زبورئے پنجمی کتاب

زبور ۱۰۷—۱۵۰

١ هُداوندئے شُگرا بگرِیت

که نیّک اِنْت و مِهری اَبدمان.

٢ هُداوندئے رَکِینْتگِینِ هبر بکِناتنْت،

هما که چه دژمنانی دستا
رَکِینْتگِ اَنْتی،

٣ هما که چه بازیْن سرْڈگارانِ زرتْگ
و یکْجاهی کرتْگ اَنْت،

چه شَگرب و مَگرب، چه شمال
و جنوبا.

٤ لهتِین، جنْگِل و گیابانانِ سرگردان
بوت و

پہ چُشِین شہریّا راہے
ندیستِش کہ جَہمند بَنت.

۵ گژنگ و تُنیگ منتنت،

مَرکیگ بوتنت.

۶ نون سَگیانی تہا ہُداوندئے گُورا
پریاتِش کرت و

آییا چہ سَگیان رَکِیتنت.

۷ آییا چہ تچکِین راہِیا رہشؤنی
کرتنت،

دِیم پہ شہریّا کہ اوّدا جَہمند
بَنت.

۸ ہُداوندئے شُگرا بَگراتنت، آییئے
مَہر و

پہ بنی آدما آییئے باگمالِین

کارانی سئوبا.

۹) هما انت که تئِگان سیِراپ کنت و

گژنگان چه شرّین وراکا
سیِرلاپ.

۱۰) تهارترّین تھاریان نِشتگ آتنت،

آسنّین زمزیلانی بندِیگ و آزاب
آتنت

۱۱) که هُدائے هبرانی هلاپا
سرکشی اِش کرتگات و

بُرزّین اَرشّے هُدائے سر و
سوچش کلاگ بستگ آتنت.

۱۲) گژا زهمت گَشّیئے سرا دات و آیانی
گروری پرؤشت،

ٹگلش وارت و مَدَت کنؤکش

نېست ات.

نون سځی و سوریانی تها گون (۱۳)
هواندا پریاتش کرت و

آیا چه جنجالان رگینتنت.

چه تهارترین تهاریان دری کرتنت (۱۴)

و

آیانی زمزیلی پروشتنت.

هواندئ شگرا بگراتنت، (۱۵)

آیئ مھر و

په بنی آدما آیئ باگمالین
کارانی سئوبا

که برنجین دروازگی پروشتنت و (۱۶)

آسین بندی گڈنت.

١٧ چہ وتی سرگشیا اہمک بوتنت و

وتی گناہانی سئوبا سگی و
سوریان کپتنت.

١٨ وراکش گٹا ایڑ نشٹ و

مرکئے دروازگا رستنت.

٢٠ نون سگی و سوریانی تھا گون
ہداوندا پریاتش کرت و

آییا چہ جنجالان رگینتنت.

٢٠ وتی ہکمی راہ دات و دراہی
کرتنت و

چہ گل و گڈا رگینتنتی.

٢١ ہداوندئے شگرا بگراتنت، آیئے
مہر و

پہ بنی آدما آییئے باگمالین
کارانی سئوبا.

شگرزاریئے کربانیگ بکنانت و (۲۲)

گؤن شادمانیئے سئوتان آییئے
کارانی کسھا بیاراتنت.

هما کہ گؤن بؤجیگان دریایا (۲۳)
شتنت،

هما کہ آپانی سرا
سئوداگری اش کرت،

هداوندئے کارش دیستنت، (۲۴)

مان جھلانکیان آییئے هئیران
کنوکیئن کار.

آییا هبر کرت و توپانین گواتے آتک (۲۵)

دريائے چئولی چست کرتنت.

بؤجیگ بُرزاد تان آرشا شتنت و ۲۶

جهلاد تان جُهلانکیان کپتنت و

چه جنجالا آیانی ارواه آپ
بوت.

شرابیانی پئِما تترگ و ٹگل ورگا
لگتنت و ۲۷

آیانی سَجھِین اِزم و هنر گار
بوت.

نون سگی و سؤریانی تھا گؤن
هُداوندا پریاتِش کرت و ۲۸

آیا چه جنجالان رَکِینتنت.

توپّانی ایرمؤش کرت و ۲۹

دریائے چنول نِشتنت.

توپان کہ اِیرِ نِشت، گل بوتنت، (۳۰)

دیم پہ ہما تئیا با رہشؤنی ای
کرتنت کہ وت رئوگِش
لوٹت.

ہداوندئے شگرا بگراتنت، آییئے (۳۱)

مہر و

پہ بنی آدما آییئے باگمالین
کارانی سئوبا.

مردمانی مچیا آیا ستا بکناتنت و (۳۲)

کماشانی مجلسا تئوسپ.

آ کئوران گیابان کنت، (۳۳)

تچوکین چمگان، ہشکاوگین
زمین و

کِشت و کِشاری زمینان سؤرگ
کنت،

اؤدئے جَہمندانی بدکاریئے
سؤوبا.

گیابانان گورمَ کنت و

هَشکینَ زمینان، تچؤکینَ
چمگ.

شدیگی آورت و همؤدا جَہمند
کرتنت و

آیان شہرے آباد کرت و
نِشتنت.

آیان ڈگار کِشت و انگوری باگ آباد
کرت

کہ باز بَر و سَمَرِش دات.

آییا برکت داتنت و آ سگّ باز
گیشتَر بوتنت،

نه اِشتی که دَلوَتِش کمّ ببت.

نون آ کمّ تَرّان و وار و زار بوتنت،

چه آزار و جنجال و گما.

هما که شَرپداران بیَشَرپ کنت،

آیی زرت و بیَراهین گیابانان
درِپَدَر کرتنت.

بله هاجتمندی چه سَگیان در
کرتنت،

آیانی گهؤلی رمگانی پیما باز
کرتنت.

نیکدِلِش گندنت و شادمانی کنت

هر بدكار وتى ديا بند كنت.

هرگس كه دانا انت، اے كاران
بچاريت و

هَداوندئے پُرمهرين كارانى سرا
شَرِّيا پگر بكت.

هَدا كه گوَن انت، سوَبينَ بينَ

سئوتے. داوودئے زبور.

منى دل جَم انت، او هُدا! ۱

چه دلئے جُهلانكيا سئوتَ جنان
و ترا نازينان.

او سرؤز و چنگان! آگه بيت. ۲

من بامگواهارا هم چه و ابا پاد
کنان.

۳ کئومانی نیاما تئی شگرا گران، او
هداوند!

درکئومانی نیاما ترا نازینان،

۴ که تئی مهر باز انت،

چه آسمانان برزتر،

تئی وپاداری تان جمبران
انت.

۵ او هدا! آسمانانی سربرا تئی
مزن شانی نازینگ بات و

سجهین زمینا تئی شان و
شوکت سر بات.

۶ گون وتی راستین دستا برگین و

منا پسئو بدئے

تانکہ ہما مردم برکنت کہ ترا
دوست آنت.

۷ ھدایا چہ وتی پاکیا ہبر کرتگ:

”سو بیئن بان و شکیمما بھر کنان
و

سوگوئتے درگا پہ وت گد و
کساس کنان.

۸ گلیاد منیگ انت و منسی منیگ،

ایراییم منی جنگی گلاہ انت،

یہودا، بادشاہیئے آسا و

۹ موآب دسشودی ثرشت،

ادومئے سرا وتی سواسا چگل

دئیان و

پیلیستیہئے سرا وتی پیروزیئے
گوانکا جنان۔“

کئے منا پسیل بندیں شہرا کاریت؟ (۱۰)

کئے تان ادوما منی رہشؤن
بیت؟

او ہدا! تئو ہما نہائے کہ مارا
یلہ ات کرتگ؟ (۱۱)

نون گوں مئے لشکران ہمراہ
نبئے؟

مئے دژمنانی دیما مارا مدت کن، (۱۲)

کہ انسانئے کُمک ناہودگ انت۔

ہدا کہ گوں انت، سوہین بین، (۱۳)

هما إنت که مئے دژمنان پادمال
کنت.

شرمندگیئے کباہ

پہ سازگر و وش الہانانی سالارا. داوودئے زبور.

① او منی ستایانی هُدا!

هامؤش مبئے.

② چیا کہ بدکار و پریکاران

منی هلاپا وتی دپ پچ کرتگ،

گۆن درؤگبندیّن زبانیّا منی
هلاپا گپّش جتّگ.

③ منا گۆن نپرتییّن هبران چپّ و
چاگردش کرتگ،

بِیْسُؤَبَا گۆن من په جنگا پاد
آتکگ آنت.

منی مِهْرئے بدلا منا بُهْتامِش جتگ، ۴

بله من په آیان نیکیں دوا
کرتگ.

منی نیکیانی بدلا گۆن من بدی ۵
کننت و

مِهْرئے بدلا نَپرت.

گۆشنت: ”بدکاریں مردمیا اِشیئے ۶
چگا دئور دئے،

بَلْ که بُهْتام جنۆکے اِشیئے
راستین نیمگا اوْشتیت.

وهده آییئے دادرسیا کننت، ۷

مئیاربار زانگ بات و

ذوایی گناه حساب باتنت.

۸ روچی گمک باتنت و

آییئے اُگده و زِمهوارى دگرِیا
برسات.

۹ چُکى چورئو باتنت و

جَنِى جنۆزام.

۱۰ چُکى پندؤک و دَرِیدَر باتنت و

چه وتى پُرشتگيِن لؤگان در
کنگ باتنت.

۱۱ وامدارى سَجّهيِن مال و هستيا پِچ
گراتنت و

درامد آییئے جُهدانى بَر و سَمرا
بَراتنت.

گَسّ پە آييا مهربان مبات و ١٢

آييئە چۆرئوانى سرا بژگ
مکنات.

پدریچی گار باتنت و ١٣

نامیش پە دیمی نسلان سر
مبات.

آييئە پت و پیرکانى گناه ١٤
هَداوندئە بارگاها يات کنگ باتنت،

ماتئە گناهی هچبر شوڊگ
مباتنت.

گناهش مدام هَداوندئە چمّانى ١٥
دییما باتنت،

هَداوند آيانى ياتا چه زمينا گار
کنات.

چیا کہ آ هچبر په گسا مهربان
نبوت،

نیزگار و هاجتمندی آزار دانت
و

دلپرشتگینی په مرک
رسینتنت.

نالت کنگی وش نبوت،

آییئے وتی سرا کیانتنت.
برکت دئیگی وش نبوت،
هچبر برکتی مرسات.

نالت کنگی چو پوشا کا گورا ات،

آپئے پیما آیئیئے جانا ایر نشت،
روگنئے پیما هډانی شت.

١٩ نالت کباھے بات و آییئے جندا
بیؤشات و

کمر بندییئے پیما مدام آییئے
سرینا بندوک بات.

٢٠ چه هداوندئے نیمگا منی بھتام
جنوکانی مژ همے بات،

هما که منی هلاپا بدین هبر
کننت.

٢١ بله تئو، او هداوند، تهنا تئو

په وتی نامئیگی منی سرا
مهربان بئے،

چه وتی مهرئے نیکیا منا
برگین.

٢٢ چیا که من نیزگار و هاجتمندے آن

دَلُن باتنا ٹِپِیگِ اِنت.

۲۳ من چو بیگاہی ساہگیا گار بان،

چو مدگیا چنڈگ بان.

۲۴ چہ روچگا کوئڈن ذرہگا اِنت،

جِسَم و جائن رنجتگ و لاگر
اِنت.

۲۵ بُہتام جنوکانی گلاگی آن،

منا کہ گندنت، سرا چنڈیننت.

۲۶ منا کُمک کن، او ہداوند، منی ہدا!

پہ وتی مہرئیگی منا برکین.

۲۷ بِل بزانت کہ اے تئی دست اِنت،

کہ اے کار تئو کرتگ، او
ہُداوند!

آ نالت کنت، ۲۸

بلہ تئو برکت بدئیاتئے.

ہَمَلہ کہ کنت، شرمندگ
باتنت،

بلہ تئی ہزمتکار شادمانی
بکنات.

منی دژمنان رسواییئے جامگ گؤرا ۲۹
دئیگ بات و

شرمندگیئے کباہا پووشینگ
باتنت.

من چہ وتی زبانا ہُداوندئے سک ۳۰
باز شُگرا گِران،

بازيں مردمیئے دِیما آیا ستا
کنان.

چیا که هاجتمندئے راستین نیمگا
اؤشتیت

تانکه آیا چه دادرسانی هُکما
برگینیت.

منی راستین نیمگا بنند

داوودئے زبور.

اے هُداوندئے پیگامِ انت په منی
هُداوندا:

”منی راستین نیمگا بنند

تان هما وهدا که تئی دژمنان

تئی پادانی چیرئے پَدگ و
چارچوبه بکنان.“

۲ ھداوند چه سہیونا تئی زؤراورین
آسایا شہار دنت و گوشت:

”وتی دژمنانی نیاما ہاکمی
کن.“

۳ آ روچا کہ تئو وتی لشکرا مچ کنئے،

تئی مردم پہ شوکے گون
بنت.

گون پاکئے شان و زیبایا

تئی ورنا تئی گورا کانت،

چو کہ نود چه بامگواہئے باتنا.

۴ ھداوندا سوگند وارتگ و

پشومان نبیت، کہ:

”تئو تان ابد دینی پیشوای

ائے،

مَلکیسِ دیکئے ھسابا۔“

۵ ھداوند تئی راستین دستا انت،

وتی گزبئے روچا بادشاہان
درُشیت۔

۶ کئومان سزا دنت،

زمینا چہ لاشا پُر کنت و

سجھین زمینئے ھاکمان
درُشیت۔

۷ راہا، چہ کئوریا آپ وارت و

سوِیین و سربُلند بیت۔

ھداوندئے کار راست و پہ اَدل انت

۱ ھداوندا بنازینیت، ھلّیویا.

چہ دلے جُھلانکیا ھداوندے
شُگرا گران،

نیکدلانی دیوانا، مچّیئے نیاما.

۲ ھداوندے کار مزن آنت،

ھرگسے دلا کہ نِشتگ آنت،

آیانی سرا پہ شری پگر کنت.

۳ آیئے کار شاندار و پُرشوکت آنت

و

آیئے اَدل تان اَبَد برجم مانیت.

۴ آییا وتی باگمالین کار یادگار
کرتگ آنت،

ھداوند مهربان و رهم کنوک

اِنت.

آهمایان وراگ دنت که آییئے (۵)
تُرِسِش دلا اِنت،

وتی آهد و گَرارا تان اَبَد یات
کنت.

وتی کارانی زوُری وتی کئومارا (۶)
پیش داشتگ،

درکئومانی میراسی وتی
کئومارا داتگ اَنت.

آییئے دَستانی کار راست و په اَدل (۷)
اَنت و

سجّهین رهبندی پُراهِتبار.

اَبَد تان اَبَد مُهر و مُهکم اَنت، (۸)

په راستی و تچکی کنگ

بو تگ اَنت.

آییا وتی کئوم مؤکتگ، ۹

تان ابد وتی اهد و گراری
برجم داشتگ.

آییئے نام پاک و باکمال اِنت.

هَداوندئے تُرس داناییئے پندات ۱۰
اِنت.

هما که آییئے رهبندانی رَندگیریا
کننت،

آیان شرّین زانتکاری رسیت.

تان ابد ستا هماییئگ اِنت.

هَدادوستانی بهتآوری

۱ ھداوندا بنازینیت، ھلّلوپا.

بھتاوَر اِنْت ھما کہ ھداوندئ
تُرس آییئ دلا اِنْت،

ھما کہ آییئ ھکمی سک باز
دۆست بنت.

۲ آییئ نسل و اوْبادگ زمینئ سرا
پُرزۆر بنت،

برکت نیّکلانی پدريچا رسیت.

۳ آییئ لوگ چہ مال و مِلکتا پُر بیت

و

آییئ پھریزکاری تان ابد برجَم
مانیت.

۴ پە نیّکلان مان تھارۆکیا ھم رُژن
دَریشینیت،

آ مهربان، رَہم کنوُک و آدل
اِنت.

٥ بکشنده و وامِ دِهینِ مردمئے آسر
شَرِّ بیت،

هما که وتی کاران په انساپ
کنت.

٦ چیا که آ هچبر لرزینگِ نبیت،

پهریزکارینِ مردمے تان آبد
یات کنگِ بیت.

٧ آ چه بدینِ هالانِ نثرسیت،

دلی جَمِ اِنت، تئو کلی
هَداوندئے سرا اِنت.

٨ آییئے دلِ مُهرِ اِنت، نثرسیت،

نیٹ وتی دژمنانی شِکستا

گندیت.

گۆن گریب و نیزگاران بیھساب
بکشنده انت،

آییئے پھریزکاری تان آبد برجم
انت.

آییئے کانٹ پہ شانے بُرز کنگ
بیت.

بدکار گندیت و ہژمناک بیت،

چہ زہرا دنتان درُشیت و آپ
بیت،

بدکارئے واہگ نامرَاد بنت.

ہداوند نیزگارا چست کنت

ہداوندا بنازینیت، ہلّیلویا.

بنازینیت، او ہداوندئے
ہزمتکاران!

ہداوندئے ناما بنازینیت.

ہداوندئے ناما ستا و سنا بات، (۲)

چہ ائونا تان ابد.

مَشْرِکا بگر تان مَکْرِبا، (۳)

ہداوندئے نام نازینگ بات.

ہداوند سجھین کئومانی سرا (۴)

پُر جلال انت و

آییئے شان و شئوکت چہ
آسمانان بُرزتِر.

کئے مئے ہداوندین ہدائے ڈئولا (۵)

انت؟

مئے ھدا بُرزاد، وتی بادشاہی
تھتا نِشتگ.

٦ آ جَہَل بیت

کہ آسمان و زمینا بچاریت.

٧ آ نیّزگارا چہ ہاکا و

ہاجتمندا چہ پُرانی ہاکوٹا
چست کنت.

٨ شہزادگانی نیاما نادیّنیّتش،

وتی کئومئے شہزادگانی نیاما.

٩ سَنٹ و بے ائولادیّن جنینا وشدل و
چُگانی مات کنت و

آییئے لوگا آباد.

ھداوندا بنا زینیت، ھلّیلویا.

وهدے اسرائیل چہ مسرا در آتک...

۱) وهدے اسرائیل چہ مسرا در آتک،

آکوبئے هاندان، چہ درامدین
زبانئے مردمانی نیاما،

۲) یهودا هُدائے گچین کرتگین و

اسرائیل آییئے بادشاهی بوت.

۳) دریایا دیست و تتک،

اُردنئے کئور، پُشتا کنزت.

۴) کوه چو گورانڈا سٹ جنان بوتنت

و

جُمپ چو گورگا.

۵ او دریا! چے بوت کہ تئو تَتکئے؟

او اَرْدُن! چے بوت کہ تئو پُشتا
کِنزِتئے؟

۶ او کوھان! چے بوت کہ شما چو
گوراندَا سِتَّ جت،

شما چو گورَگا، او جُمپان؟

۷ بَلَرَن، او زمین!

هُداوندئے بارگاھا،

آکوبئے هُدائے بارگاھا.

۸ آييا تَلار گورم کرتنت، چہ آيا پُر،

مُهرين سِنگ آيئے چمگ.

مئے هُدا ارشا انت

١ مارا اِنَّه، او هُداوند! مارا اِنَّه،

تئی ناما شان و شئوکت
پرسات،

تئی مِهر و وپاداریئے سئوبا.

٢ آ دگه کئوم چیا بگوشنت:

”إشانی هُدا کجا اِنت؟“

٣ مئے هُدا ارشا اِنت،

هرچے که آييا و ش بيت، هما
کارا کنت.

٤ آيانی ”هُدا“ نگره و تلاه اِنت،

انسائے دستئے جوڑ کرتگین
بُت.

۵

إِشَان دپ پر بله هبر كرت نكننت،

چمّش پر بله ديست نكننت،

۶

گوّشش پر بله اِشكت نكننت،

پوّنزش پر بله بوّ چت نكننت،

۷

دستش پر بله مارت نكننت،

پادش پر بله راه شت نكننت،

نه چه وتی گّئا آوازے گشت
كننت.

۸

هرگس كه إِشَان جوّر كنت،

همشانی پئما بیت و

هما مردم هم كه إِشانی سرا
تئوكل كنت.

۹) او اِسْراييل! هُداوندئے سرا تئوکل
کن،

هما شمئے کُمک و اِسپَر اِنت.

۱۰) او هارونئے لوگ! هُداوندئے سرا
تئوکل کن،

هما شمئے کُمک و اِسپَر اِنت.

۱۱) او هُداثرسان! هُداوندئے سرا
تئوکل کنيت،

هما شمئے کُمک و اِسپَر اِنت.

۱۲) هُداوندا مارا يات کرتگ و

مارا برکت دنت،

اِسراييلئے لوگا برکت دنت،

هارونئے لوگا برکت دنت.

۱۳) همایان برکت دنت که هُداوندئے
تُرس آیانی دلاِ انت،

مزنین و گسانینان، یگ پئِما.

۱۴) هُداوند شمارا گیشا چه گیشتر
کنات،

شمئے جند و چک، دوینان.

۱۵) هُداوند شمارا برکت دئیات،

زمین و آسمانئے اَدّ کنوک.

۱۶) بُرزین ارش هُداوندئیگِ انت و

زمینی بنی آدمارا داتگ.

۱۷) مُردگ هُداوندا ننازیننت،

نه آ مردم که رئونت و بیئتوار

بنت.

۱۸ اے ما ایں کہ ہداوندا ستا دئیین،

ائون تان ابد.

ہداوندا بنا زینیت، ہلّیویا.

منا ہداوند دؤست انت

۱ منا ہداوند دؤست انت کہ

منی تئواری گوّش داشت،

منی پریات و زاریئے تئوار و

۲ وتی دلگوّشی منی نیمگا ترّینت.

تان زندگ آن، گوانکی جنان.

۳ مرکئے سادان پتاتگ اتان،

کبرئے تُرس منی سرا گپتگآت

گم و اندوھانی بندیگ اتان.

۴ ھداوندئے نامن گپت و گوشتن:

”او ھداوند! منی زندا برگین.“

۵ ھداوند مهربان و آدل انت،

مئے ھدا، چہ مہر و رہما
سرریچ.

۶ ھداوند سادہ دلین مردمان

سمبالیت،

من کہ وار و زار اتان، منا
رگینتی.

۷ پدا آرام بئے، او منی ارواہ،

کہ ھداوند پہ تئو مهربان

بوتگ.

۸ او هُداوند! تئو منی آرواه چه مَرکا
رَگِینت،

منی چم چه ارسان و

پاد چه لَکُشگا

۹ که هُداوندئ بارگاها گام بجنان

زندگیانی زمینا.

۱۰ منا باور ات، هما وهدا هم که
گوشتن:

”سَک بزرگ آن.“

۱۱ پریشانیانی تها گوشتن:

”هرگس دروگبند انت.“

۱۲) اے سَجَّهَیْن شَرِّی کہ هُداوندا گُون
من کرتگ آنت،

اِشانی بدلا چُون بدئیان؟

۱۳) نجاتئے پیالها چست کنان و

هُداوندئے ناما تئوار کنان.

۱۴) گُون هُداوندا وتی کئولان پورَه
کنان،

آییئے سَجَّهَیْن کئومئے دیما.

۱۵) هُدائے وپادارانِی مَرک،

هُداوندئے دیما گرانگدر اِنت.

۱۶) او هُداوندا! من تئیی هزمتکار آن،

هئو، من تئیی هزمتکار آن،

تئی مۆلدئے چُکّ،

تئو منا چہ زمزیلان آزات
کرتگ.

شگرزاریئے کُربانیگے ترا پیش
کنان و

هُداوندئے ناما گِران.

گۆن هُداوندا وتی کئولان پوره
کنان،

آییئے سَجّهین کئومئے دیما،

هُداوندئے لوگئے پیشگاها،

تئی نیاما، او اورشَلیم!

هُداوندا بنا زینیت، هَلّیلویا.

او سَجّهین کئومان! هُداوندا بنا زینیت

۱) او سَجَّهِيْن كُؤْمَان! هُداوندا
بنازِيْنِيْت.

او سَجَّهِيْن راجان! آييا ستا
كْنِيْت،

۲) كه هُداوندئ مِهْر پِه ما سَكّ باز
اِنْت و

آييئ وپاداري اَبْدَمَان.

هُداوندا بنازِيْنِيْت، هَلِّلُويا.

هُداوندئ راستِيْن دِستا مَزْنِيْن كارئ كرتگ

۱) هُداوندئ شُگرا بگريْت

كه نِيْك اِنْت و مِهري اَبْدَمَان.

۲ اسرائیل بگوشتات:

”آییئے مہر ابدمان انت.“

۳ ہارونئے لوگ بگوشتات:

”آییئے مہر ابدمان انت.“

۴ ہڈاترس بگوشتانت:

”آییئے مہر ابدمان انت.“

۵ وتی تنگیان گوَن ہڈاوندا پریائن
کرت،

آییا منا پَسَّو دات و آزات
کرت.

۶ ہڈاوند گوَن من انت، من نثرسان.

انسان منا چے کرت کنت؟

۷ هُداوند گۆن من إنت، منی مَدَت
کنۆک،

په سرپرازی دژمنانی نیمگا
چاران.

۸ هُدائے کِرا پناه زورگ

چه انسانے سرا تئوکل کنگا
شرتر إنت.

۹ هُدائے کِرا پناه زورگ

چه شهزادگانی سرا تئوکل کنگا
شرتر إنت.

۱۰ سَجّهین کئومان منا اَنگِرّ کرت،

بله من هُداوندئے ناما پِرۆش
داتنت.

۱۱) مَنا چَہ ہر نِیمِگا چَپ و چاگِردِش
کرت،

بلہ من ہداوندئے ناما پُرؤش
دانت.

۱۲) چو بیئِنگ مَکِسا منی سرا پر
رتکنت،

بلہ چو کُنٹِگا، دمانا سُتکنت و
من ہداوندئے ناما پُرؤش
دانت.

۱۳) مَنا سَگا تیلاَنکِش دات کہ بکیان،
بلہ ہداوندا مَنا کُمک کرت.

۱۴) ہداوند منی زور و منی سئوت
انت،

ہما منی رَگِینوُک انت.

پھریزکارانی تمبوانی تھا سوہین
بئگ و شادمانیئے کوگار انت:

”ہداوندئے راستین دستا
مزنین کارے کرتگ۔

ہداوندئے راستین دست چست
بوتگ،

ہداوندئے راستین دستا مزنین
کارے کرتگ۔“

من نمران، زندگ مانان و

ہداوندئے کرتگین کارانی جارا
جنان۔

ہداوندا منا شرّ ادب دات،

بلہ مرکئے دستا نداتی۔

۱۹) اَدَل و راسِتيئے دروازگان پِه من پِچ
کن،

کہ بیٲتران و ھداوندئے شُگرا
بِگران.

۲۰) اِش اِنْت ھداوندئے دروازگ

کہ پاک و پھریزکار چہ اِدا تھا
شَت کَنْت.

۲۱) تئی شُگرا گِران کہ تئو منا پَسئو
دات،

تئو منی رَکینؤک ائے.

۲۲) آ سِنگ کہ بان بندین اُستایان پسند
نکرت و نَزرت،

ھما سِنگ بُنہشت بوت.

۲۳ اے ہُداوندے کارِ اِنْت و

مئے چَمّان باکمال اِنْت.

۲۴ اِش اِنْت ہما روچ کہ ہُداوندا
آورتگ،

بیا پہ اے روچا گل و شادھی
کنین.

۲۵ او ہُداوندا! مارا برکین.

او ہُداوندا! مارا سوّیین کن.

۲۶ مبارک بات ہما کہ ہُداوندے ناما
کئیت.

چہ ہُداوندے لوگا شمارا برکت
دئیین.

۲۷ ہُداوند، ہُدا اِنْت،

وتی نوری مئے سرا ذریشینتگ.

ائییدئے گربانیگا گؤن
گربانجاہئے کانٹان پہ ساد
ببندیّت.

تئو منی ہدا ائے، (۲۸)

تئی شگرا گران.

تئو منی ہدا ائے،

ترا نازیّنان.

ہداوندئے شگرا بگریّت (۲۹)

کہ نیّک اِنّت و مہری ابدمان.

تئی شریّت منا دوّست اِنّت

بہتاوَر اِنّت ہما کہ راہش راست (۱)

آنت و

هُداوندئے شَرِیتئے حسابا
گردنت.

بہتاور آنت ہما کہ ہُداوندئے ۲
پرمانان مَنّت و

پہ سِتک و دل آییئے شوہازا
آنت،

ہما کہ ہچّ ناانساپی نکنت و ۳
آییئے راہا رئونت.

تئو وتی رہبند داتگ آنت ۴

کہ پہ سرجمیا آیانی رَندگیری
کنگ بییت.

پہ تئیی ہُکمانی برجاہ دارگا ۵

منی راه مُهر و مُهکم باتنت.

۶ گڑا آ وهدا کہ تئی سجھین
ہکمانی نیمگا چاران،

شرمسارِ نبان.

۷ گونِ تچکین دلیا تئی شگرا گران،

وہدے تئی ادلین پرمانان در
بران بان.

۸ تئی ہکمانی رندگیریا کنان

منا پھک یلہ مکن.

۹ ورناین مردمے چوں وتی راہا پاک
داشت کنت؟

گون تئی ہبرئے رندگیریا.

١٠ ترا په سټک و دل شوهاز کنان،

منا مئیل که تئیی هُکمانی راها
يله بکنان.

١١ من تئیی هبر وتی دلا اَمبار
کرتگانَت

که تئیی هلاپا گناه مکنان.

١٢ ترا ستا بات، او هُداوند!

وتی هُکمان منا سوچ دئی.

١٣ من چه تئیی دپا در آتکگین
سجّهین هُکمان

دپ و ت گَوْشان.

١٤ چه تئیی پرمانانی منگا انچو
شادان بان

کہ چہ مزین گنجیا۔

تئی رہبندانی سرا پگر کنان و ۱۵

تئی راہان چاران۔

چہ تئی حکمان شادمان بان و ۱۶

تئی ہبرا نشموشان۔

وتی ہزمتکارئے سرا مہربان بئے ۱۷

تانکہ زندگ بمانان و

تئی ہبرئے پرمانبرداریا بکنان۔

منی چمان پچ کن ۱۸

کہ تئی شریئتے باگمالین
چیزان بگندان۔

من زمینا درامدے آن، ۱۹

وتی هُکمان چہ من چیر مدئے.

۲۰ یہ تئی هُکمان

منی ارواہ مُدام زهیران
درُشتگ.

۲۱ تئو گروناکین مردمان هگل دئیے،
هما نالت بوتگینان

کہ تئی هُکمانی راہا یلہ
کننت.

۲۲ سُبگی و گمَشَرِپیا چہ من دور کن،
چیا کہ من تئی پرمانان مَنان.

۲۳ هرچُنت کہ هاکم هوَر نِندنت و
منی هلاپا پندل سازنت،

بلہ تئی هزمتکار، تئی
هُکمانی سرا پگر کنت.

تئی پرمان منی شادمانی آنت، ۲۴

په من سوچ و سَلاه آنت.

من هاکان ویتگان، ۲۵

منا وتی لَبزئے حسابا زندگ
بدار.

من ترا وتی راهانی هال دات و تئو ۲۶
منا پَسئو دات.

نون منا وتی هُکمان سوچ دئے.

منا، وتی رهبدانی راها سرید کن ۲۷

و

من تئی باگمالین کارانی سرا
پِگر کنان.

منی ارواه چه اندوّهان نالیت، ۲۸

منا وتی هبرئے هسابا مُهکم
کن.

منا چه پریئے راهان دور بدار، (۲۹)

منی سرا رهم کن و شَریتا منا
بدئے.

من وپاداریئے راه در چتگ، (۳۰)

وتی دل تئی هکمانی مئوک
کرتگ.

من گوَن تئی پرمانان بندوگ بان، (۳۱)

او هداوند!

مئیل که شرمسار کنگ بیان.

تئی هکمانی راها مئیدانَ کنان، (۳۲)

که تئو منی دلا دانا کنئے.

او ھُداوندا! وتی ھُکمانی راھا منا ۳۳
سوچ دئے،

کہ تان آھرا بدارانِش۔

منا اگل و ھوؤش بدئے ۳۴

کہ من تئی شَرِیتئے پابند بیان
و

پہ دل و سِتک اِشیئے رَندگیریا
بکنان۔

وتی ھُکمانی راھا منی رھشوَن ۳۵
بئے،

کہ منی وشی ھمِشانی تھا اِنْت۔

منی دلا دِیم پہ وتی پرمانان ۳۶
بِتَرّین،

منی نپ و سوتّانی گُگئے بدلا۔

منی چمان چه بے آرزشین چیزان ۳۷
دور بدار،

منا وتی راهان زندگ بدار.

گۆن وتی هزمتکارا کرتگیّن کئولا ۳۸
بدار

هما کئولا که گۆن هُداثرسان
کنئے.

هما بیّننگیا دور کن که منا چه آييا ۳۹
تُرسیت،

که تئیی هُکم نیک آنت.

په تئیی رهبندان هُدوّناک آن، ۴۰

چه وتی ادلا منا زندگ بدار.

تئیی مِهَر منا سَر بات، او هُداوند، و ۴۱

هما نجات هم كه تئو كئول
كرتگ.

گړا من هما مردمان پَسَّو دئيان كه
منا گلاگ بندنت،

چيا كه من تئیی هبرئے سرا
تئوكل كنان.

راستين هبرا چه منی دپا پچ مگر،

كه منی اُمیت تئیی هُكمانی
سرا انت.

مدام تئیی شَریتئے رَندگیر بان،

أبد تان أبد.

په آسودگی گردان،

كه تئیی رهبدانی شوهازا
بوتگان.

٤٦ بادشاهانی دِیما تئی پرمانانی
هبرا کنان و

پَشل و شرمندگ نَبان.

٤٧ چه تئی هُکمان شادمان آن،

که منا دۆست اَنت.

٤٨ من په تئی هُکمانی زورگا وتی
دست شهار داتگ اَنت

که منا دۆست اَنت و

تئی پرمانانی سرا پِگر کنان.

٤٩ گۆن وتی هزمتکارا کرتگیّن کئولا
یات کن،

که تئی کئول منی اُمیّت اَنت.

سڳي و سؤريان مني تسلا هميش
انت،

تئیی کئول منا زندگ داریت.

گروناکین مردم منا دائما گلاگ
بندنت،

بله من تئیی شریتا یله نکان.

او هداوند! منا تئیی آهدی هکم
یات أنت و

منا چه همشان تسلا رسیت.

بدکارانی سؤبا هژمناگ بان،

همایانی سؤبا که تئیی
شریتش یله داتگ.

تئیی هکم مني سئوت بوتگ انت

هر جاگه كه نندوڪ بوتگان.

او هُداوندا! شيان تئىي ناما يات
كنان و

تئىي شريتئى راها بان.

منى راه همى بوتگ،

تئىي رهبندانى رَندگيريا كنان.

تئو منيگ ائى، او هُداوندا!

من كئول كرتگ كه تئىي
هبرانى رَندگيريا كنان.

په دل و سِتِك تئىي چهرگئى
شوهازا بوتگان،

منى سرا هما پئىما مهربان بئى
كه كئولِت كرتگ.

من وتی راه چارِتگِ اَنَت و ۵۹

نون دِیَم په تئی پرمانان
آتکگان.

تئی هُکمانی مَنگا اِشتاپَ کَنان، ۶۰
دِیَر نَکَنان.

هرچُنَت که بدکارانی سادان منا ۶۱
پَتاتگ،

بله تئی شَرِیتا نَشموُشان.

شپنِیما پادَ کایان و تئی شُگرا ۶۲
گِران

په تئی ادلِین هُکمان.

من هما سَجّهینانی سَنگَت اَن که ۶۳
تئی تُرس آیانی دلا اِنَت،

هما مردمانی که تئیی
رهبدانی رَندگیریا کنت.

زمین چه تئیی مِہرا پُر اِنت، او
ہداوند!

وتی ہُکمان منا سوچ دئے.

پہ وتی ہزمتکارا مہربان بوتگئے،

ہما پیئما کہ تئو کئول
کرتگآت، او ہداوند!

منا زانت و سریدی سوچ دئے

کہ من تئیی ہُکمانی سرا
تئوکل کنان.

بزرگ بیگا پیسر، چه راستین راہا
ٹگل وران اتان،

بلہ نون تئیی ہبرئے رندگیر آن.

٦٨ تئو نیک ائے و نیکی کنئے،

وتی هُکمان منا سوچ دئے.

٦٩ هرچنت که گروناکین مردمان منی
سرا دروگین بهتام جتگ،

بله من په دل و ستک تئی
رهبندان برجاه داران.

٧٠ اِشانی دل سِنگ و بے اِهساس اَنت

بله من چه تئی شَریتا شادمان
آن.

٧١ شَر بوت که سگی و سوریانی تھا
کپتان

که تئی هُکمان در برت بکنان.

٧٢ چه تئی دپا در آتکگین شَریت په

چه هزاران تِلَاه و نُّگرها شرتر
إنت.

۷۳ منا تئیی دستان آذ کُرت و شِکل و
درۆشم دات،

منا آگل و هوّش بدئے که تئیی
هکمان سرپد بیان.

۷۴ هُدائرس گوّن منی گِندگا شادمان
باتنت،

که من وتی اُمیّت گوّن تئیی
هبرا بستگ.

۷۵ او هُداوند! من زانان که تئیی هُکم
په آدل آنت و

تئو چه وتی وپاداریا منا
مُسبیتانی تها دئور داتگ.

تئی مِهَر منی تسلا بات، ۷۶

هما پیما که تئو گۆن وتی
هزمتکارا کئول کرتگ.

تئی رهمت منا سر باتنت تان ۷۷
زندگ بمانان،

که تئی شَریت منی شادمانی
انت.

گروناکین مردم سرجهل و پشل ۷۸
باتنت که وتسرا منی باپشتا دروگش
بستگ،

بله من تئی رهبندانی سرا پگر
کنان.

هرگس که چه تئو ترسیت دیم په ۷۹
من بیایات،

هما مردم که تئیی پرمانان
سریدَ بنت.

تئیی هُکمانی بارئوا منی دل ۸۰
بیئمئیار بات

تانکه شرمندگ مبان.

منی آرواه په هما نجاتا تلوسیت ۸۱
که چه تئیی نیمگا انت،

من وتی اوُست و اُمیت گۆن
تئیی هبرا بستگ.

منی چمّ تئیی کئولئے شوهازا کۆر ۸۲
بوتگ انت،

گۆشان: ”کدی منا تسلا
دئیئے؟“

چۆ مَشکِیا آن که دوئانی تها هُشک ۸۳

بوتگ،

بله تئیی هُکْمَن نَشْمُشْتِگَ اَنَت.

٨٤ تان کدین تئیی هزمتکار ودارا

بیت؟

کدی منی آزار دئیوکان سزا
دئیئے؟

٨٥ گروناکین مردم په من کل کوچنت،

تئیی شَرِیتئے هلاپا.

٨٦ تئیی سَجَّهین پرمان پُراهِتبار اَنَت،

منا کُمک کن که مردم منا مُپِت
و ناهگا آزار دئینت.

٨٧ منا چه زمینئے سرا گار و گُمسار

کنگی اَنَت،

بله من تئیی ره‌بند یله نداتنت.

۸۸ وتی مِه‌رئے هسابا منا زندگ بدار و

چه تئیی دپا در آتکگین
هکمانی رَندگیریا کنان.

۸۹ او هُداوند! تئیی هبر ابدمان اِنت،

آسمانا مِه‌ر اوشتاتگ.

۹۰ تئیی وپاداری نسلانی نسل برجم
اِنت،

تئو زمین اَدّ کرت و اے برجاه
مانیت.

۹۱ تئیی هکم تان روچ مروچیگا
برجاه اَنت

چیا که سجّهین چیز تئیی
هزمتا کننت.

اگن تئی شَرِیت منی شادمانی
مبوتیین،

من مسیبتانی تها گار و گُمسار
بوتگأتان.

هچبر تئی رهبندانَ نشموّشان،

که تئو چه همیشانی وسیلها منا
زندگ داشتگ.

منا برکّین که تئیگ آن

تئی رهبندانی شوهازا
بوتگان.

بدکار منی تباھیئے ودارا أنت،

بله من تئی پرمانانی نیمگا
چاران.

هر كمالا هَدَّه هَست، ٩٦

بله تئیی هُکمان هَدَّه نیست.

تئیی شَرِیت منا چۆن دۆست اِنت، ٩٧

سَجَّهین رۆچا هَمِشیئێ پِگرا آن.

تئیی هُکم منا چه منی دژمنان ٩٨
داناتر کنت،

که مدام گۆن من گۆن اَنت.

منا چه وتی تالیم دئیۆکان گیشتر ٩٩
زانت هَست

چیا که تئیی پرمانانی پِگرا آن.

چه کماشان زانتکارتر بوتگان ١٠٠

که تئیی رهبندانی رَندگیریا

کنان.

①۰۱ من وتی یاد چه هر رَدین راها دور
داشتگ آنت

که تئی هبرا داشت بکنان.

①۰۲ چه تئی هُکمان وتی دِیْمَن
نترِیْنَتِگ

که تئو وت منا تالیم داتگ.

①۰۳ تئی هبر چوْنِیْن شیرکْنِیْن تامے
کْنَت،

منی دپا چه بیْنگا شیرکْنتر
آنت.

①۰۴ چه تئی رهبندان منا زانت و
سرِپْدِی رَسِیت،

پمِیْشکا منا چه هر رَدین راها

نپرت اِنت.

تئی ہبر پہ منی پادان چراگے و (۱۰۵)

پہ منی راہا رُژنِے.

من سئوگندے وارتگ و اے (۱۰۶)

سئوگندے سرا اوشتاتگان

کہ تئی ادلین ہکمانی
رَندگیریا کنان.

او ہداوند! من سکّ آزاب سگتگ، (۱۰۷)

انچش کہ کئولت کرتگ، منا
زندگ بدار.

او ہداوند! من پہ واہگے ترا ستا (۱۰۸)
کنان،

منی اے گربانیگا کبول کن و

منا وتی هُکمان سوچ دئے.

۱۰۹ ہرچنت کہ مُدام مرکئے پنجگا آن،

بلہ تئی شریتا بیہئیال نکنان.

۱۱۰ بدکاران پہ من دامے چیر گیتکگ،

بلہ من چہ تئی رہبندان
نٹگلتگان.

۱۱۱ تئی پرمان مُدام منی میراس
آنت،

منی دلئے شادمانی آنت.

۱۱۲ من وتی دل پہ تئی هُکمانی منگا
ترینتگ،

مُدام، تان گڈسرا.

١١٣) چہ دوروین مردمان نِپرت کنان و

تئی شریتا دؤست داران.

١١٤) تئو منی پناه و اسپر ائے،

من وتی اوّست و اُمیت گؤن
تئی هبرا بستگ.

١١٥) چہ من دور بییت، او بدکاران،

کہ من وتی هُدائے هُکمانی
رَندگیریا بکنان.

١١٦) وتی لبزئے هسابا منا مُهکم بدار و
من زندگ مانان،

مئیل کہ منی اُمیت پیرُشیت.

١١٧) منا مُهر بدار کہ پِرگان،

مُدام تئیی هُکمانی زِگرا کنان.

۱۱۸ هما مردمان یله کنئے که چه تئیی
هُکمانی راها دورَ بنت،

که آیانی پریکارِیا آسرے
نیست.

۱۱۹ تئو زمینئے سرئے سجّهین رَدکار
چو گند و گسُرّا دئور داتگانَت،

پمیشکا منا تئیی پرمان دؤست
بنت.

۱۲۰ منی جائئے گوشت چه تئیی تُرسا
لرزیت و

منا چه تئیی رهبندانَ تُرسیت.

۱۲۱ من اَدل و اِنساپ کرتگ،

منا ستمگرانی دستا یله مکن.

۱۲۲) وتی هزمتکارے سلامتی و
وشہالیئے زمانتا بدئے،

مئیل کہ گروناک منی سرا زلم
بکننت.

۱۲۳) منی چمّ پہ ہما رکینگا وداریگ
آنت کہ چہ تئی نیمگا انت،

تئی ادلین کئوئے پورہ بیگئے
انتزارا آن.

۱۲۴) وتی هزمتکارا وتی مہرئے ہسابا
بچار و

وتی ہکمان منا سوچ دئے.

۱۲۵) من تئی هزمتکار آن، منا سرپدی
بدئے

کہ تئی پرمانان بزنان.

۱۲۶) او هُداوند! وهْد اَتکگ که تئو کارے
بکنئے،

چیا که تئی شَریتا پرؤشت.

۱۲۷) منا تئی هُکم چه تلاها دؤست تر
اَنت،

چه اَسلیگین تلاها گیشتر.

۱۲۸) تئی سَجّهین رهبندانی راستیا
مَنان،

پمیشکا منا چه هر رَدین راها
نِپرت اِنْت.

۱۲۹) تئی پرمان باکمال اَنت،

پمیشکا آیان مَنان.

۱۳۰) تئی هبرئے بئیان کنگ رُژن

بَکْشیت و

ناسرپدان سرپدی دنت.

من وتی دپا پچَ کنان، (۱۳۱)

تئیگ آن و په تئی هُکمان
زهیریگ.

دِیما گۆن من ترّین و منی سرا رهم
کن، (۱۳۲)

انچش که تئو مُدام گۆن وتی
نامئے دوست داروکان کئئے.

وتی هبرئے هسابا منی گامانی
رهشۆن بئے، (۱۳۳)

گناها مئیل که منی سرا هاکی
بکنت.

منا چه انسانئے زُلما بمۆک (۱۳۴)

کہ تئی رہبندانی رَندگیریا
کرت بکنان.

۱۳۵) وتی دیما وتی ہزمتکارئے سرا
درپشین و

وتی ہکمان منا سوچ دئے.

۱۳۶) چہ منی چمان آرسئے کئورَ تچنت

کہ تئی شَریتئے رَندگیری کنگ
نیت.

۱۳۷) او ہداوند! تئو آدل ائے و

تئی ہکم برہکّ آنت.

۱۳۸) آ پرمان کہ تئو داتگ آنت پہ آدل
آنت،

سرجمیا پُراہتبار.

منی گئیرتا منا جانسوچ کرتگ (۱۳۹)

چیا کہ منی دژمنان تئی ہبر
شمشتگ.

تئی ہبر پاک و پلگار أنت و (۱۴۰)

تئی ہزمتکارا دوست أنت.

هرچنت کہ من کم آرزش و هکیرے (۱۴۱)
آن،

بله آنگت تئی رہبندان
نشموشان.

تئی آدل دائمی و (۱۴۲)

تئی شریّت راست إنت.

سگی و سوّری منی سرا آتکگ أنت (۱۴۳)

بله تئی هُکم منی شادمانی
آنت.

تئی پرمان تان آبد په آدل آنت، (۱۴۴)

منا سریدی بدئے که زندگ
بمانان.

او هُداوند! په دل و سِتک تئوار
کنان، پَسئو بدئے و (۱۴۵)

من تئی هُکمانی رَندگیریا
کنان.

گُون تئو پریات کُنان: ”منا برکین“ (۱۴۶)

و من تئی پرمانان مَّنان.

چه بامگواها پیسر پاد کایان و (۱۴۷)
پریات کُنان،

من وتی اوُست و اُمیت گُون

تئی ہبرا بستگ.

منی چم شپئے سجھین پاسان پچ
انت

کہ تئی ہبرئے سرا پگر کرت
بکنان.

او ہداوند! منی تئوارا وتی مہرئے
ہسابا گوّش دار،

وتی ہکمانی ہسابا منا زندگ
بدار.

ہما کہ بدکاریانی رندگیر انت،
نزیکا رستگ انت،

آ چہ تئی شریتا دور انت.

او ہداوند! تئو نزیک اے و

تئی سجھین حکم راست انت.

۱۵۲ من سکّ دیرِ انت زانتگ،

تئو وتی پرمان برجم
داشتگ انت که أبدی ببت.

۱۵۳ منی سگّی و سوریان بچار و منی
سرا رهم کن

که تئیی شریتن نشمشتگ.

۱۵۴ منی هگّے دیمپانیا بکن و منی
پُشت بئے،

وتی کئولئے هسابا منا زندگ
بدار.

۱۵۵ رگگ چه بدکاران دورِ انت

که آ تئیی هکمانی شوهازا
نه انت.

١٥٦ تئیی رهمت سکّ باز آنت، او
هُداوندا!

وتی شَرِیتئِی هسابا منا زندگ
بدار.

١٥٧ منی آزار دئیۆک و دژمن باز آنت،

بله من چه تئیی پرمانان وتی
دیم نترِینتگ.

١٥٨ بیۆپایانی نیّمگا چاران و منا چه
إشان نپرت بیت،

که تئیی رهبدانی رَندگیریا
نکنت.

١٥٩ بچار تئیی رهبد منا چۆن دۆست
آنت،

وتی مِهَرئِی هسابا منا زندگ

بدار، او هُداوندا!

تئی سجّهین هبر راست آنت و ۱۶۰

تئی سجّهین آدلین هُکم
أبدمان.

هاکم منا مُپت و ناهکّ آزار دئینت، ۱۶۱

بله منی دل تئی هبرانی سرا
لرزیت.

من تئی هبرئے سرا شادهی کنان ۱۶۲

هما مردمئے پیما که پُلِتگین
مالے بَرَسیتی.

چه ریک و پریبا نپرت کنان، ۱۶۳

تئی شَریتا دۆست داران.

رۆچے ھیت بر ترا نازیٔنان، ۱۶۴

پہ تئی آدلیٔن ھکمان.

ھما کہ تئی شریٔتا دۆست دارنت، ۱۶۵
سکّ ایمن انت و

آیان ھچ چیز ٔگلینٔ نکنت.

او ھداوند! پہ ھما نجاتا و داریگ آن ۱۶۶
کہ چہ تئی نیمگا انت و

تئی ھکمانی رندگیریا کنان.

تئی پرمانانی رندگیریا کنان ۱۶۷

کہ منا سکّ دۆست انت.

تئی رھبند و پرمانان داران ۱۶۸

کہ تئو منی سجّھین راھان

زانئے.

او هُداوند! منی پریات ترا سر بات، (۱۶۹)

وتی لَبزئے هسابا منا اَگل و
هۆش بدئے.

منی نالگ ترا سر بات، (۱۷۰)

وتی کئولئے هسابا منا برَکَّین.

منی لُنت تئیی ستایا سرریچ باتنت (۱۷۱)

که تئو منا وتی هُکمان سوَج
دئییے.

منی دپ تئیی هبرا بنازینات، (۱۷۲)

که تئیی سَجَّهین ره‌بند په اَدل
اَنت.

تئی دست په منی گُمک کنگا تئیار
بات

که من تئی ره‌بند گچین
کرتگ‌انت.

او هُداوند! په هما نجاتا تلوسگا آن
که چه تئی نیمگا انت و

تئی شریّت منی شادمانی
انت.

منا زندگ بدار که ترا بنازینان و
تئی هُکم منا مدت کنانت.

چو گارین پسیا درپدر بوتگان.

وتی هزمتکارا شوهاز کن
که من تئی هُکم نشمُشتگان.

منا چہ پریکاران برگین

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سئوتے.

۱) وتی سگی و سوریانی وهدا من
گؤن هداوندا پریات کرت و
آییا منا پَسَّو دات.

۲) ”او هداوندا!

منا چہ درؤگبندیْن لُئْٹ و
پریکارین دپان برگین.“

۳) او پریکارین دپ!

هداوند ترا چے بدنت و
چد و گیش گؤن تئو چے
بکنت؟

٤ ترا گۆن جنگۆلانی تیژیڻ تیر و

گۆن روکین اشکران سزا دنت.

٥ ايسۆز په من که میښیکئے ملکا

نِشتگان،

که من کیډرئے گدانان جَهمند
آن.

٦ من گۆن چُشیڻ مردمان زند

گوازیڼگا دَم بُرتگ که

چه سُهَل و ایمنیا نِپرت کنت.

٧ سُهَل و ایمنی پَسندیڻ مردمے آن

بله هر وهدا که هبرے کنان، اے
جنگا پاَد کاینت.

هُداوند منی کُمک کنۆک انت

دیم پہ اورشلیما بُرزاد رُئوگئے سئوتے۔

۱ چمان دیم پہ کوّھا چست کنان

منا کُمکّ چہ کجا رسیت؟

۲ منا کُمکّ چہ هُداوندا رسیت،

هما کہ آسمان و زمینی اَدّ
کرتگ انت۔

۳ آ نئیلیت کہ تئی پاد بلکشیت،

آ کہ تئی نگهپانیا کنت وَاَبَ
نکپیت۔

۴ هئو، آ کہ اِسراییلئے نگهپان انت

نئوپسیت و وَاَبَ نکپیت۔

۵ ھداوند وت تئی نگھپان انت،

ھداوند تئی راستین نیمگا
ساھگ انت.

۶ رۆچ، ترا رۆچا آزار ندنت و

نہ ماہ، شپا.

۷ ھداوند ترا چہ ہر بدیا دور داریت،

تئی زندئے نگھپان انت،

۸ ھداوند تئی ہر رنؤگ و آيگئے
نگھپان انت

انؤن و تان ابد.

ھداوندئے لؤگا برنؤین

دیم پہ اورشلیما برزاد رنؤگئے سئوتے. داوودئے زبور.

آیان کہ گوشت: ۱

”ھداوندئے لوگا برئوین“

من شادان بوتان.

چؤن وَّش، مئے پاد چہ تئی
دروازگان پُترتگ و اوشتاتگ آنت،

او اورشَلیم!

اورشَلیم انچش بندگان بوتگ ۳

کہ شہر چہ ہر نیمگا گؤن وت
چؤ تِگردیا گوپتگ.

ھمؤدا کہ کبیلہ رئونت، ھداوندئے
کبیلہ ۴

کہ ھداوندئے ناما بنازیننت

ھما اھد و گرارئے ھسابا کہ

اِسرايِیلا دئیگ بوتگ.

۵ اؤدا دادرسیئے تھت برجاه دارگ
بوتگانَت

داوودئے گھؤل و هاندانئے
تھت.

۶ په اورشلیمئے ایمنیا ذوا کنیت،

هرگس که ترا، او اورشلیم،
دؤست داریت، آسودگ بات.

۷ تئی شھرئے دیوالانی تها سُهَل و
ایمنی بات و

تئی کلاتان آسودگی.

۸ وتی برات و سنگتانی هاترا
گوشان:

”ترا سُهَل و ایمنی سر بات.“

۹ وتی ھداوندین ھدائے لوگئے ھاترا

تئی آباد بئیگئے لوٹوک آن.

چمان دیم پہ تئو چست کنان

دیم پہ اورشلیما برزاد رئوگئے سنوتے.

۱ وتی چمان دیم پہ تئو چست کنان،

تئو کہ ارشا، وتی بادشاہی
تھتا نشتگئے.

۲ آنچو کہ گلامیئے چم وتی واجھئے
دستا سک انت و

مؤلدیئے چم وتی بانکا

مئے چم ھداوندین ھدایا سک انت

کہ مئے سرا رھم بکنت.

۳ مئے سرا رهم كن، او هُداوند!

رهم كن مئے سرا،

كه ما سكّ باز بے اِزّتى سگّتك،

۴ آسودگيّن مردمانى ريشكند و

پُر كِبرانى كلاگ

مارا په سرجميا رستگ.

هُداوندئے نام مئے مدّت اِنت

دِیم په اورشليما برزاد رنؤگئے سئوتے. داوودئے زَبور.

۱ ”اگن هُداوند گؤن ما گؤن

مبوتیّن،“

اِسراييل بگوشات:

۲ ”اڱن هُداوند گُون ما گُون مَبوتِيِن

آ وهدا كه مردمان مئے سرا
اُرش و همله كرت،

۳ آيان مارا زندگا اير برتگات

وهدے هژمَش مئے سرا چست
آت.

۴ آ وهدا آيان مارا اير برتگات،

هار و توپانا مارا مان رُپتگات،

۵ مَسْتِيِن آيان

مارا روپان كرتگات.

۶ هُداوندا ستا بات

كه نه اِشتي ما اِشاني دنتاناني

شکار بیین.

۷ مئے زندی انچو رگینت کہ

بالی مُرگے چہ شکاریئے داما،

دام یرت و ما رگتین.

۸ هُداوندئے نام مئے مدتِ انت،

آسمان و زمینئے جوڑ کنوئے نام.

هُداوندا وتی کئومئے چپ و چاگرد گیتگ

دیم پہ اورشلیما برزاد رنوگئے سئوتے.

۱ آ کہ هُداوندئے سرا تئوکل کنت

سَھیونئے کوئے پئیمَا انت

کہ سُرینگ نبیت و تان ابد

برجَاه مانیت.

انچش که کوھان، اورشليم چپ و
چاگرد کرتگ،

ھداوندا وتی کئومئے چپ و
چاگرد گیتگ،

انئون و تان ابد.

بدکارین بادشاھیئے آسا
پھریزکارانی میراسئے سرا ھکمران
نیت

که پھریزکار وتی دستا په
بدکاری سل مکننت.

او ھداوندا! په نیكدلان نیکی کن

په همایان که دلش راست و
تچک أنت.

بله هما مردم که چپ و چوئین

راہانَ رئونت،

هُداوند آیان گۆن بدکاران یکجاء
گلّینیت.

إسرائیل ایمن و سلامت بات.

مئے وشبہتیا پدا بیار

دیم پہ اورشلیما برزاد رئونگئے سئوتے.

① وھدے هُداوندا سَھیونئے وشبَہتی

پر ترّینت و آورت

ما پورہ واب گندگا اتین.

② مئے دپ چہ گندگا پُرّ ات،

زبان چہ شادھیئے سئوتا.

آ وھدا کئومانی نیاما گوشگ بوت:

”هُداوندا په اِشان مزنين کار
کرتگ.“

هئو، هُداوندا په ما مزنين کار
کرت،

ما گل اَتين.

او هُداوندا! مئے وشبھتيا پدا بيار،

انچؤ که کئور نيگيؤئے گيا بانا
آبادي کاريت.

هما که اَرس ريچانا کِشت و کِشار
کننت،

په شادهي کوگار کنانا رُننت.

هما که گريوانا در کپيت و تُهمان
په کِشگا بارت،

په شادهي کوگار کنانا واتر کنت و

وتی لوؤکان کاریت.

اگن هُداوند لوگا مَندیت...

دیم په اورشلیما برزاد رئوگئے سئوتے. سلئیمانئے
زبور.

① اگن هُداوند لوگا مَندیت،

بانبدانی زهمت بیکار انت.

اگن هُداوند، شهرئے نگهپانیا مکت،

نگهپانانی نگهپانی بیکار انت.

② تئی، سُهبا ماهله پاد آگ و

شپا تان دیرا آگه بیگ بیکار
انت.

زهمت کَشئے که ترا په ورگا نان
برسیت،

آ کہ ہدایا دوست آنت، اگن
واب ببت ہم

ہدا اے چیزان آیانا دنت.

۳ چکّ چہ ہداوندئے نیمگا میراس
آنت و

پدریچ چہ ہمایئے نیمگا مڑ.

۴ ورناییا آورتگین مردین چکّ

انچش آنت کہ جنگولیئے دستا
تیر.

۵ بہتاور ہما مردِ انت کہ تیردانی
چہ چکا پُرِ انت.

وہدے چشین مردمے شہرئے
دروازگا گون دژمنا دیم پہ دیم
بیت

هچبر پشل و شرمندگ نبیت.

هْدائرسِيئے بهتاورى

دِيْم په اورشَلِيْما برزاد رنُوگئے سُنوتے.

١ بهتاور هما اِنْت كه هْداونْدئے
تُرسى دلا اِنْت و

آيِيئے پرمانبرداريا گام جنت.

٢ تئو وتى زَهْمَتِيئے بَر و سَمرا ورئے و

بهتاور و وشهال بئے.

٣ تئِي جَن تئِي لُوگئے تها

چؤ بر آوريْن انگورا بيت،

تئِي چُك تئِي پرزُونگئے چِپ
و چاگردا

چو زئیتونئے نہالا بنت.

٤ ھئو، ھما مردم کہ ھداوندئے تُرس
آییئے دلا انت

ھمے ڈئولا بھتاوَر بیت.

٥ ھداوند چہ سہیونا ترا برکت
بدئیات،

اورشَلیمئے آبادیا بگندائے،
وتی زِندئے سَجھیں رَوچان.

٦ وتی چُگانی چُگان بگندائے،
إسرائیل ایمن و سلامت بات.

منا آزارش داتگ

دیم پہ اورشَلیما برزاد رئوگئے سئوتے.

۱ ”آيان منا چه ورنایيا سکّ باز آزار
داتگ،“

إسرائیل بگوشتات:

۲ ”منا چه ورنایيا سکّ باز آزارش
داتگ

بله منا چیردستیش گُرت
نکرتگ.

۳ ننگار کنوکان منی سُرین ننگار
کرتگ و

پِل دُراج کرتگ آنت.

۴ بله هُداوند آدل إنت،

بدکارانی زمزیلی سِستنت و
منا آزاتی کرت.“

۵ ہما کہ چہ سہیونا نپرت کنت،

شرمسار بات و پُشتا بکنزانت.

۶ چو بانانی سرئے کاہا باتنت

کہ چہ رُدگا پیسر ہُشک بیت،

۷ کہ رُنوُکئے پنجگئے پُرے نبیت،

چنوُکئے بگلا پُر نکنت.

۸ رَہگوزے ہم پہ آیان نیکدوا

مکنات و مگوشات:

”ہداوند شمارا برکت بدئیات،

ما ہداوندئے ناما شمارا برکت
دئیین.“

ہداوندئے ودارا آن

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سئوتے۔

۱ من چہ جُھلانکیان ترا تئوارِ کنان،
او هُداوند!

۲ هُداوند! منی تئوارا گوّش دار،

منی پریات و زاریان دلگوّش
کناتئے۔

۳ او هُداوند! اگن تئو گناہان حساب
بکنئے،

گڑا کئے پَشتِ کپیت، او
هُداوند؟

۴ بلہ تئو بَکشنده ائے

تانکہ تئیی تُرس مئے دلا بیت۔

۵ من په هداوندا ودار کنان،

منی سجهین دل و جان ودار
کنت و

منی اُمیت گون هدائے هبرا
انت.

۶ په هداوندا ودار کنان

چه هما نگهپانان گیشتر که
سهبئے ودارا انت،

هئو، چه هما نگهپانان گیشتر
که سهبئے ودارا انت.

۷ او اسرائیل! اُمیتا په هداوندا بدار،

که مهر گون هدایا انت و

کاملین رگینگ هماییئے دستا
انت.

٨ آوت إِسرايِلا مۆكيت

چه آيانى سَجَّهَيْن گناهان.

نُكَيَّي پئِما آرام گِيتگان

دِئِم په اورشَلِیما برزاد رئوگئِ سئوتِی. داوودئِ زَبور.

١ او هُداوند! منی دل گُروناک نه اِنت

و

نه که منی چَم پُرکِبر اَنت.

گُون مزِنِین کاران دلگوشِ نَبان

و

نه گُون آ کاران که په منی دلا
باگمال اَنت.

٢ من وِتا چُپ و آرام کرتگ

چہ شیرا سِستگین نُّکِیئے
پئِما

کہ ماتئے کُٹا اِنْت.

هئو، منی ارواہ چہ شیرا
سِستگین نُّکِیئے پئِما آرام
گیتگ.

او اِسْرايیل! اُمیتا پہ هُداوندا بدار، (۳)

انُون و تان اَبْد.

هُداوندا سَھیون گچین کرتگ

دیم پہ اورشَلِیما برزاد رنُوگئے سئوتے.

او هُداوندا! داوودا یات کن و (۱)

آییئے سَکی و سؤریان.

٢ گۆن هُداوندا سئوگندے وارتی و

گۆن آکوبئے زۆرمندیں هُدايا
کئولی کرت و گوشتی:

٥-٣ ”تانکه په وتی هُداوند، q2-5 په
آکوبئے زۆرمندیں هُدايا لوگے آڏ
مکنان، q2-5 وتی چندی لؤگا
نرئوان، q2-5 وتا آرام کنگا نیلان،
q2-5 چَمَان نَزَّ نیاران، q2-5
مِچاچان دُگگا نیلان.“

٦ بچار، ما اِپراتهئے شهرا اهد و
گرارئے پیتئے زگر اشکت و

جاهارئے سرډگارا در گیتک.

٧ ”بیایت آییئے لؤگا رئوین و

آییئے پادانی پدگئے دیما
سُجده کنین و گوشتین:

۸ 'ہداوندا! جاہ جن و وتی آسودگیئے
جاگھا بیا

گۆن وتی زۆرئے آہد و گَرارئے
پیتیا.

۹ تئی دینی پیشوایان پھریزکاریئے
پۆشاک گۆرا بات و

تئی وپاداریئن ہزمتکار
شادھیئے کوگار بکنانتت.

۱۰ پہ وتی ہزمتکار داوودا بچار

وتی ”رۆگن پر مُشتگیئنا“ دئور
مدئے.

۱۱ ہداوندا گۆن داوودا سئوگندے
وارت،

کئولے کرتی و چہ وتی زبانا

نبجیت، کہ:

”من چہ تئی اؤبادگان یگے

تئی بادشاہی تھتا نادیان.

۱۲) اگن تئی چک، منی آہد و گرارے
سرا بوشتنت و

منی ہما رہبندانی رندگیریا
بکننت کہ منش سوچ دئیان،

گڑا تئی اؤبادگ، تئی
بادشاہی تھتا نندنت، تان
آبد.

۱۳) چیا کہ ہداوندا سہیون در چتگ و

پہ وتی منندجاہا دوستی
بوتگ، گوشتگی:

۱۴) ”اے منی آرامجاہ انت، تان آبد.

من همدا وتی بادشاهی تھتا
نندان

چیا کہ دؤسٹن بیت.

۱۵ من اشیا برکت دئیان و آباد کنان

اشیئے گریبان لاپ سیّر کنان.

۱۶ من اشیئے دینی پیشوایان رگگئے
پؤشاکا گورا دئیان و

اشیئے وپادارین مردم پہ
شادھی کوگار کنت.

۱۷ من ادا پہ داوودا کانٹے رؤدینان و

پہ وتی ”رؤگن پر مُشتگینا“
چراگے رؤگ کنان.

۱۸ اشیئے دژمنان، شرمساریئے پؤشاکا
گورا دئیان و

اِشيئے سر گۆن دُرِشۆكِيْن تاجِيَا
بُرَزْ بِيْت.“

تِيَاكِي وِش و دِلَكَش اِنْت

دِيْم پِه اورِشَلِيْمَا بَرَزَاد رُئُوگَنئِ سُنُوْتِے. داوودئِ زَبُور.

① چۆن وِش و دِلَكَش اِنْت

كِه هُدائِے مَرْدَم پِه تِيَاكِي هُور
بَنَدَنْت.

② پوره گَرَانبِهائِيْن ئِيْلِے كِه سَرَا چَرَب
كِرْتِگ و

رِيشَان اِيْر رِچَان اِنْت،

هَارُونئِے رِيشَان و

جِهَلَاد تَان كِبَاهُئِے جِيگَا.

چو کہ ھرمونئے نوڊان (۳)

کہ سہیونئے کوھانی سرا شنزنت.

چیا کہ اوڊا ھداوندا وتی برکتے پرمان
داتگ،

زند، تان ابد.

ھداوندا بنا زینیت

دیم پہ اورشلیما برزاد رنوگئے سئوتے.

جی ھئو، ھداوندا بنا زینیت، او (۱)

ھداوندئے سجھین ھزمتکاران

کہ شپان ھداوندئے لوگا آییئے
ھزمتا کنگا ایت!

دستان پاکین جاگھئے نیمگا چست (۲)

کنیت و

هُداوندا بنازینیت.

هُداوند چه سَهیونا شمارا برکت
بدئیات،

هما که زمین و آسمائے اَدُّ کنوُک
اِنت.

هُداوندئے ناما بنازینیت

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا. ۱

هُداوندئے ناما بنازینیت،

او هُداوندئے هزمتکاران،
هُداوندا بنازینیت،

شما سَجّهین که هُداوندئے لوگا
هزمت کنیت، ۲

مئے هُدائے لوگئے پِیشگاها.

۳ ھُداوندا بنازینیت چیا کہ ھُداوند
نیک انت،

پہ سئوت آییئے ناما بنازینیت
کہ دلکش انت.

۴ چیا کہ ھُداوندا آکوب پہ وت
گچین کرتگ،

اسراییل، کہ پہ آیا گنجے
بیت.

۵ من زانان کہ ھُداوند مزن انت،

کہ مئے ھُداوند چہ سجھین
ھُدایان مستر انت.

۶ هرچے کہ ھُداوند آسمانان و زمینا،

دریایان و دریایانی سجھین
جُهلانکیان کنگ بلوئیت،

کنت.

۷ چہ زمینئے گڈی ہَد و سیمسران
جمبران چست کنت،

گروکان گوَن هئوران رئوان
دنت و

چہ وتی امباران گواتا دُنا
کاریت.

۸ ہماییا مسرئے ائولی چک جتنت،

مردمانی ائولی چک و دلوتانی
ہم.

۹ او مسر! تئی نیاما وتی نشانی و
مؤجزہی رئوان داتنت،

پرئون و آییئے سجھین
ہزمتکارانی ہلایا.

١٠ بازين كئومے جتي و

آياني پرواكيڻ بادشاهي
گشتنت،

١١ آمورياني بادشاه سيهون،

باشانئ بادشاه اوگ و

گنهانئ سجھيڻ بادشاه و

١٢ آياني سرڏگاري ميراسے گرنت

ميراسے په وتي مهلوکا، په
اسرايیلا.

١٣ او هداوند! تئي نام تان ابد مانيت

و

تئو نسلاني نسل يات کنگ بئے،
او هداوند!

چیا کہ هُداوند وتی مهلوکئے (۱۴)
دادرسیا کنت و

په وتی هزمتکاران رهم کنت.

کئومانی ”هَدا“ تلاه و نُگره اَنت، (۱۵)

انسائے دستئے جوڑ کرتگین
بُت.

دپش پر بله هبر کرت نکنت، (۱۶)

چَمَش پر بله دیست نکنت،

گوَشش پر بله اِشکت نکنت (۱۷)

و دپا ساهش مان نیست.

هرگس که اِشان جوڑ کنت، (۱۸)
همشانی پیما بیت و

هرکس که اِشانی سرا تئوکل
کنت هم انچش بیت.

او اِسرائیلیان! هُداوندا بنازینیت. (۱۹)

او هارونئے لوگ! هُداوندا
بنازینیت.

او لیویئے لوگ! هُداوندا بنازینیت. (۲۰)

او هُداثرسان! هُداوندا
بنازینیت.

چه سَهیونا هُداوندا بنازینیت، (۲۱)

هما که اورشلیما جَهمند انت.

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

هُداوندئے مَهر اَبدمان انت

۱) هُداوندئے شُگرا بگریّت که نیّک
إنت و

مِهری اَبدمان.

۲) هُدایانی هُدائے شُگرا بگریّت

که مِهری اَبدمان إنت.

۳) هُداوندانی هُداوندئے شُگرا بگریّت

که مِهری اَبدمان إنت.

۴) هما یِکینئے شُگرا بگریّت که مزین
مؤجزه کنت،

مِهری اَبدمان إنت.

۵) هما که چه وتی داناییا آسمانی اَدّ
کرتگ أنت،

مهری ابدمان انت.

٦ هما که زمینی آپانی سرا چیر
گیٚتکگ،

مهری ابدمان انت.

٧ هما که مزنیٚن نوری آڏ کرٚتگ انت،

مهری ابدمان انت.

٨ روچی آڏ کرت که روچا هاکی
بکنت،

مهری ابدمان انت.

٩ ماه و استاری سازتنت که شپا
هاکی بکنت،

مهری ابدمان انت.

١٠) هما كه مسرئے ائولى چكى جتنت،

مهرى ابدمان انت و

١١) اسرائيلى چه آيانى نياما در كُرت،

مهرى ابدمان انت.

١٢) گون پُرزورين باسك و شهارتگين
دستے،

مهرى ابدمان انت.

١٣) هما كه شهرزرى دو گپ كرت،

مهرى ابدمان انت،

١٤) و اسرائيلى چه اشيئے تھا
گوازينت،

مهرى ابدمان انت،

١٥) بله پړئونی گۆن لشکرا سهرزرا
بگيټ،

مهری ابدمان انت.

١٦) هما که گيابانا وتی مهلوکی
رهشونی دات،

مهری ابدمان انت.

١٧) هما که مزنيټ بادشاهی جتنت،

مهری ابدمان انت.

١٨) زؤراورين بادشاهی گشتنت،

مهری ابدمان انت.

١٩) اموريانی بادشاه سيهؤنی جت،

مهری ابدمان انت.

٢٠) باشانئے بادشاہ اوگی گُشت،

مہری ابدمان انت.

٢١) اِشانی زمینی میراسے کرتنت،

مہری ابدمان انت،

٢٢) میراسے پہ وتی ہزمتکارین
اِسرائیلا،

مہری ابدمان انت.

٢٣) ہما کہ مارا مئے گمشدہ یاتیں
کرت،

مہری ابدمان انت.

٢٤) مارا چہ دژمنان آزاتی کرت،

مہری ابدمان انت.

٢٥ هما كه سَجَّهَيْن سَهداران رَوَزيگ
دنت،

مِهرى اَبدمان اِنت.

٢٦ بُرزين اَرشئ هُدائے شُگرا بگرِيت

كه مِهرى اَبدمان اِنت.

هداوندئے سئوتان چَوَن جَت كَنين؟

١ بابِلئے كئوراني گشا،

ما نِشت و گرِيت،

وهدے ما سَهيون يات كُرت.

٢ ما درچكاني سرا

وتى سرؤز و چَنگ دُرَتكنت،

۳ کہ مئے بندیگ کنوکان مارا گوشت:
”سئوت بجنیّت،“

کہ مئے آزار دئیوکان چہ ما
شادھیئے سئوت لوٹت.

گوشتیش: ”پہ ما چہ سہیوئے
سئوتان یگے بجنیّت.“

۴ ما کہ دراندیہ ایّن،

ہداوندئے سئوتان چوّن جت
کنیّن؟

۵ او اورشلیم! اگن من ترا شمُشت،

منی راستیّن دست وتی ہنرا
بشمؤشات.

۶ منی زبان نکّا بلچّات

اگن ترا یات مکنان و

اڱن اور شليما وتي مسترين
شادهي سرپد مبان.

او هداوند! ياتا بدار (۷)

که اور شليمئے کيڳئے روچا
ادوميان چے کرت.

”پرؤشيٽي“ آيان گوشت،

”چه بُنا پرؤشيٽي.“

او بابليئے جنگ! تئو زوت ديم په (۸)
تباھيا رٿوئے،

بھتاوَر هما انت که ترا سزا
دنت،

هما چيزاني سزايا که تئو گوَن
ما کرتگانَت.

بھتاوَر هما انت که تئي چُگان (۹)

زوریت و

تلارانی سرا جنت.

هَداوندئے شُگرا گرین

داوودئے زُبور.

۱) او هَداوند! چه دئے جُهلانکيا تئیی
شُگرا گِران،

هَدايانی بارگاها ترا په سئوتَ
نازیّنان.

۲) دیم په تئیی پاکین پرستشگاها
کُونْدانَ کپان و تئیی ناما نازیّنان

په تئیی مَهر و وپاداريا

که تئو وتی نام و وتی مَهرین
آهد و گَرار

چه سَجَّهَيْن چيزان گيَشتَر
مَزني بَکشاتگ.

هر وهدا که ترا گوانگن جتگ تئو (۳)
منا پَسئو داتگ،

منی دل مزن کرتگ و منا زؤر و
واک بَکشاتگ.

هُداوند! جهائے سَجَّهَيْن بادشاه (۴)
تئیی شگرا بگراتنت،

هما وهدا که تئیی هبرا
اِشکننت.

تئیی کارانی ستایا سئوت (۵)
بجناتنت،

که هُداوندئے شان مزن اِنت.

هرچُنت که هُداوند مَزَن شان اِنت، (۶)

بله بیكبران په رهم چاريت و

گروناکان چه دورا پجاء
کاریت.

هرچنت که سگی و سوریا نی تها ۷
گردان،

بله تئو منا زندگ دارئ.

تئو منی دژمنانی هژمئ هلاپا وتی
دستا شهارئ و

گوڼ وتی راستین دستا منا
رکینئ.

هډاوند منا رگینیت. ۸

هډاوند! تئی میهر آدمان انت،

وتی دستانی کاران بند مکن.

او هډاوند! تئو منا زائئ

پہ سازگر و وش الہانانی سالارا. داوودئے زبور.

۱) او ہداوند! تئو منا چکاستگ و
زانئے.

۲) تئو زانئے کہ من کدی یندان و کدی
پاد کایان،

چہ دورا منی پگر و ہئیالان
زانئے.

۳) تئو منا تر و گرد کنگا ہم گندئے و
تچک بیگ و آرام کنگا ہم،
منی هر کارا زانئے.

۴) ہبرے کہ چہ منی زبانا در کئیت،
تئو چہ پیسرا زانئے ای، او

هَداوندا!

٥ تئو چه پُشتا و دِيما منا چَپ و
چاگرد کرتگ و

وتی دست منی سرا ایږ
مُشتگ.

٦ چُشین زانت په من سکّ باز آجب
اِنَت

چه منی سریدیا بیِکساس
بالا تِر.

٧ چه تئی ارواها دِيما تَرینت و کجا
شَت کنان؟

چه تئی بارگاها تتک و کجا
شَت کنان؟

٨ اگن آسمانان برئوان، تئو همؤدا ائے

اگن مُردگانی جھانا وتی نیپادا
پچ بکنان، تئو همؤدا ائے.

اگن بامگواہانی بانزُلان بال بکنان، ۹

اگن دریائے دورترین کِریّا
بنندان،

اؤدا ہم تئی دست منی رهشؤنیا ۱۰
کنت و

تئی راستین دست منا مہر
داریت.

اگن بگوشان: ”بیَشکّ تھاری منا ۱۱
چیر دنت و

رُژنایی منی چپ و چاگردا
شپے جوڑ بیت،“

١٢ تھاری ھم پہ تئو تھارَ نَبیت،

شپ، چو رُوچا درِ پشیت،

کہ تھاری ھم پہ تئو چو رژناییا
اِنت.

١٣ بېشک منی دل و درون تئو اَدَّ
کرتگ

تئو منا ماتئے لاپا گوپتگ.

١٤ تئیی شُگرا گِران کہ من چو وَش و
زیا جوڑ بوتگان،

تئیی کار ھئیران کنوک اَنت،

من اِشیا شرَّ زانان.

١٥ منی ھَدَّ چہ تئو چیر نہ اتنت

وھدے چیر و اَندیمین جاگھا اَدَّ

بئِیگا اتان،

وهدے زمینئے جُھلانکیان من
گوپِگ و یکجاء کنگ بئِیگا
اتان.

تئی چمان منی ناسرجمین جان (۱۶)
دیست،

منی زندئے سجھین رُچ تئی
کتابا نبشته کنگ بوتنت،

چه هما وهدا پیسر که چه اے
رُچان یگے هم نیاتکگآت.

او هُدا! تئی هیال په من چوَن (۱۷)
بیبها آنت،

إشان هساب نیست.

اگن هساب کنگش بلوٹان، (۱۸)

چه ريڪاني دانگان گيشتَر اَنت.

وهدے آگهَ بان،

اَنگت گُون تئو اَن.

تئو بدڪار بگشتيَنت، او هُدا! (۱۹)

چه من دور بيَت، او هُونواران!

اے په بديَن مڪسدے تئيي ناما
گِرنت، (۲۰)

تئيي هلاپا گُيرَ كننت.

او هُداوند! من چه آيان سَك بيزار
اَن كه چه تئو نپرتَ كننت و (۲۱)

چه آيان وِتا دورَ داران كه
تئيي هلاپا جاهَ جننت.

جي هئو! من گُون آيان سَك نپرتَ (۲۲)

کنان،

آ منی دژمن جوڑ بوتگ آنت.

او هُدا! منا بچگاس و منی دلا بزان، (۲۳)

منا بچگاس و منی پریشانیاں
دلگوش کن.

اگن چہ منی کاریا دلرنج ائے، منا (۲۴)
پیشی دار و

کرنیگین راہا منا رہشون بئے.

منا چہ بدکاران برگین

پہ سازگر و وش الہانانی سالارا. داوودئے زبور.

هَداوند! منا چہ بدکاران پھرئز و (۱)

چہ هژمناکان برگین،

۲ چہ ہمایان کہ وتی دلا بدین پندل
سازنت و

هر رۆچ جنگے پاد کنت.

۳ وتی زبانا چو مارا تیژ کنت و

گرمارئے زهرش لُنْثانی چیرا
انت. اوشت...

۴ هُداوند! منا چہ بدکارانی دستا دور
بدار و

چہ هژمناکان برکین

کہ پہ منی پادان دام سازگا
انت.

۵ گروناکان پہ من دام چیر گیتکگ،

دامی چمگ.

منی راھا تَلِکِش چیر کرتگ.
اؤشت...

٦ گۆن هُداوندا گۆشان: ”تئو منی
هَدا ائے.“

منی پریات و زاریا گۆش دار،
او هُداوندا!

٧ او هُداوند، منی مْهکمین هُداوند و
رگینۆک!

جنگئے رۆچا تئو منی سرئے
نِگھپانی کرت.

٨ هُداوندا! بدکارانی آرمانان پوره
مکن،

وهده اُرش کنت

آیانی پندلان سۆبیین بئیگا
مئیل. اؤشت...

آیان کہ منا اَنگِرَ کرتگ، ۹

آیانی لُنْثانی بدی، آیانی جندئے
سرا بگپات.

روکینِ اِشکرش سرا رچات، ۱۰

آسا دئور دئیگ باتنت و
پوجگلین گڈان بُداتنت و
هچبر در آتک مکناتنت.

پلینڈ مئے سرڈگارا آباد مباتنت، ۱۱

هژمناکانی سرا بلاهے کپات.

مَن زانان کہ هداوند په بزرگان ۱۲
دادرسی و

په هاجتمندان اَدل و انساپ
کنت.

پھریزکار زلور تئی نامئے شگرا
گرنٲ و

نیکدل تئی بارگاھا جھمند بنت.

منی دلا مئیل کہ دیم پہ بدکاریا برئوت

داوودئے زبور

او هداوند! ترا تئوار کنان، زوٲ پہ
من بیا.

وهدے ترا تئوار کنان، منی
تئوارا گوٲ دار.

منی ذوا تئی بارگاھا چو سوچکیا
کبول بات و

منی چست بوتگین دست،
بیگاہئے کربانیگئے پیما.

۳ ہداوند! پہ منی دیا نگہپانے بدار و

منی لُنْثانی دروازگئے دیا
پاسپانی بکن.

۴ منی دلا مئیل کہ دیم پہ بدکاریا
برئوت و

من بدکارانی ہمراہیا سلین
کاران گون بیان،

منا آیانی وشتامین چیزانی
ورگا مئیل.

۵ بلّ منا پھر یزکارے شہمات بجنت،
اے رھے،

بلّ منا هگل بدنت، اے پہ منی
سرا روگنے،

من چہ اشیا انکار نکنان،

انگت منی دُوا، بدکارانی کارانی
هلاپا بیت.

۶ اِشانی هاکم، چه تلاران جهلاد
دئور دئیگ بنت،

گُرا زاننت که منی هبر شرّ و
راست اَنت.

۷ گَوْشنت: ”انچش که یگے زمینا
ننگار کنت و دِریت،

مئے هُدّ، مُردگانی جهائے دپا
شنگ و شانگ بوتگ اَنت.“

۸ بله منی چمّ ترا سکّ اَنت، هُداوند،
او هُداوند!

تئی مئیار بان،

منا مرکئے دستا مدئے.

٩ منا چه هما داما برگین که بدکاران
چیر گیتکگ،

چه آیانی تَلکا.

١٠ بدکار وت، وتی دامان
کیانتت و

من په سلامتی بگوزاتان.

منا چه کئیدا در کن

داوودئے شئیری گوشتانک، هما وهدا که گارئے تھا
آت. دُواے.

١ هُدائے بارگاها زار و پریات کنان و
چه هُداوندا رهم لَوُثان.

٢ وتی گلگان هماییئے بارگاها کنان و

وتی سگی و سوریان هماییا
گوشان.

۳ ارواه که منی باتنا بیوار بیت،

تئو ائے که منی راهئے رهشؤن
ائے.

هما راها که من رئوان
په من دامے چیرش گیتکگ.

۴ منی راستین نیمگا بچار،

کس نیست که منی هئیا
بیت.

منا پناه نیست و
کس منی زندئے پگرا نه انت.

۵ او هداوند! تئی بارگاها پریات

کنان و گوشان:

”تئو منی پناهجاه ائے و

زندگینانی زمینا منی بهر.“

منی پریاتا گوش دار

۶

که من مزنین سگی و سوریان
کیتگان.

منا چه آ مردمان برگین که
منی رندا کیتگان،

چیا که چه من زورمندتر آنت.

منا چه کئیدا در کن

۷

که تئی ناما بنازینان.

گزا پهریزکار منی چپ و چاگردا
مُچ بنت

کہ تئو پہ من نیکی کنئے.

من پہ تئو تُنیگ آن

داوودئے زبور.

۱) او هُداوند! منی دوا یا گوّش دار

منی پریات و زاریا بِشکن،

پہ وتی وپاداری و ادلیگی

منا پسئو بدئے.

۲) وتی هزمتکارا میاریگ مکن

کہ تئی بارگاہا گس بیْمئیار
نہ انت.

۳) دژمن منی رندا کپتگ،

آیا منا زمینا دئور داتگ،

منا تھاریا جَھمنندی کرتگ

کَوھنئین مُردگانی پئِما.

ارواه منی درونا نِزۆر اِنت و ۴

دَلُن مان باتنا هئیران.

کَوھنئین زمانگان یات کَنان ۵

تئیی سَجَّھئین کارانی سرا پِگَر
کَنان،

تئیی دستانی کرتگئین کارانی
هئِیالا کیان.

وتی دستان تئیی نِیمگا شہاران، ۶

من پہ تئو تئِیگ آن،

چۆ هُشکئین دُگاریا. اوشت...

۷ هُداوند! منا زوٽ پَسَّو دئے،

منی روها دَم برتگ،

وتی دِیما چه من چیر مدئے،

که همایانی پئِیما بان که گل و
کبرا کپنت.

۸ بامگواهان تئیی مِهْرئے هبرا
بشکناتان،

که من تئیی سرا تئوکل کرتگ،

سوچ دئے که کجام راها
برئوان،

که من وتی زِند تئیی دستا
داتگ.

۹ او هُداوند! منا چه دژمنان برکین،

من تئی کِرا چِیرَ بان.

۱۰) منا تالیم بدئے کہ تئی رزائے سرا
کار بکنان،

چیا کہ تئو منی ہدا ائے،

تئی نیکیں روہ تچکین راہا
منی رہشؤن بات.

۱۱) او ہداوند! پہ وتی نامئیگی منا
زندگ بدار،

پہ وتی ادلئیگی، منا چہ سگی
و سوریان در کن.

۱۲) وتی مہرئے تھا منی دژمنان تباہ
کن،

منی بدواہان گار و بیگواہ کن،

کہ من تئی ہزمتکار آن.

هَدا مئے سَنگر اِنْت

داوودئے زَبور.

① هَداوندا ستا بات، منی تَلارا،

کہ منی دستان پہ جَنگا درَ
کاریت و

منی لَنگکان پہ مِرْگا.

② ہما منی مَہر کَنوکیَن هَدا و کلات
اِنْت،

منی سَنگر اِنْت و منی رَگِینوْک،

منی اِسپَر، کہ آییئے مِیارَ بان،

کہ منی کُوما منی چِیردست
کنت.

۳ هُداوند! انسان چیه که تئو آييا
مان بيارئو و

بنیادم چیه که تئو آيئو هئالا
بدارئو؟

۴ انسانئو زِند چو دَمَكَشِيَا انت و

روچی چو گوزوکیَن ساهگیا.

۵ هُداوند! آسمانا دِر و جهلاد بیا

کوْهان دست جن که چه اِشان
دوت در بیئیت.

۶ وتی گِرُوکان شنگ کن که دژمن
شنگ و شانگ بَنت،

وتی تیران شان و سَرگردانِش
کن.

دستا چه بُرزاد شهار، ۷

منا آزات کن و برگین

چه بازیڼ آیان،

چه درامدانی دستان،

که دپش چه دروگا پُر آنت و ۸

راستیڼ دستیش چه پریڼا.

من په تئو نوکین سئوتے جنان، او ۹
هډا!

ده تاريڼ سروژ و چنگئے سرا
په تئو ساز جنان،

په هماییا که بادشاهان سوږیڼ ۱۰
کنت و

وتی هزمتکاریڼ داوودا

رگینیت،

چه گشوکیڻ زهما.

۱۱) منا برگین و چه درامدانی دستا
آزات کن،

که دپش چه دروگا پُر آنت و
راستین دستش چه پریبا.

۱۲) گزا مئے بچک، ورناییا چو رُستگین
درچکا بنت و

مئے جنک چو وَش تراشتگین
مُنکا که په کلاتان تراشگ
بوتگانَت.

۱۳) مئے آمبار، چه هر پئیمین بر و
سَمرا پُر بنت و

مئے رمگ هزارانی هسابا گیش

بنت،

دھان هزارانی ہسابا، مئے
ڈگاران.

مئے آپسین گوک باز باز چک کارنت (۱۴)

و

دژمن مئے دیوالان پرؤشت
نکنت،

گس بندیگ نبیت و

مئے بازاران نالگ و پریات
نمچیت.

بہتاور ہما مردم انت کہ ہمے ڈئولا (۱۵)

بنت،

بہتاور ہما انت کہ ہداوند آیانی
ہدا انت.

ہداوند مزن انت

ستا و سنا. داوودئے زبور.

١ تئیی شان و شئوکتا نازیّنان، او
منی هُدا! او بادشاه!

تئیی ناما ستا کنان، ابد تان
ابد.

٢ ترا هر رۆچ نازیّنان و

تئیی ناما ستا کنان، ابد تان
ابد.

٣ هُداوند مزن انت و ستائے باز
لاهُک،

گَسّ آییئے مزنیا گدّ و کِسّاس
کرت نکنت.

٤ نَسْلے په دومی نَسْلا تئیی کارانی

ستایا کنت و

تئی مزین کارانی کسهان
کاریت.

۵ من تئی مزین شان و شوکتے
سرا پگر کنان،

تئی باگمالین کارانی سرا.

۶ تئی باگمالین کارانی زوراوری
همک زبانے سرا انت و

من تئی مزین کارانی جارا
جنان.

۷ تئی مزین شریانی کسهان کارنت
و

تئی ادلے سوتا جنت.

۸ هداوند مهربان و رهم کنوک انت،

هَزَمَ گرگا دِيرَ کنت و مِهری باز
اِنت.

هَداوند گوَن سَجَّهِيَّان نِيک اِنت و ٩

وتی سَجَّهِيَن اَدُّ کرتگِيَّانِي سرا
رهمَ کنت.

او هَداوند! تئِي دستئِ همُک کار ١٠
تئِي شُگرا گيپت،

تئِي وِپادار ترا نازِيئنت.

تئِي بادشاهِيئِ شان و شُوکتئِ ١١
هبرا کنت و

تئِي زُورئِ مِسالانِ دئِنت،

تانکه سَجَّهِيَن بنی آدم تئِي ١٢
زُوراوريَن کاران جارِ بجننت،

تئِي بادشاهِيئِ شان و

شئوکتا.

تئی بادشاہی ابدی بادشاہیے و ۱۳

تئی ہاکمی نسلانی نسل
برجاء مانیت.

ہرگس کہ کپیت، ہداوند آییَا
داریت و ۱۴

ہرگس کہ لگتال انت، ہداوند
آییَا چست کنت.

سجھینانی چم پہ تئو سک انت و ۱۵

تئو آیانی رۆزیگا پہ وهد
بکشئے.

تئو وتی دستا پچ کئے و ۱۶

ہر زندگینئے واہگان پورہ
کئے.

۱۷ هُداوند وتی همک راها آدل انت،

وتی سجّهین کاران وپادار.

۱۸ هرگس که هُداوندا تئوار کنت،

هُداوند، آییئے نژیگا انت،

هرگس که په دل و ستک آییئا

تئوار کنت.

۱۹ هرگسا که هُدائے تُرس دلا انت،

هُدا آییئے واهگان پوره کنت و

آییئے پریاتان گوّش داریت و

رگینیتی.

۲۰ هُداوند وتی سجّهین دوّست

داروکانی نگهپان انت و

سجّهین بدکاران تباہ کنت.

۲۱ منی دپ هُداوندا نازیښیت،

سجّهین سهدار آییئے پاکین ناما
ستا بدئیانتت، ابد تان ابد.

هُداوند بندیگان آزاټ کنت

۱ هُداوندا بنازیښیت، هَلّیلویا.

او منی ارواه! هُداوندا بنازین.

۲ تان زندگ آن هُداوندا ستا کنان

تانکه هستان وتی هُدایا
نازیښان.

۳ شهزادگانی سرا تئوکل مکنیت،

مردمانی سرا، که رگینت
نکنت.

٤ ارواھش کہ در کئیت، زمینا پر
ترنت و

هما روچا آیانی سجھین شئور
و هئال گار و زئوال بنت.

٥ بہتاور هما انت آکوبئے ہدا آیئے
گمک انت،

هما کہ اُمیتی وتی ہداوندین
ہدائے سرا انت،

٦ ہمایئے سرا کہ زمین و آسمانئے
جوڑ کنوک انت و

دریا و هر چے کہ دریایا هست،

ہمایئے سرا کہ تان ابد وپادار
انت،

٧ زلم دیستگینانی دادرسیا کنت و

شدیگان وراگ دنت.

هَداوند بندیگان آزات کنت،

هَداوند کۆرانی چمان پیچ کنت، ۸

هَداوند همایان چست کنت که
لگتمال آنت،

هَداوند پهریزکاران دۆست
داریت،

هَداوند درامدانی نگهبانیا کنت و ۹

چۆرئو و جنۆزامانی هئایلا
داریت،

بله بدکارانی راها چپ و چۆت
کنت.

هَداوند تان آبد بادشاهی کنت، ۱۰

تئی ھُدا، او سَھیون، نَسلائی
نَسل.

ھُداوندا بنا زَینیت، ھَلّیلویا.

ھُداوند پُرشتہ دِلان ذِراہ کنت

① ھُداوندا بنا زَینیت، ھَلّیلویا،

مئے ھُداوندئے نازینگ چوَن
وَش اِنْت و

آییئے ستا کنگ دلکش.

② ھُداوند اورشَلیما چہ نوکسرا اَدَّ

کنت و

اِسراییلئے دَرانڈیہان یکجاء
کنت.

③ پُرشتہ دِلان ذِراہ کنت و

ٲپايش بنديٲ.

ٲٲٲاران هساب كنٲ و ٤

هر يگيا په نام ٲٲوار كنٲ.

مئ هداوند مزن انٲ، زوري
بيكساس، ٥

آييئ زانٲ و زانگا كډ و
كساس نيٲٲ.

هداوند بيكبران كُملك كنٲ، ٦

بله بكاران زمينا ډور ډنٲ.

هداونډا گون شگرگزارى بنازينٲٲ، ٧

په مئ هدايا سروژ و چنگ
بجنٲٲ.

۸ آ، آسمانا گۆن جمبر پۆشینیت و

زمینا هئور بکشیت و

کۆهانی سرا سبزگ روڊینیت.

۹ آ، هئوانان وراگ دنت و

گوراگان هم، وهدے پریات
کننت.

۱۰ آ، اسپانی زؤرا گل نبیت و

نه که جنگؤلانی پادان.

۱۱ هُداوند همایانی سرا و ش بیت که

چه آییَا تُرسنت و

سجّهین اوّست و اُمیّتش گۆن
آییئے مهرا انت.

۱۲) او اورشليم! هُداوندا ستا کن،

او سَهيون! هُداوندا بنازيڼ.

۱۳) هما تئیی دروازگانی کږیان مُهر
داریت و

تئیی دیوالانی تها، تئیی چُگان
برکت دنت.

۱۴) تئیی مَرز و سیمسران ایمن کنت و

ترا چه گهترین گندما سیړلاپ
کنت.

۱۵) وتی هکما زمینا راه دنت و

آییئ هبر تیږیا شنگ بیت.

۱۶) بریا چو پږما شنگ کنت و

نؤدا پُرئے پئما شانک دنت.

١٧ ترؤنگلا نانئے هوردگانی پئما اِیر
دنت،

کئے آییئے برپین سارتیئے دیما
اؤشتات کنت؟

١٨ وتی هبرا راه دنت و هر چیز آپ
بیت،

وتی گواتا دیّم دنت و آپ
رُمنت و تچنت.

١٩ وتی هبرا په آکوبا آشکار کنت و

وتی هکم و پرمانا په اِسرائیلا.

٢٠ اے کاری په دگه هچ کئومیا نکرت

و

اے دگه کئوم آییئے رهبدان

نزاننت.

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُداوندئے شان چه زمین و آسمانا بُرزتر انت

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا. ①

چه آسمانان هُداوندا بنازینیت،

برزین جاگهان آیا ستا کنیت.

او آییئے سَجّهین پریشَتگان! آیا
ستا کنیت. ②

او آییئے سَجّهین آسمانی
لشکران! آیا ستا کنیت.

او ماه! او روچ! آیا ستا کنیت. ③

او سَجّهین دَریشناکین

اِستاران! آييا ستا ڪنيت.

۴ او بُرزيں اَرش! آييا ستا ڪن.

او آسمانئ سربِ رُءِ آيان! آييا
ستا ڪنيت.

۵ اے سَجَّهين، هُداوندئ ناما ستا
بڪناتنت،

چياَ ڪه چه همائيئ هُڪما جوڙ
بوَتگاَنت.

۶ هماييا اے سَجَّهين، اَبَد تان اَبَد
برجاہ داشتگاَنت و

اَنچين هُڪمے داتِي ڪه هچبر
دئور دئيگ و ناڪار ڪنگ
نبيت.

۷ هُداوندا چه زمينا ستا ڪنيت،

شما او سَجَّهَيْن دريایی
سَهداران و زِرْئے سَجَّهَيْن
جُهلانکیان،

۸) او گِرَوُک و ترَوَنگَل، برپ و
جمبران،

او توپانین گواتان که هماییئے
هُکما برجاءَ دارِیت،

۹) او کوّہ و سَجَّهَيْن جُمپان،

او نیبگی درچک و سَجَّهَيْن
گَزّان،

۱۰) او رستر و سَجَّهَيْن دَلَوَتان،

او کسانین جانور و بالی
مُرگان،

۱۱) او زمینئے بادشاہ و سَجَّهَيْن

ڪئومان،

او زمينئے شهزادگ و سڃھيڻ
هاڪمان،

او ورنائين مردين و جنينان، (۱۲)

او پيرينان، گون چگان يڪجاه!

اے سڃھيڻ، هداوندئے ناما ستا
بڪناتنت، (۱۳)

چيا که تهنا همائيئے نام
مزن شان انت،

همائيئے شان و شئوڪت چه
زمين و آسمانا بُرزادتر انت.

آيا کانئے په وتي ڪئوما بُرز ڪرتگ، (۱۴)

آييئے سڃھيڻ وپاداريڻ
هزمتڪاراني ستا،

إِسْرَائِيلُ سَتَا، كُومَ كَه گُون
آيِيَّ دَلَا نَزِيكَّ اِنْت.

هُدَاوْنَدَا بِنَازِيْنِيَّتْ، هَلِّيْلُوِيَا.

پَه هُدَاوْنَدَا نُوْكِيْن سُوْتَه بَجْنِيَّتْ

هُدَاوْنَدَا بِنَازِيْنِيَّتْ، هَلِّيْلُوِيَا. ①

پَه هُدَاوْنَدَا نُوْكِيْن سُوْتَه
بَجْنِيَّتْ وَ

آيَا، آيِيَّ وِيَادَارَانِي مُجِيَا
بِنَازِيْنِيَّتْ.

إِسْرَائِيلُ پَه وَتِي اَدُّ كَنُوْكَ شَادَهِي ②
بَكْنَاتْ،

سَهِيُونُئِي چُكَّ پَه وَتِي بَادَشَاهَا
گَلْ بَاتْنَتْ.

گۆن ناچ آییئے ناما ستا بدئیات و ۳

آیا گۆن ژانگ و چنگ
بنازیئاتنت.

چیئا که هُداوند چه وتی کئوما ۴
وشنۆد اِنَت،

آ بیکیبران سوْبمندیئے تاجا
بکَشیت.

آییئے وپادار گۆن اے پھرا شادهی ۵
بکَنات و

وتی گندلانی تها شادهیئے
سئوت بجناتنت.

هُداوندئے ستا و سناش دپا بات و ۶

دودیپین زهمش دستا

۷ کہ چہ راجان بیڑ بگرت و

کئومان سزا بدئینت،

۸ بادشاہانِش پہ زمزیل ببندت و

سردارانِش پہ آسنین پادبند،

۹ تانکہ ہما دادرسیا برجاہ بکننت کہ
اِشانی ہلایا نبشتہ کنگ بوتگ،

اے، آییئے سجھین وپادارانی شان
انت۔

ہداوندا بنا زینیت، ہلّیلویا۔

ہر سہدار ہداوندا ستا بکنات

۱ ہداوندا بنا زینیت، ہلّیلویا۔

ہدایا آییئے پاکین ارشا ستا

کنیت،

آییئے زور و واکئے آسمانان.

پہ آییئے پُرواکین کاران آیا ستا (۲)
کنیت،

پہ آییئے کاملین مزنیآ آیا ستا
کنیت.

آیا گون سرنائے تئوارا ستا کنیت، (۳)

گون سروژ و چنگان ستای
کنیت.

آیا گون ژانگ و ناچ ستا کنیت، (۴)

گون سیمی سازان و نلا ستای
کنیت.

آیا گون ڈھلان ستا کنیت، (۵)

گۆن بُرزتئوارین دُهلان.

هرچیزا که ساه مان، هُداوندا ستا
بکنات.

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.